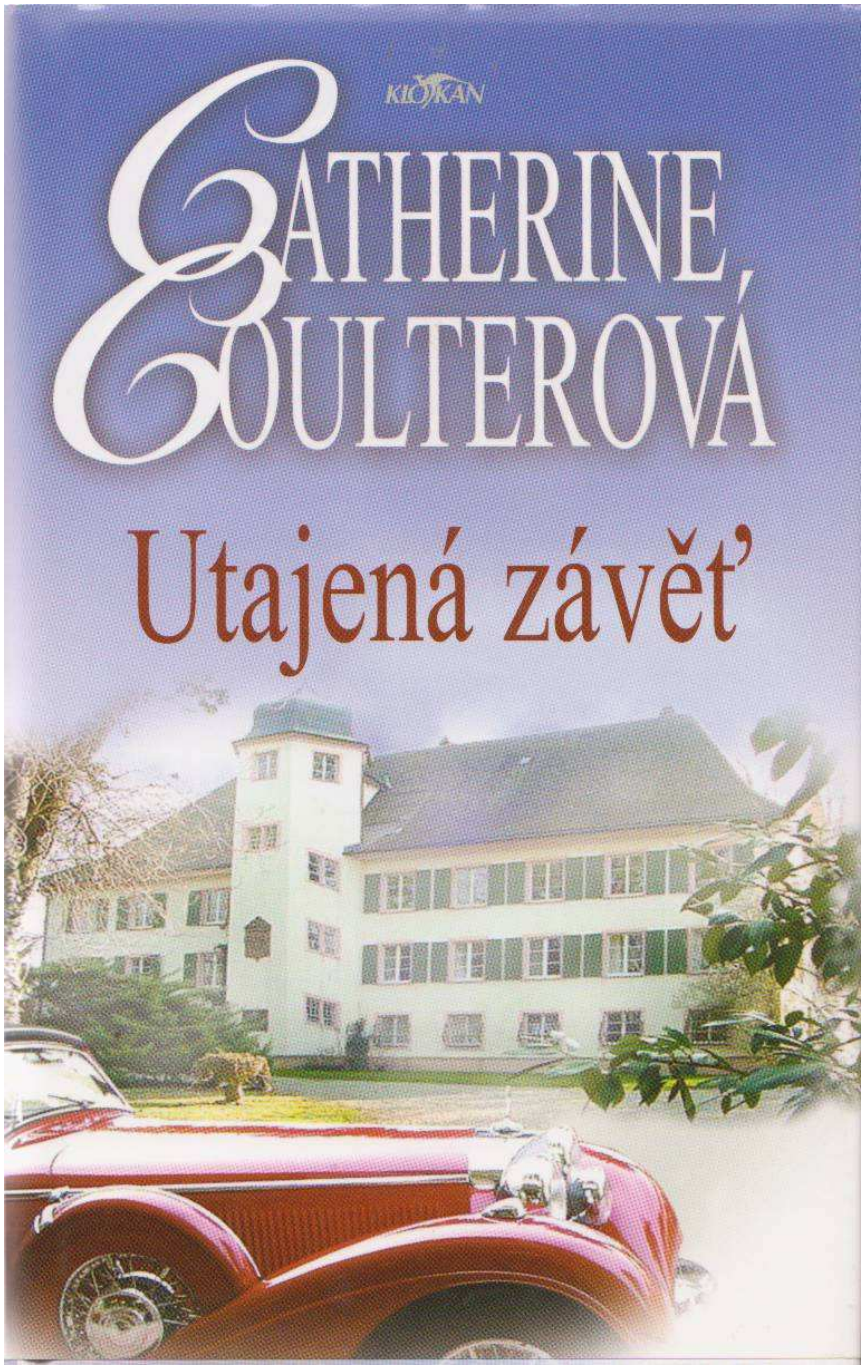

KLOKAN
CATHERINE COULTEROVÁ
Utajená závěť

Copyright © 1994 by Catherine Coulter Translation © Lenka Faltejsková, 2006
Copyright ©ALPRESS, s. r. o.
Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu The Wyndham Legacy
přeložila Lenka Faltejsková
Redakční úprava Alena Zatloukalová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2006
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno Vydání první

ISBN 80-7362-208-4

Karen Evansové, šťastnému člověku a báječné přítelkyni, obdařené nevyčerpatelným množstvím nápadů.
Jsi moc chytrá, je s tebou zábava, zasloužíš si to nejlepší, což ztělesňuje Len D.
Díky, že jsi tu pro mě byla.

CC

CATHERINE COULTEROVÁ

Utajená závěť

KLOKAN

Prolog

V ČERVNU ROKU 1804, druhý den návštěvy Chase Parku, zaslechla ve svých devíti letech jednu ze služebných z horního podlaží, jak říká Tweenii, že je „parchant“.

„Parchant? Di ty. Neutahuješ si ze mě, Annie? Ta malá že je parchant? Ale všichni přece říkaj, že je to ňáká neteř, prej asi z Holandska nebo z Taliánska.“

„Neteř z Talianska, no to mě podrž! Její máma bydlí dole v Doveru. Jeho lordstvo ji navštěvuje v jednom kuse, tak to aspoň povídala paní Emoryová kuchaři. Jo jo, je to parchant jeho lordstva. Stačí jenom kouknout na ty její kukadla, má je modrý jak pomněnky.“

„Že ale jeho lordstvo má náturu, když jí přivede sem, přímo pod nos paní.“

„Tak to u bohatejch chodí. Jeho lordstvo má asi parchantů nepočítané. No ale tadle je tady, takže pro něj asi znamená víc. No jo, je moc miloučká a usměvavá, jako by sem patřila. Paní si jí nebude všímat, však uvidíš. Stejně tu je prej jenom na čtrnáct dní.“

Annie si odfrkla a přehodila si prázdný nočník z jednoho boku na druhý. „Stejně je to ale povaha, přivýst si do Chase svýho parchanta.“

„Aleje moc hezoučká.“

„To jo, no ale jeho lordstvo je stejnej fešák, jako byl jeho děda – moje bábinka povídala, že to byl nejpěknější chlap na světě – takže je jasný, že ani vona nebude nějaká šeredka. Vsadila bych se, že její máma taky nebude žádná ohyzda. Paní Emoryová povídala, že už se scházej dvanáct roků.“

Služebná z horního poschodí spolu s Tweenií zamířily pryč a nepřestávaly přitom klábosit. Zůstala stát ve stínu jednoho z výklenků v chodbě v přízemí a přemítala, co je to parchant. Bylo jí však jasné, že nic hezkého.

Hrabě z Chase že je její otec? Zavrtěla zuřivě hlavou jen při té představě. Ne, je to přece strýček James, starší bratr jejího otce, který ji i matku často navštěvoval, aby se přesvědčil, že jsou v pořádku. Jejího skutečného otce zabili Francouzi v únoru 1797, když přistáli u britského pobřeží. Jejím skutečným otcem byl kapitán Geoffrey Cochrane a padl za Anglii jako hrdina.

Pokaždé když jí o něm matka vyprávěla, její pohled zjihl, když dodala: „Strýček James je šlechtic, holčičko, velmi mocný muž s mnoha povinnostmi, ale postará se o nás. Má vlastní rodinu, takže za námi nemůže přicházet častěji, ale tak to prostě je a vždycky bude. Nikdy nezapomínej, že nás obě miluje a nikdy nás neopustí.“

Když jí bylo devět let, matka ji poslala strávit čtrnáct dnů ve strýcově velkolepém sídle, zvaném Chase Park, u Darlingtonu v severním Yorkshireu. Prosila matku, aby jela s ní, ta však jen zavrtěla hlavou. „Ne, má milá, manželka strýčka Jamese mě nemá ráda. Drž se od ní dál, slib mi to. Máš tam bratrance a sestřenice, spřátelíš se s nimi. Ale na manželku strýčka Jamese si dávej pozor. A hlavně nezapomínej, nikdy nemluv o sobě. Je to nudné, mnohem lepší je udržet si tajemství a dělat záhadnou.“

Vyhýbat se hraběnce z Chase nebylo tak těžké, protože jakmile ji lady uviděla, věnovala jí pohled přetékající pohrdáním, otočila se a odešla z místnosti. Ani ona, ani nikdo z jejích bratranců a sestřenic také nevečeřeli společně s hrabětem a hraběnkou ve velké jídelně.

Strýc James se na svém sídle, obklopený všemi těmi sloužícími v livrejích, choval jinak než u nich doma. Zdálo se, že sloužící jsou všude – za každými dveřmi, za každým rohem, neustále přítomní, nikdy nemluvili. Až na Annii a Tweenii.

Strýc James býval při návštěvách v Růžovém domku poměrně pozorný, tady v Chase Parku ale ne. Zamračila se. Proč ji ani neobjal? Zavolal si ji do své knihovny, která byla sama o sobě téměř tak velká jako jejich domek. Tři velmi vysoké stěny pokrývaly police s knihami, o něž byly opřené žebříky. Všechno tu bylo masivní a tmavé. Když vešla, chvíli jí trvalo, než se v šeré místnosti rozkoukala. Pak uviděla strýce a usmála se.

„Dobrý den, strýčku Jamesi. Děkuju, že jste mi dovolil přijet sem.“

„Dobrý den, milé dítě. Pojď dál, povím ti, jak to tu chodí.“

Všem jeho dětem bude říkat bratrance nebo sestřenko, to už ale jistě ví, nebo ne? Bude spolu s nimi brát hodiny, sledovat je a snažit se chovat jako ony, s výjimkou bratrance Marcuse, Jamesova synovce, který je zrovna také na návštěvě v Chase Parku. Je to ďáblův syn, řekl jí strýc James, pak se zvláštně usmál, zdálo se že hrdě a odmítavě zároveň.

„Ano,“ přitakal pomalu, „syn samotného ďábla, zplodil ho můj bratr. Je mu čtrnáct, je téměř dospělý, a proto velmi nebezpečný. Nenechávej se jím ani ostatními chlapci svést k ničemu špatnému. Oni si tě ale nejspíš nebudou všímat, protože jsi ještě malá.“

„Mám ještě jiného strýčka?“ zeptala se s rozzářenýma očima.

Zamračil se a mávl rukou. „Ano, ale o tom s bratrancem Marcusem vůbec nebudeš mluvit. Jen se soustřeďuj na to, jak se ostatní chovají. Pokud se budou chovat dobře, napodobuj je, pokud ne, zavři oči a otoč se jinam. Rozumíš?“

Přikývla. Vstal, došel k ní a pohladil ji po hlavě. „Když budeš hodná, dovolím ti přijet sem na návštěvu každý rok. Nikdy nemluv o své matce, o mně či o sobě. Vůbec nemluv o ničem osobním. Ale to už ti maminka říkala, nemám pravdu?“

„Ano, strýčku, říkala, že si mám udržet svá tajemství a být záhadná, protože to je zábavné a vy i ona ze mě budete mít radost.“

Usmál se. „No ano, Bess z toho dokáže udělat hru. Dobrá, tak teď jdi a seznam se se svými sestřenicemi.“ Odmlčel se, pak ještě dodal: „Také ti budou říkat sestřenko.“

„Ale to já přece jsem, strýčku.“

„Ano, to jsi.“

Ničemu z toho nerozuměla. Nebyla však hloupá a měla moc ráda svou matku. Věděla, že je důležité, aby byla poslušná a svolná a snažila se strýce potěšit. Nechá si všechno o matce pro sebe.

Chlapci se k ní první den chovali zdvořile, pak ji ignorovali, se sestřenicemi, kterým nikdo neřekl jinak než dvojčata, se však velmi spřátelila.

Všechno vypadalo báječně, až do této chvíle.

Co je parchant?

Strýce Jamese se na to nezeptala. Šla rovnou za osobou, která ji neměla ráda – jeho manželkou.

Zaklepala na dveře ranního salonku. Ozvalo se úsečné „Dál!“

Zůstala stát ve dveřích, pohled upřený na paní ve vysokém stupni těhotenství, usazenou na divanu. Právě vyšívala cosi bílého, dlouhého a úzkého. Hraběnka nebyla jen dlouho těhotná, ale také velmi robustní. Obličej neměla hezký, ale snad kdysi býval, když byla ještě mladá. Nijak nepřipomínala její štíhlou matku, tak krásnou. Hraběnka vypadala staře a unaveně, a teď když ji spatřila, také zle. Ani se nenamáhala skrýt svůj odpor.

„Co chceš?“

Olízla si náhle vyprahlé rty. Vešla do místnosti a vychrlila to ze sebe. „Slyšela jsem jednu služebnou, která říkala druhé, že jsem parchant. Nevím, co to je, ale poznala jsem, že nic dobrého. Nemáte mě ráda, proto mě napadlo, že byste mi řekla pravdu.“

Paní se zasmála. „Nu, už je to venku a to jsi tu teprve druhý den. Jak říkám, když se člověk chce něco dozvědět, stačí zeptat se sloužících. Nu, dítě, parchant, neboli panchart, jinými slovy levoboček, je to, co skutečnější.“

„Levoboček?“ opakovala pomalu.

„Ano. To znamená, že tvá matka je běhna, kterou si můj manžel – tvůj takzvaný strýček James – vydržuje, aby mu byla po vůli, kdykoli se mu zamane. Ty jsi výsledkem jednoho takového dostaveníčka.“ Znovu se rozesmála. Zvrátila hlavu a smála se a smála.

„Nerozumím, paní. Co je to běhna?“

„To je žena bez morálky. Strýc James je tvůj otec, ne žádný zatracený strýček. Ale jeho manželkou jsem já a tvá vzácná matka je jen jeho milenkou, která mu poskytuje… nu, ani tomu bys nerozuměla, ale když se tak na tebe dívám, dovedu si představit, že jednoho dne v tom překonáš i svou matku. Nepřipadalo ti nikdy divné, že tvůj drahý strýček James je Wyndham a ty jsi Cochranová? Ne? Pak zřejmě nejsi o nic chytřejší než ta tvá matka poběhlice. A teď odsud zmiz. Nehodlám se na tebe dívat, pokud nebudu muset.“

Utekla, srdce bušící, žaludek stažený strachem.

Od toho dne začala být velmi tichá, nikdy nemluvila, pokud nebyla tázána, nikdy se nezasmála, jen aby k sobě nepřitahovala pozornost. Právě na konci pobytu v Chase Parku ji Marcus poprvé nazval Vévodkyní.

Její sestřenice Antonia, jen šestiletá, se na Marcuse zamračila. „Proč, Marcusi? Je to jenom děvče jako já a Fanny. A my jsme dámy; Tak proč ona má být vévodkyně, když my ne?“

Marcus, syn samotného ďábla, se zatvářil velmi vážně. „Protože se nikdy neusměje, je povznesená a rezervovaná víc, než by děvče jejího věku mělo být. Už teď uděluje úsměvy a souhlasná přikývnutí, jako by to byly zlaté mince. Ještě jste si nevšimly, jak se sloužící můžou přetrhnout, aby se jí zavděčili? Jak celí zjihnou, když je obdaří pokývnutím? A navíc,“ dodal pomalu,, jednou bude zatraceně krásná.“

Neřekla nic, jen se na něj dívala a bylo jí do pláče, ale nerozplakala se. Vysunula bradu a dívala se skrz něj.

„Vévodkyně,“ řekl, zasmál se a vyrazil na projížďku se svými bratranci.

Jméno Vévodkyně už jí zůstalo. Někdo o ní říkal, že je moc pyšná, jiný že vůbec ne, že je prostě jen velmi rezervovaná a dobře vychovaná.

Když byla v Chase Parku v červnu roku 1808, to jí bylo třináct, znovu tam byl i Marcus. Přijel na návštěvu z Oxfordu. Jen co ji uviděl, zasmál se a zavrtěl hlavou. „Podívejme, Vévodkyně. Slyšel jsem, že už ti nikdo jinak neřekne. Víš, že se to jméno k tobě dokonale hodí?“

Usmíval se, ale vnímala to jako úsměv bez zájmu. Chladně si ho měřila se zdviženou bradou a vůbec nic na to neřekla.

Povytánl černé obočí, ale mlčela dál a nenáviděla jeho škádlivý tón. „No ne, Vévodkyně, jsi ještě povýšenější a domýšlivější než dřív. Jak se zdá, budeš vážně tak krásná, jak jsem už tenkrát poznal. Jak jsem slyšel, je ti třináct. Jen si to představ, až ti bude šestnáct.“ Odmlčel se, pak potichu dodal: „Kristepane, myslím, že tě radši ani nechci vidět, až dospěješ.“ Znovu se zasmál, pohladil ji po rameni a odkráčel za Markem a Charliem.

Stála tam se svými dvěma cestovními zavazadly. S úsměvem se k ní blížil pan Sampson a také paní Emoryová, která volala: „Vítejte, slečno, vítejte!“

Všichni ji oslovovali Vévodkyně, dokonce i její otec, strýček James. Všichni ovšem také věděli, že je levoboček. Proč jsou k ní tedy tak milí? To nikdy nechápala. Je zkrátka jen parchantem Jamese Wyndhama a na tom se nic nedá změnit.

Kdyby se jí někdo zeptal, bez zaváhání by řekla, že o nevinnost přišla ve svých devíti. Když strýček James přijel na návštěvu do Růžového domku, zjistila, že spal v matčině ložnici. Začala si uvědomovat, jak se navzájem dotýkají a smějí, hlavy u sebe, jako ďábel a anděl, jeho tmavá a její zlatovlasá, dva nádherní lidé. Jednou je dokonce zahlédla, jak se líbají v úzké chodbě v prvním poschodí.

Jen tři měsíce před každoroční návštěvou Chase Parku jí strýček James, nikoli vlastní matka, oznámil, že je jeho dcera. Nic na to neřekla, jen se na něj dívala. Seděla naproti němu na brokátovém divanu v přijímacím pokoji Růžového domku. Bez úvodu řekl: „Jsi má dcera a nebudeme dál předstírat, že ne, přinejmenším ne tady. Už jsi dost velká, abys pochopila, že, Vévodkyně? Ano, vidím na tobě, že už to víš. Nu, tedy žádné překvapení. Říkal jsem tvé matce, že nejsi hloupá ani slepá.“ Pokrčil rameny. „Naneštěstí v Chase Parku musí přetvářka pokračovat. Má choť si ji vymínila a mně nezbývá než souhlasit.“ Říkal i další věci, které už si nepamatovala, protože to považovala jen za slova, která říká člověk, co se cítí provinile. Má ji rád? Nevěděla. Ale věděla, že má svou matku a jeho nepotřebuje.

Jen přikývla. „Ano, strýčku Jamesi. Jsem levoboček. Vím to už dlouho. Nedělejte si s tím prosím starosti, protože už jsem si na to zvykla.“

Její klidná odpověď ho překvapila, ale víc už nedodal. Ulevilo se mu. Co víc k tomu říci? Díval se do vlastních tmavě modrých očí, na své inkoustově černé vlasy. Ale dcera nezapřela ani svou matku. Z pletence vlasů jí kolem oušek vypadávaly zvlněné kadeře, měla také Bessiny rty, plné a krásně tvarované, a ladný nosík. Zavrtěl hlavou. Díval se dál na svou dceru a pomyslel si, že mlčenlivou pózou připomíná sochu. Byla zneklidňující, vůbec ne dívka plná smíchu a energie jako jeho dvojčata.

Vzpomněl si, jak ji na začátku nechtěl, jak Bess nařídil, aby se jí zbavila. Jenže ta mu na rovinu řekla, že si dítě nechá a on ať koná, jak se mu zlíbí. Nechal si tedy obě, protože Bess chtěl mít víc než všechny ostatní ženy. Proto tu teď naproti němu sedí jeho dcera a bez pohnutí mu oplácí pohled, to kdysi nechtěné dítě jím zplozené.

Vévodkyně si na ony dva týdny z roku 1808 pamatovala velmi zřetelně. Následkem žertů bratrance Marcuse se ještě více stáhla do sebe. A pak, onu druhou středu, se její nevlastní bratři Charlie a Mark utopili při závodech plachetnic, když se jejich dvě plavidla srazila, zatímco více než dvě stovky zděšených diváků přihlížely ze břehu a spousta mladíků skákala z vlastních plachetnic do vody, aby jim pomohla. Jenže se k nim nikdo nedostal včas. Když Charlieho zasáhlo do hlavy ráhno, byl na místě mrtev a spadl do vody. Jeho mladší bratr Mark se ho pokusil pod troskami plachetnic najít a přitom se utopil, když se zamotal do lodního lana, které ho zadrželo příliš dlouho pod vodou.

Hoši byli pohřbeni na rodinném hřbitově Wyndhamových. Chase Park zahalil oblak zoufalství. Otec Vévodkyně se zamkl v knihovně, hraběnku bylo slyšet, jak celé noci naříká. Marcus byl bledý a ztrhaný, s nikým nemluvil, protože žil, zatímco jeho bratranci ne. Dokonce se závodu plachetnic ani neúčastnil. Právě si kupoval koně na lov u Rothermera. Vévodkyně se vrátila do Winchelsea ke své matce.

Následujících pět let hraběnka z Chase každý rok otěhotněla v pokusech povít dalšího mužského dědice hrabství Chase, přesto však žádné z novorozeňat nepřežilo první rok. Pokaždé to byli chlapci. Hrabě z Chase se nekonečně pokoušel svou manželku oplodnit, což nepřinášelo potěšení žádnému z nich, jen chmurnou povinnost, rok od roku strašnější. Začal také jinak vnímat svého synovce Marcuse, sice vlastní krev, ale ne vlastního syna, ne krev své krve. Chtěl, aby rod pokračoval z jeho linie, ne z bratrovy.

Čím dál častěji přicházel do Růžového domku. Byl tichý, smál se stejně zřídka jako jeho dcera. Jako by se přimkl k její matce, která tam vždy byla, blízká, milující, něžná a nezištná.

Dědicem hrabství Chase zůstával Marcus Wyndham.

1

Růžový domek, Winchelsea
Leden 1813

„VELMI MĚ MRZÍ, že vám to říkám, slečno Cochranová, ale to ještě není všechno a nebudou to žádné dobré zprávy.“

Nezdálo se však, že by to pana Jollise, matčina advokáta, nějak mrzelo. Naopak působil velmi spokojeně, což bylo jistě zvláštní, nic však neříkala nejen kvůli tíživému zármutku nad matčinou smrtí, ale také proto, že to tak měla ve zvyku. Cvičila se v mlčenlivosti dlouhá léta. Zjistila, že se o lidech hodně dozví, když jen naslouchá a pozoruje je, zatímco oni mluví. Z významné odmlky pana Jollise okamžitě pochopila, že její otec o matčině smrti ještě neví. Ve víru událostí na něj zapomněla. Nikdo jiný mu to však nepoví. Bude mu muset napsat. Dovedla si představit, jak čte její dopis, jak je šokován jeho obsahem, jeho bolest, až nakonec pochopí, že je to pravda. Bude velice trpět, protože její matku miloval nejvíc ze všech lidí na světě. Jenže matka je mrtvá. Byla to tak zbytečná smrt. Kočí hnal kočár nesmyslně rychle, nezvládl koně a zřítili se z útesu. Matka byla na místě mrtvá, tělo odplavily vlny a doposud se nenašlo. Od nehody uplynul den a půl. Vzhlédla, když si Jollis odkašlal, zjevně připraven dokončit myšlenku.

, Jak jsem řekl, slečno Cochranová,“ pokračoval tím úlisným tónem. „Velice mě to mrzí, ale Růžový domek byl pronajat a nájemcem byl váš, ehm, otec, hrabě z Chase.“

„To jsem nevěděla.“ Skutečně se domnívala, že domek patří matce. Ale takhle to zřejmě chodí, když si muž vydržuje nějakou ženu. Vše zůstává jeho vlastnictvím. Další krutá rána, kterou nečekala. Mlčela, postoj strnulý. Pan Jollis se na ni náhle díval jinak, ne jako člověk vyjadřující účast osiřelé dceři, ale jako muž, který hodnotí ženu pro své vlastní využití.

Znala takový pohled v mužském obličeji. Předtím byla pod ochranou, ale to, jak pochopila, právě skončilo. Její otec je v Yorkshireu a ona je tady, docela sama, s výjimkou Badgera.

„Musím napsat otci," poznamenala po chvíli strohým hlasem. Chtěla, aby šel pryč. „Vzhledem k tomu, že pronájem zřejmě brzy skončí, budu se muset přestěhovat do Chase Parku."

„Snad by tu byla ještě jiná možnost," navrhl pan Jollis a naklonil se k nijako ohař, který cítí stopu. „Ne, rozhodně tu žádná není," odvětila mrazivě. „Možná," nedal se odbýt a natáhl k ní ruku, „jen dejme tomu, že by jeho lordstvo nestálo o to, abyste s ním žila v Chase Parku."

„Jeho manželka zemřela před sedmi měsíci. Neumím si představit, proč by mě tam nechtěl. Byla jediná, komu má přítomnost vadila, což je, domnívám se, jen pochopitelné. Její hořkosti jsem rozuměla. Ale teď je mrtvá."

„Jistě, ale jeho lordstvo musí být velmi opatrné, chápejte, slečno Cochranová. Nyní drží smutek a všichni jeho sousedé ho budou pozorovat. Veškerá společnost, jejíž názory jsou pro něj důležité."

„Proč? Jistě se znovu neožení, přinejmenším ne v dohledné době. Já jsem jen jeho levoboček. Koho by zajímalo, jestli bydlím v Chase Parku, nebo ne?"

„Divila byste se. Taková informace by se velice rychle roznesla. Ukazovala by naprostou neúctu k jeho zesnulé choti, slečno Cochranová. Musíte mi věřit, protože já vím, jak to ve společnosti chodí."

Nevěřila mu, ale nechtěla se s ním dál přít. „Nemyslím, že by někdo tak bedlivě pozoroval muže. Bývá to zvykem, jen když se to týká žen," konstatovala bezvýrazně. „Stejně tak si nemyslím, že by nějaký muž truchlil zvlášť silně a zvlášť dlouho."

Pamatovala si, jaké to bylo, když skonala manželka jejího otce. Poté co hraběnka při porodu dalšího dítěte konečně zemřela, došla k závěru, že v otcových očích zahlédla čirou úlevu. Ačkoli se v nich zaleskly slzy, věděla, že nepatří zesnulé manželce, ale malému chlapečkovi, který odešel ze světa dvě hodiny po narození.

„To je možné," pravil Jollis. „Ale o vás se teď nemá kdo postarat, slečno Cochranová. Měla byste zvážit možnost najít si někoho dobře

situovaného, kdo by vás ochránil a zajistil, abyste mohla zůstat v tomhle krásném domku.“

Usmála se na něj. Pana Jollise, stejně jako každého, kdo ji dlouho znal, takový úsměv vyvedl z míry. Byl úchvatný a jemu se z něj rozlilo teplo do celého těla. Nevybavoval si, že by ji někdy dřív viděl usmívat se. „Pokud bych si zvolila zůstat zde, v domku, pověděl byste mi, komu patří?“

„Zemanu Archibaldovi, ale protože máte velmi málo prostředků, jistě si nemůžete dovolit pronájem prodloužit. Vždyť je to absurdní, je to –“

Vstala, ruce volně podél boků. „Myslím, že byste měl odejít, pane Jollisi. Pokud by se objevilo ještě něco, co bych měla vědět, napište mi prosím dopis.“

Vstal, protože neměl na vybranou. Upřel na ni pohled. „Vy si myslíte, jak jste nad to všechno povznesená, slečno Cochranová. Přesto jste jen levoboček, nic víc, a tak to vždycky bude. Pronájem domku končí patnáctého příštího měsíce a vy nemáte peníze na prodloužení. Zemanu Archibaldovi už bude sedmdesát, takže rozhodně není vhodným kandidátem pro vaše úklady. Ne, on bude chtít peníze, ne zahřívání svého lože. Budete muset odejít. Pokud o vás bude stát váš velectěný otec, pak budete mít domov. Ale na jak dlouho? Nezapomínejte, že vaše krásná matka je mrtvá. Skutečně věříte tomu, že by o vás mohl stát? Ne, chtěl jen vaši matku. Já bych možnost stát se vaším ochráncem zvážil, slečno Cochranová –“

Ve tváři teď byla velice bledá, oči potemnělé zlostí, věnovala mu však jen jediný pohled, pak se otočila na podpatku a bez jediného slova opustila přijímací pokoj.

Jollis nevěděl, co si má počít. Zváží ta holka jeho návrh? Považoval ji za povýšenou a arogantní, ale to by se změnilo. V duchu přemítal, jestli je panna. Víc už ale nestihl, protože se ve dveřích objevil Badger, sloužící, který vystupoval jako ochránce jak zesnulé paní Cochranové, tak její dcery. Byl to velký muž, svalnatý a ošklivý jako noc, vlasy měl bílé a husté a právě v tuto chvíli si ho měřil krvelačným pohledem. Jollis ucouvl.

„Pane,“ pronesl Badger až příliš tiše, „je na čase, abyste se z tohoto domu odporoučel. Pokud tak neučiníte v příštích několika

vteřinách, dohlédnu na to, aby se jeho lordstvo dozvědělo o vašem nanejvýš politováníhodném chování. Nebude mít radost.“

„Právě naopak,“ zvolal Jollis. „Jeho lordstvo bude nadšeno, že se zbaví parchanta, o tom vůbec nepochybujte. Brzy budete sám bez peněz, protože ona nemá, z čeho by vás zaplatila. Pak si rozmyslíte, jak mluvit lidmi, kteří se těší lepšímu postavení než vy.“

Badger se jen usmál a zavrtěl hlavou. Vzápětí byl u Jollise. Doslova ho popadl a strčil si ho do podpaží. Odnesl ho ke dveřím a vyhodil ven na promrzlou zem. Když se otočil, uviděl za sebou Vévodkyni a zazubil se. „Trochu si odpočine ve sněhu, ale nic mu není, nemějte strach.“ Zavřel za sebou dveře. „Vévodkyně, už jsem vám přece říkal, jak správně udeřit. Proč jste s ním nezametla?“

Pokusila se o úsměv, ale její obličej zůstával stejně ztuhlý jako hlína venku. „Už ho nikdy nechci vidět, Badgere.“

„Není divu,“ poznamenal. „Ovšem propříště, pokud byste se s ním přece ještě setkala a on se nechoval slušně, nezapomeňte mu uštědřit jednu řádnou do čelisti, nebo velmi zprudka vykopnout kolenem vzhůru.“

„Udělám to, slibuji. Děkuji, Badgere.“

Zavrčel a odebral se do kuchyně připravovat kari omáčku ke kuřeti, které se právě opékalo na rožni. Když asi přede dvěma lety odjela kuchařka a služebná v jedné osobě na návštěvu své nemocné tety a nevrátila se, převzal Badger její povinnosti. Byl vynikající kuchař. Jen litoval, že Vévodkyně víc nejí.

Zaslechl zavírání dveří přijímacího pokoje. Kdyby viděl dovnitř, spatřil by ji, jak míří k malému psacímu stolu, ladně usedá a začíná psát dopis jeho lordstvu o bolestné ztrátě, která je oba potkala.

Hrabě z Chase si přečetl o smrti své milenky a okamžitě pověřil sekretáře, pana Crittakera, aby její dceři vyřídil, že si má sbalit věci a počkat na kočár, který ji odveze do Chase Parku. Ať jede s Badgerem, aby ji ochraňoval. Na přichystání jí dává dva týdny.

Dva týdny uplynuly. Čas běžel. Nikdo nepřijížděl. Vévodkyně nevěděla, co si počít. Postávala u okna v malé jídelně a čekala. V duchu se ptala, jestli nemá otci napsat a připomenut se mu, ale nedokázala se k tomu přimět. Bylo to příliš ponižující. Počká.

Uplynuly další čtyři dny. Tehdy došla k závěru: *Truchlí nad smrtí mé matky a o mě už nestojí. Zapomněl na mě. Jsem na to sama. Co si počnu?*

Pak si uvědomila, jak se vždycky každoročních návštěv Chase Parku děsila. Stačilo jen vejít do té nemožné haly v italském duchu s tím příšerným historickým obložením a stejně starými obrazy v masivních zlacených rámech, odkud vedlo monstrózní centrální schodiště, a už jí naskakovala husí kůže. Přijížděla tam každý rok a pokaždé počítala dny, které zbývají do návratu domů.

Letos tam alespoň nebyla hraběnka, která by na ni vrhala mrazivé pohledy a zahrnovala ji hořkým pohrdáním, které z ní přímo vyzařovalo. Zemřela jen týden před její poslední návštěvou a sídlo bylo zahaleno do černého krepu, každá žena musela nosit černé šaty a všichni muži měli černé pásky na paži. Slyšela, jak si služebnictvo špitá, že hraběnka byla na porod už příliš stará. Podívejte, co z toho vzešlo – ta stará chuděra zemřela a proklínala přitom manžela, protože ji v jednom kuse nutil, aby mu byla po vůli, dokud neotěhotněla (přinejmenším sloužící o tom byli přesvědčeni). Koneckonců, dala hraběti dva zdravé chlapce a dvojčata holčičky a nebyla její vina, že oba hoši se utopili při závodu plachetnic Všichni také čekali, že se hrabě znovu ožení, vezmi si velmi mladou manželku, která by mu dávala dítě každý rok, dokud by nebylo dost mužských potomků, aby i v případě nějaké další katastrofy zbyl pokračovatel rodu. Stačilo počkat šest měsíců, což byla obvyklá doba smutku, a ty už uběhly. To vše se doslechla a pak opakovala panu Jollisovi, tomu mrzkému bídákovi.

Zamračila se. Snad proto o ni otec najednou nestojí. Našel si příští hraběnku a nechce, aby je v Chase Parku vyrušovala jeho nemanželská dcera. Ano, tak to bude. Jistě by se nové manželce chtěl zavděčit a tím, že by jí pod nos přivedl svého levobočka, by se mu to asi moc nepovedlo. Ale proč jí nenapíše a nesdělí jí to? Myslela si o otci hodně věcí, ale nikdy ho nepokládala za zbabělce.

Začalo poprchávat. Brzy se slabý déšť změní v provazce šedé vody, které bude hnát do oken prudký vítr vanoucí od Kanálu.

Ačkoli ji teď nechal na holičkách, musela uznat, že ji i matku podporoval celých osmnáct let od chvíle, kdy se narodila, a matku

ještě dva roky předtím. Byla jako jeho žena, kterou ale samozřejmě, nebyla, jen jeho milenkou bez jakýchkoli nároků, bez ničeho. Jenže teď je matka mrtvá a otec k ní zřejmě přestal cítit jakoukoli zodpovědnost, nehodlá už dál předstírat, že ji má rád. Ale proč by jí celou tu dobu lhal? Proč by jí vzkazoval, že si ji vezme do Chase Parku? To nedovedla pochopit.

Kapky deště stékaly po okně. Vévodkyně uvažovala, co bude dělat. Jistě, matčin advokát jí svým slizkým způsobem naznačil jednu možnost. Dobře totiž věděl, že její matka není vdovou, za kterou se vydává, ale milenkou šlechtice, vydržovanou v hnízdečku lásky. Choval se k ní tak, že se cítila pošpiněná, ale především cítila neuvěřitelnou zlost. Naštěstí se alespoň nedostal k tomu, aby jí učinil nabídku na nové hnízdečko, tentokrát placené jím.

Pomalu vstala. Náhle se zachvěla zimou. Oheň pomalu skomíral a v místnosti se rychle šířil chlad. Přiložila a začala přecházet po místnosti. Přemýšlela. Nemá žádné zkušenosti jako vychovatelka nebo společnice staré dámy, neumí vytvořil stylový klobouček. Byla vychována jako urozená dáma, tudíž ji učili jen tomu, jak potěšit muže za účelem najít si manžela, který se o ni postará.

Cítila hořkost, bylo jí do pláče. Jollis se před ní vytahoval, že zná společnost mnohem lépe než ona. Přimhouřila oči. Taková domýšlivost! Sama už od deseti let pročítala tisk, sledovala dění ve společnosti a smála se všem těm nemožným výstřelkům. Ano, znala společnost docela dobře, a když o tom tak přemýšlela, napadlo ji, že přece jen něco umí, ačkoli ji nikdy nenapadlo, že by si tím měla vydělávat na živobytí.

Zastavila se a nepřítomně hleděla oknem ven. Ano. Musí si o tom ještě promluvit s Badgerem. Vydala se po úzkém schodišti nahoru do své ložnice. Poprvé od chvíle, kdy matka zemřela, se usmívala.

2

Chase park, Yorkshire
Březen 1813

PANA CRITTAKERA vůbec netěšilo, co má před sebou, neměl však na výběr. Byl velmi bledý a mělce dýchal. Zvedl ruku, na okamžik zaváhal, když zvažoval možné katastrofální následky, ale vzchopil se a konečně zaklepal na dveře knihovny. Bylo už velmi pozdě a pan Crittaker si uvědomoval, že ruší. Je však nezbytné okamžitě jeho lordstvo uvědomit.

Žádná odpověď. Zaklepal znovu, tentokrát hlasitěji.

Ozval se podrážděný hlas. „Tak dobrá, pojďte dál, než si pohmoždíte klouby.“

Hrabě z Chase stál před krbem z růžového mramoru, misii ovským dílem nacházejícím se v knihovně rodinného sídla Wyndhamů, obklopen policemi, které čítaly na 10 000 svazků. Byla to nádherná místnost plná velkolepé krásy. Pan Critlaker vyhledal hraběte pohledem. Blížila se půlnoc.

„Tak co se děje, Crittakere? Nestačí vám, jak mě zapřahali– celý den? Mám prsty celé od inkoustu, jak jsem v jednom kuse podepisoval ty vaše zatracené papíry. Co je to tentokrát?“

„Můj pane,“ začal pan Crittaker nejisté. Provinil se a teď netušil, jestli ho jeho lordstvo pokárá jen slovně, nebo jestli ho vyžene na mráz. Odkašlal si a začal znovu. Tentokrát to ze sebe vychrlil. „Můj pane, Bůh mě netrestej, zapomněl jsem na slečnu Cochranovou!“

Hrabě na něj zmateně zíral. Nakonec pomalu zopakoval: „Slečnu Cochranovou?“

„Ano, můj pane. Slečnu Cochranovou.“

„Kdo je slečna Cochranová?“

„Vévodkyně, můj pane. Zapomněl jsem na ni, pane. Její matka zemřela a, nu, pak zemřel váš strýc a já, ehm, tedy ve víru všech příprav na váš příchod jsem, ehm, na ni zapomněl.“

Osmý hrabě z Chase dál zíral na tajemníka svého zesnulého strýce, kterého nyní zdědil. „Zapomněl jste na Vévodkyni? Její matka zemřela? Kdy, člověče? Panebože, jak je to dlouho?“ mávl rukou, aby se Crittaker posadil. „Rychle mi vyklopte celý příběh.“

Pan Crittaker, povzbuzen tónem jeho hlasu, poslechl. „Paní Cochranová, která byla… ehm –“

„Strýcovou milenkou,“ doplnil hrabě břitce. „Dvacet let. Ano, co je s jeho milenkou?“

„Tedy ano, milenka vašeho strýce, paní Cochranová, zahynula při nehodě. Váš strýc mi nařídil okamžitě slečně Cochranové napsat, aby se připravila k přestěhování do Chase Parku, že pro ni pošle kočár. Měl pro ni přijet do dvou týdnů.“

„Chápu,“ pronesl hrabě. „Kolik týdnů od oněch dvou uplynulo, Crittakere?“

„Osm, můj pane.“

Hrabě znovu zůstal němě zírat. „Chcete říci, že osmnáctiletá dívka zůstala dva měsíce sama bez pomoci?“

Tajemník přikývl. Cítil se tak příšerně, že by se nejraději propadl do země. „Jistě s ní zůstal některý sloužící, můj pane.“

Hrabě jen mávl rukou. „Rád bych věděl, proč strýci nenapsala, aby zjistila, proč pro ni kočár nepřijel?“

Pan Crittaker nabídl obratem vysvětlení. „Zřejmě došla k závěru, že už o ni otec nestojí, když její matka zemřela. Nikdy jí během pobytů zde neprojevoval zvláštní náklonnost, můj pane. Nevím sice, jak se k ní choval při návštěvách Růžového domku, ale je velmi hrdá, můj pane. To sám víte. Je to Vévodkyně.“

„Nebo možná dopis od ní nikdy nedošel, nebo došel a vy jste ho někam založil.“

Pan Crittaker slyšel kvílení větru zvenčí. Znovu si představil, jak se brodí ve sněhu bez nejmenší ochrany. „Je to možné, můj pane, ale věřím, upřímně se modlím, aby to tak nebylo.“

Hrabě od srdce zaklel. Na pana Crittakera to udělalo dojem, mlčel však. Jeho lordstvo sloužilo jako major u armády a odešlo odtamtud

teprve před šesti týdny, když mělo zaujmout své místo coby osmý hrabě z Chase.

„Jak to, že jste si na Vévodkyni vzpomněl právě teď?“

Pan Crittaker se popotáhl za vázanku. „Vlastně to byl pan Spears.“

„Spears,“ opakoval hrabě, pak se usmál. „No jistě, můj komorník, bývalý strýcův komorník.“

„Pan Spears si ji oblíbil ještě jako děvčátko,“ vysvětloval Crittaker.

„Zdá se, že musím podniknout krátkou cestu do Sussexu,“ rozhodl hrabě nakonec. „Odjedu ráno a přivezu slečnu Cochranovou s sebou.“

„Výborně, můj pane.“

„Mimochodem, Crittakere, máte vázanku uvázanou skutečně příšerně. A pokud,“ hlas hraběte ochladl, „se slečně Cochranové něco stalo, budete si hledat nové zaměstnání.“

Tím byla věc vyřízená. Hrabě se znovu otočil k ohni. Kristepane, Crittaker na ni prostě jen tak zapomněl! Mrazilo ho při představě, že Vévodkyně zůstala celé dva měsíce sama, bez pomoci a ochrany. Na druhé straně ani on na ni do této chvíle nepomyslel. Neviděl ji pět let, od onoho léta, kdy se utopili jeho bratranci při závodu plachetnic. Rád by věděl, jestli opravdu vyrostla do krásy tak, jak tenkrát věřil.

Ne že by na tom záleželo. Je to jeho sestřenice a levoboček. Ale dluží to strýci, postará se o ni. Co s ní? To je otázka.

Vévodkyně byla následujícího odpoledne námětem konverzace v útulném salonu Zelená kostka v Chase Parku.

„Vévodkyně,“ pravila tetička Gweneth dvojčatům s dokonalou výslovností,, je ta nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy viděla.“

„Ale tys moc dívek neviděla, teto Gweneth, hezkých ani ošklivých,“ podotkla Antonia a vzhlédla. „Nikdy ses nepodívala mimo Yorkshire. Já jen doufám, že je v pořádku. Muselo to být hrozné, když na ni zapomněli. Určitě ji to ranilo.“

„Marcus se o ni postará,“ řekla Fanny. „Dokáže úplně všechno. Určitěji to vynahradí. Mně by úplně stačilo, kdyby pro mě přijel on sám.“

„Přála bych si, aby ses konečně vzpamatovala z toho nešťastného oblouznění svým bratrancem," podívala se na ni tetička Gweneth. Pomyslela na nového hraběte z Chase, jediného syna Reeda Wyndhama. A to byl ve válce někde na Pyrenejském poloostrově! Mohli ho tam podříznout ti zatracení Francouzi, nebo povstalci. Naštěstí přežil, ačkoli pochybovala, že by to jeho strýce Jamese nějak zvlášť potěšilo. Tolik mrtvých dětí, samí chlapci. Byla by přísahala, že se James ožení, jakmile skončí smutek, když jeho manželka leží v rodinné hrobce, a vezme si dívku, která mu dá hodně dětí. K údivu všech to však neudělal a teď je mrtev.

Musela Marcusovi přičíst k dobru, jak velmi ohleduplně se chová k ní a dvojčatům. Vlastně ji to velmi překvapilo, protože podle jejích zkušeností měli muži asi tolik citlivosti jako treska. Musela také připustit, že Marcus je pohledný muž, hustými tmavými vlasy a modrýma očima velmi připomíná svého strýce. A ta jeho brada, brada tvrdohlavého mezka. Vzpomněla si, jak James často říkával, že Marcus je syn samotného ďábla. Vzdychla.

Nový hrabě byl v Chase Parku teprve čtyři týdny, přičemž svou ovdovělou matku zanechal v Lower Slaughter, protože se z cranfordského panství odmítala hnout. Předtím jen syn druhého syna bez zvláštních vyhlídek s výjimkou na kariéru u armády, se stal hlavou rodiny Wyndhamů. Život je nejistý, pomyslela si Gweneth.

„Nejsem oblouzněná," bránila se Fanny a zapíchla jehlu do velmi nevzhledně provedené výšivky. „Ale on je tak úžasný. A je moc hodný, tetičko, to musíš uznat i ty. Jenom si vzpomeň, jak otec v jednom kuse připomínal, že Marcus nemá čistou krev, ať už to znamená cokoli."

„Marcus má čistou krev, Fanny," ohradila se Gweneth ostře. „To jen že to bohužel není krev tvého otce."

„Jen doufám, že se Vévodkyni nic nestalo," řekla Antonia, která jinak vnímala jen svůj román. „Dva měsíce docela sama. Nemyslíš snad, že se vrátila do Holandska, tetičko Gweneth?"

Její dvojče Fanny odložilo vyšívání. „Kdyby byl otec naživu, poskytl by jí dům v Londýně a umožnil vstup do společnosti, aby si mohla najít manžela. Obstaral by jí i věno. Myslíš, že se vrátila do Itálie, tetičko Gweneth? Není z Holandska, Antonie."

Gweneth zavrtěla hlavou, v hlase bolest a zlost. „Všechno je to tím, že si váš otec tak nešťastně vybíral koně. Ta jeho nestvůra ho připravila o život.“

„Ta nestvůra byl jediný hřebec, jakého měl posledních osm let, tetičko,“ upozornila Fanny. Spodní ret se jí zachvěl. „Měl toho koně moc rád. Vzpomínám si, že jednou začalo pršet a on se nejdřív postaral o něj a pak teprve o mě a Antonii.“

Gweneth nepochybovala, že přesně to její bratr učinil. V jednom kuse jezdil na hony a riskoval tak, že nad tím i Spears žasl, ovšem nikdy se mu nic nestalo. Až před šesti týdny. Otočil se v sedle, aby zavolal něco nelichotivého na svého přítele, který jel za ním, a udeřil se do hlavy o nízkou dubovou větev, která ho srazila z koně. Byl na místě mrtev.

Za tří týdny od oné osudné nehody třiadvacetiletého Marcuse, který právě pobýval se svým regimentem na Pyrenejském poloostrově, informovali, že se stal novým hrabětem Chase. Gweneth napadlo, jestli se mladík, když chodí po ohromném strýcově schodišti a našlapuje na měkké strýcovy turecké koberce, ještě stále cítí jako narušitel.

„Ráda bych věděla, jestli dá Marcus Vévodkyni dům a věno, aby si mohla najít manžela,“ podotkla Fanny, vstala, upravila si sukně a došla k čajovému podnosu, aby si vzala koláček.

Antonia si odfrkla. „Nepotřebuje věno, stačí jí příležitost, aby se mohla setkat s nějakými gentlemany. Každý před ní poleze po kolenou a bude žadonit, aby si vybrala právě jeho.“

„Fanny, vezmeš si jen jeden koláček a při jídle s námi nebudeš konverzovat,“ napomenula svou neteř Gweneth. „Maggie mi tuhle prozradila, že ti začínají být šaty těsné v pase. A co se týče tebe, Antonie, mám pocit, že až moc čteš ty své romány. Tvé matce by se to jistě nelíbilo.“

Antonii se zachvěl spodní ret. Gweneth vzdychla. „Co kdybys mně a Fanny přečetla jednu kapitolu nahlas?“

Smarden, Kent
Červen 1813

Marcus zastavil svého hřebce před domkem, k němuž ho nasměrovali místní, sesedl a přivázal otěže ke kovovému sloupku. Byl velmi unavený, rozčilený zdržením, ale také cítil úlevu, že Vévodkyni konečně našel. Na druhé straně by ji nejraději zaškrtil za to, jaké potíže každému nadrobila, zvláště pak jemu.

Před třemi měsíci se rozjel do Růžového domku ve Winchelsea, aby ji vyzvedl, zjistil však, že je pryč, už dlouho – a nikdo neví, kam se poděla. Přinejmenším s ní byl sluha, což bylo ovšem dosti podivné, když osmnáctiletá dívka cestuje sama s mužem, ať už starým nebo mladým.

Trvalo mu tři měsíce, než ji vypátral. Měl pocit, že by to mohly být docela dobře tři roky, kdyby se do toho nevložil Spears osobně.

Takže Vévodkyně žije posledních téměř šest měsíců sama, jen s tím sluhou. Přinejmenším alespoň domek vypadal hezky. Kolem rostla řada dubů a svěže zelených javorů, modřínů a líp. Cestu ke vchodovým dveřím lemovaly nízké tisy, pečlivě zastřižené. Za nimi ležely symetricky uspořádané záhony s růžemi a jiřinami a dalšími barevnými květinami. Domek měl bílou barvu a působil velmi útulně.

Kde asi bere peníze na jeho provoz? Znovu zahnal myšlenku, že si, stejně jako její matka, našla ochránce. Ne, pomyslel si, Vévodkyně ne. Na to je příliš hrdá.

Zaklepal na dveře a modlil se, aby byla živá a zdravá.

Otevřel mu Badger.

Marcus zmateně zamžikal, pak se pomalu zeptal: „Bydlíte zde, pane? Jste majitelem domu? Vév – slečna Cochranová se odstěhovala?“

„Ano, bydlím zde,“ přitakal Badger a nehnul se ze dveří ani o píď.

Marcus zaklel, což mu vyneslo jiskřičku Badgerova zájmu.

„Byl jste na Pyrenejském poloostrově, pane?“ zeptal se. „Ano, ale teď je ze mě hrabě, zatraceně, musel jsem odejít z armády.“

„Mohu se jeho lordstva otázat, který hrabě ráčí být?“

„Hrabě z Chase.“

„Ale to,“ pravil Badger pomalu a připravil se k boji, „je zhola nemožné. Měl byste raději odejít, pane. Nebudu svou žádost opakovat, jestli mi rozumíte.“

Marcus si všiml, jak se mu velké dlaně sevřely do pěstí. Nebyl blázen a poznal, že ten člověk je připraven vrhnout se na něj. Nechápal ale proč. „Je to pravda, jsem nový hrabě z Chase. Tedy osmý hrabě, ne sedmý. Doufal jsem, že tu slečna Cochranová ještě bydlí. Přijel jsem totiž pro ni. Po smrti jejího otce se na ni zapomnělo a pak si pan Crittaker vzpomněl. Vydal jsem se okamžitě do Winchelsea, ale byla pryč. Trvalo mi další tři měsíce, než jsem ji našel, a teď je znovu pryč.“

Badger si ho pozorně prohlížel. „Vy jste Marcus Wyndham?“

„Ano, to jsem.“

„Starý hrabě vás nazýval ďáblovým synem. Jste jím?“

Marcus se zazubil. „Strýc si nikdy nebral servítky.“

„Chcete mi tedy říci, že její otec zemřel?“

„Ano, zemřel téměř před půl rokem. Spadl z koně. Takže ona tu ještě žije? Vy jste její sluha?“

„Tak proto pro ni nikdo nepřijel. Zvláštní, ani ona, ani já jsme nevzali takovou možnost v úvahu. Domnívám se, že šlo o nedopatření.“ Mladý muž přikývl a Badger pokračoval:

„Vévodkyně o vás mluvívala, když se vracela z Chase Parku. Vlastně říkala, že to vy jste vymyslel přezdívku Vévodkyně. Nedomnívám se, pane, že se u ní těšíte přílišné oblibě.“

Marcus se zasmál. „Je mi celkem jedno, jestli nenávidí zemi, po které chodím. Jenom mi řekněte, že je v pořádku.“

„Ano, je v pořádku.“

„Jí dostatečně?“

„Ano, jí dost.“

„Ale odkud bere prostředky na provoz tohoto domu?“

„To byste se, pane,“ pronesl Badger, náhle upjatý jako biskup, „měl raději zeptat slečny Cochranové. Pokud se mohu zeptat, pane, proč jste sem přijel?“

„Co kdybyste mě pozval dál? Potřebuji si s ní promluvit, jak jste sám navrhoval. A vůbec, kdo vlastně jste?“

„Jmenuji se Badger. Starám se o Vévodkyni stejně jako předtím o její matku. Jsem také její kuchař.“

„Ale,“ podivil se Marcus. „Vy vaříte?“

Velký ošklivý muž přikývl a konečně ustoupil, aby Marcus mohl vejít. Ten vstoupil do malé chodby. Před ním se tyčilo schodiště, vedoucí do horního poschodí. Zleva ucítil silnou vůni opékaného masa. V břiše mu zakručelo. Měl dojem, že zaslechl ženský hlas, jak si něco prozpěvuje.

„Počkejte zde, pane,“ vybídl ho Badger a zanechal Marcuse samotného. Otevřel dveře vpravo a zmizel za nimi. Prozpěvování okamžitě umlklo.

Marcus se šlehal přes stehno jezdeckým bičíkem. Byl hladový, unavený a nemohl uvěřit, že ho muž, komorník a kuchař v jedné osobě, nechal stát v úzké chodbě. Přestože mluvil jako gentleman, který vystudoval Eton.

Přinejmenším je tedy Vévodkyně v pořádku. Ale kdo jí platí domek, jídlo, sluhu?

Když se dveře znovu otevřely, Badger řekl: „Můžete jít dál, pane. Slečna Cochranová vás přijme.“

Jako by se jednalo o nějakou zatracenou královnu, pomyslel si Marcus podrážděně. Místnost byla malá, ale útulná. Měla zabydlený, velmi příjemný nádech. Na podlaze vedle brokátového divanu se povalovala celá hromada londýnských novin. Pak uviděl ji.

Uplynulo pět let.

Stala se z ní nejkrásnější žena, jakou kdy v životě viděl. Více než naplnila příslib, který v ní tušil tenkrát, když jí bylo třináct. Byla oblečená do prostých mušelínových tmavě šedých šatů s límečkem téměř k bradě a dlouhými rukávy s knoflíčky na zápěstí. Černé vlasy se jí v hustých pletencích svíjely kolem hlavy. Neměla žádné šperky, zato na tváři skvrnku od inkoustu. Stála naprosto nehybně a dívala se na něj. Pamatoval si tu její strnulost, povýšenost, zvláštní klid.

Byla krásnější, než by měla být. „K čemu tady máte všechny ty noviny?“

„Vítejte, Marcusi.“

„Ehm, zdravím vás, Vévodkyně. Už jsme se nějaký čas neviděli.“

Jen přikývla. „Badger mi oznámil, že je můj otec mrtev, a proto pro mě nikdo nepřijel. Zvláštní, že? Tak jako tak se na mě zapomnělo.“

„Ano, Crittaker se málem ukoktal k smrti, když mi to před třemi měsíci říkal. Mrzí mě, že k tomu došlo. Jsem zde, abych vás s sebou odvezl do Chase Parku.“

Zamračila se, dál bez pohnutí. Dokonce mu ani nenastavila ruku či tvář k políbení.

V tu chvíli si Marcus uvědomil, že musí být v šoku. Nejprve její matka, teď i otec. Oba mrtví během několika týdnů.

„Je mi líto, že váš otec zemřel. Byl to můj strýc a já ho měl rád. Měl rychlou smrt, netrpěl.“

„Děkuji vám za ta slova. Myslela jsem si, že na mě zapomněl, že už o mě nestojí, když matka zemřela.“

„Teď tedy víte, že chtěl, abyste se přestěhovala do Chase Parku.“

V otevřených dveřích se objevil Badger. „Kachna je právě teď dokonale upravená, Vévodkyně. Připravil jsem ji s vařenými brambory zdobenými petrželkou a zelenými fazolkami. Upekl jsem také jablečné taštičky, které máte tak ráda. Přejete si nyní povečeřet? Připojí se k nám jeho lordstvo?“

Nepřítomně přikývla.

„Máte hlad, pane?“

„Ano, jel jsem zostra celý den. Je možné, aby někdo dohlédl na mého koně?“

„Budete na něj muset dohlédnout sám,“ konstatovala. „Badger teď nemá čas se jím zabývat.“

„Chápu,“ přikývl Marcus. Otočil se na podpatku a vyšel z přijímacího pokoje.

Badger za ním zavolal: „Za domem je přístěnek. Můžete koně ustájit tam.“

Marcus to nijak nekomentoval. Dokázal se o svého koně postarat více než dobře, ale nebyl na to zvyklý. V duchu nepřestával žasnout nad tím, že tu Vévodkyně žije sama s mužem, který mluví dokonalou angličtinou a zdobí jí brambory petrželkou. Ačkoli je Badger starý a ošklivý, přesto to není v pořádku.

Navíc se vůbec nezdálo, že by strádala. Když dorazil, prozpěvovala si. A vypadala tak nádherně, že by tam nejraději jen stál a díval se na ni. Pokud se nemýlil, nezanechal jí strýc ve své vůli žádné zaopatření. Podle všeho nemá Vévodkyně nic, proto se o ni během uplynulých měsíců tolik bál.

Tak co se to tu děje?

3

MARCUS ODSTRČIL talíř, slastně vzdychl a spojil si ruce na plochém břiše. Vévodkyně už dojedla a teď jen tak seděla, klidná a vyrovnaná, nijak nevyvedená z míry jeho přítomností, jako by mužský host na večeři byl pro ni běžnou událostí. Jen čekala: až dojí, až promluví, čekala, klidná a tichá, jako bývala už od chvíle, kdy ji poprvé poznal. Pomalu otáčela v prstech sklenkou na víno, rozhodně ne lacinou, nýbrž pohárem z kvalitního křišťálu, který jistě stál několik guinejí. Kdo za ni asi zaplatil? Muž, který s ní večeřívá?

„Badger je skutečně znamenitý kuchař. Ta petrželka byl vynikající nápad. Přímo umělecky naaranžovaná.“

„Ano, je muž mnoha talentů.“

„Jako například?“

Pokrčila rameny. Vypadala zcela nedotčeně, nijak jeho impertinentní poznámku nekomentovala.

„Vypadáte dobře,“ podotkl. „Všichni si o vás dělali starosti.“

Poté co si konečně vzpomněli, že vůbec existuji, pomyslela si, řekla však jen: „Děkuji. I vy jste docela vyrostl. Než můj ot-hrabě zemřel, byl jste jen zahálejícím gentlemanem?“

„Ne, sloužil jsem jako major u armády. Po strýcově smrti jsem musel odejít. Nestál jsem o jeho zatracený titul, ačkoli vím, že on tomu nikdy nevěřil. Upřímně mě to nezajímalo, jako všichni ostatní jsem si myslel, že se po tetině smrti znovu ožení a zplodí další mužské dědice.“

„To je zvláštní. Ráda bych věděla, proč se znovu neoženil.“

„Zemřel jen sedm měsíců po své ženě. Znovu se oženit dříve, než uplyne rok – nebo přinejmenším dejme tomu osm či devět měsíců – by bylo považováno za nevhodné. Strýc na názory druhých hodně dal.“

„Po smrti hraběnky navštěvoval mou matku velmi často. Vlastně s ní trávil většinu času. Tolik se po smrti Charlieho a Marka změnil. Přinejmenším poslední měsíce byl šťastný.“

Marcuse to nijak zvlášť nepřekvapovalo. Koneckonců, jeho strýc byl vždy poživačný muž, který si platil, aby měl milenku kdykoli k dispozici. Nahlas však nic takového neřekl, jen přikývl. „Podobáte se své matce?“ zeptal se najednou.

„Ano, ale jak jste si snad již všiml, mám oči a vlasy po otci. Matka měla nádherné zlaté kadeře.“ Odmlčela se, pak pokračovala. „Vím, co si myslíte. Jak je možné, že má muž dvacet let stejnou milenku – z toho zůstává rozum stát. Matka ale byla krásná, okouzlující, vždycky tu byla jen pro něj. Nikdy po něm nic nechtěla, neobtěžovala ho. Milovala ho, chápejte.“

„Ano, chápu,“ poznamenal tiše. „Je mi to líto, Vévodkyně.“

„Vaše jablečné taštičky,“ ozval se Badger, který nepozorovaně proklouzl do místnosti. Marcus by rád věděl, jestli naslouchal jejich rozmluvě a vybral si vhodnou chvíli. Pokud ano, neudělal to špatně.

„Děkuji Badgere. Vypadají báječně,“ usmála se Vévodkyně. Pak se otočila k Marcusovi: „Až ochutnáte Badgerovy jablečné taštičky, budete ochoten vzdát se pro ně veškerého majetku.“

Marcus se usmál a kousek si ukrojil. Zavřel oči. „Můj jazyk by teď nedokázal vyslovit urážku, ani kdyby stokrát chtěl,“ usmál se.

Vévodkyně jen pokývla. „Je těžké uvěřit, že jste o titul skutečně nestál vzhledem k tomu, jaké jmění se k němu váže.“

Pokrčil rameny. „Nestál, je to tak. Vojenský život mě docela uspokojoval. Byl jsem jen synem druhého syna, ale v armádě si mě vážili. Líbí se mi pomyšlení, že má rozhodnutí změnila běh přinejmenším několika událostí. Doufám, že jsem zachránil nějaké životy a hloupě nepromrhal jiné.“

„Strávil jste celou službu na Pyrenejském poloostrově?“

Přikývl. „Nastoupil jsem v srpnu osmnáct set osm, hned poté co se Charlie s Markem utopili. Španělé naši pomoc ve své zemi odmítli, proto jsme zamířili rovnou do Portugalska k Figueria de Foz blízko Coimbry. Mým velitelem byl Wellington.“ Odmlčel se a zatvářil se omluvně. „Odpusťte, že vás tím nudím.“

„Pokračujte prosím,“ vybídla ho.

Podivil se, protože žádná žena, s níž se kdy setkal, včetně jeho matky, nechtěla poslouchat o tom, jaký život u vojska vedl. Předklonil se. „Napoleon si podrobil Španělsko, pak zamířil do Lisabonu přes Talaveru a Elvas.“

„Neřekl Napoleon: , Vyženu Angličany z Pyrenejského poloostrova. Nic nemůže zabránit naplnění mých přání‘?“ zeptala se ho nečekaně Vévodkyně.

„Mám pocit, že ano,“ zamračil se Marcus.

„Pokračujte.“

Zamžikal. „Pak přišel ten zlý přesun uprostřed zimy, vedený sirem Johnem Moorem přes Galicijské pohoří, ale podařilo se nám Francouze předběhnout. Bylo málo jídla, zvířat…“ Zavrtěl hlavou. Nenáviděl vzpomínky, ve kterých vídal tváře svých mužů, důstojníků, jež nazýval přáteli, z nichž mnozí zemřeli a on jim nijak nedokázal pomoci. „Ne,“ řekl, „to by pro dnešek stačilo.“

„Co si myslíte o příměří, které Napoleon uzavřel poté, co porazil pruská vojska u Liitzenu a Butzenu?“

Pokrčil rameny. „Uvidíme, jak dlouho příměří vydrží. Obecně nikdo moc nevěří, že by přetrvalo léto.“

„Je pravda, že si Wellington přeje, aby se jeho generálové vyhýbali přímému boji s Napoleonem, že se vždy snaží táhnout proti jeho maršálům?“

To na něj skutečně způsobilo, vědělo to totiž jen málo lidí. „Odkud jste se to dozvěděla?“

„Čtu,“ odvětila rezolutně a on poznal, že ji urazil, když se k ní chová jako k dámě, neboli kousku šatů, který mezi krásnými oušky neskrývá nic podstatného.

„Ano, máte naprosto pravdu. Wellington řekl, že Napoleonova přítomnost na válečném poli se vyrovná čtyřiceti tisícům vojáků.“

Napřímila se a opřela lokty o stůl. Světlo svící bylo měkké, místnost tichá. „0žasné. To jsem ještě neslyšela. Je také pravda, že to nebyla ruská zima, co porazilo Napoleona, ale spíše Rusové samotní?“

„Ano, ale o tom se vedou spory.“ Marcus si nedokázal pomoci a neustále na ni jen zíral. Našla si snad nějakého ochránce, který slouží

u vojska? Proto toho tolik ví? „Jak dlouho vám potrvá, než se vypravíte na cestu?“

„Na cestu? Promiňte, ale nerozumím.“

„Samozřejmě se mnou odjíždíte do Chase Parku.“

„Na tom nic samozřejmého nevidím,“ opáčila k jeho překvapení. Zahlédl, jak sevřela drobnou ručku v pěst. Vévodkyně a taková gesta? Jistě se mu to jen zdálo.

„Měla jste žít v Chase Parku celých uplynulých šest měsíců. Už jsem se omluvil za to, co se stalo. Více nemohu dodat. Poslední tři měsíce jsem vás hledal. Teď když jsem vás našel, nabízím vám domov a zajištění, pokud byste si přála uvést v Londýně do společnosti, postarám se o to. Také dohlédnu, abyste měla náležité věno. S vaší tvářičkou a znalostmi vojenské problematiky jsem přesvědčen, že budete mít nejednu nabídku k sňatku, přinejmenším od důstojníků, kteří se vrátili domů z války.“

Dál na něj bez emocí hleděla, rukama uhlazovala ubrus. Všiml si, že má prsty od inkoustu. „Pokud tedy stojíte o manželství,“ dodal. „Ovšem co jiného by dáma měla chtít?“

„Ne,“ odvětila klidně. „Já o manželství nestojím. Toto je můj domov. Je od vás laskavé, že jste mě vyhledal, ale uběhl už dlouhý čas a já jsem zjistila, že dokážu být soběstačná. Nepotřebuji londýnskou společnost ani věno. Ani manžela. Dáma přece může chtít i jiné věci, než je manželství, Marcusi.“

„Jak to přijde, že jste soběstačná? Seznámila jste se snad po matčině smrti s nějakým vojákem? To on vám vyprávěl –“ Marcus zmlkl uprostřed věty, jen pokrčil rameny, smysl toho, co nedopověděl‘, však byl jasný.

Usmála se na něj, ale byl to chladný úsměv, skrývající jistou dávku hněvu. Přesto však promluvila stejně vyrovnaným odměřeným hlasem jako obvykle. „To, pane, rozhodně není Vaše záležitost. V každém případě jsou vaše myšlenkové pochody pozoruhodné. Očividně znalosti válečné problematiky či zájem o Napoleonovu taktiku nemohou pocházet z mého vlastního mozku – jistě jde o nějakého vojáka, který si mě vydržuje v tomhle kouzelném domku, stejně jako si váš strýc vydržoval mou matku.“

Předklonil se a udeřil pěstí do stolu. „Zatraceně, Vévodkyně, tak jsem to nemyslel. Zapomínáte, že jsem váš bratranec? Ze jsem teď zpropadená hlava rodiny Wyndhamů, a tudíž jsem za vás zodpovědný?“

„Jste můj bratranec, pravda, ale já nejsem víc než levoboček. Nic mi nedlužíte, Marcusi. A rozhodně za mne nejste zodpovědný. Můj otec byl, ale jako většina mužů se zřejmě považoval za nesmrtelného. Tudíž mi nezůstavil žádné zaopatření. Přesto však jsem zjistila, že se mi docela líbí být soběstačná.“

„Je vám osmnáct let. Jste dáma. Nemůžete žít sama.“

„Je mi téměř devatenáct a zůstává faktem, že sama žiji a jsem levoboček. Není třeba zakrývat tenhle koláč sladkou polevou.“

Marcus cítil narůstající zlost a frustraci. Je tu, ušlechtilý rytíř v plné zbroji, a dáma jeho pomoc odmítá. Navíc ani omylem nevypadá jako dáma, která se dostala do úzkých.

Náhle se rozesmála. „Je mi jasné, jak přesně uvažujete. Překonal jste všechny obtíže, abyste zachránil svou ubohou nemanželskou sestřenici, a ona vás odmítla. Propána, odmítá vás poté, co vám naservírovala pravděpodobně nejlepší večeři, jakou jste kdy jedl. Je mi líto, Marcusi, ale tak to je.“

„Ne, to není. Sbalíte si věci a vrátíte se se mnou do Chase Parku. Váš otec – a můj strýc – by si to tak přál. Chtěl bych, abychom zítra vyrazili. Stihne Badger vše připravit?“

Nezdálo se, že by mu věnovala pozornost. Dívala se do prázdna, oči přimhouřené jako v zamyšlení. Zčista jasna si začala prozpěvovat. „Omluvte mě,“ řekla náhle a vstala. „Neodcházejte, Marcusi, vrátím se brzy.“

Vzápětí zmizela a nechala hraběte z Chase v malé jídelně nad nedojedenou jablečnou taštičkou s nechápavým výrazem v obličeji.

„Dal byste si trochu brandy, můj pane? Nebo snad portské či klaret?“

„Portské,“ přikývl. Popíjel a čekal, až se vrátí. Uplynulo čtvrt hodiny. Stále nešla. Otočil se na Badgera, který právě vešel do jídelny, aby sklidil se stolu. „Co dělá?“

„To vám nedokáži říci.“

„Ale jistěže dokážete, ale neřeknete, že? No tak, Badgere, jak si, u všech ďasů, může dovolit tenhle dům? Jak si může dovolit vás? Je tu nějaký muž, nebo ne? Je to voják a platí všechny účty.“

„Promluvte si se slečnou Cochraneovou, můj pane.“

„Rád bych zítra odjel. Stihnete vše připravit, Badgere?“

Muž se napřímil do plné výšky, která byla impozantní. „O tom si promluvte se slečnou Cochraneovou.“ Pak poněkud povolil. „Musíte chápat mou loajalitu, pane. Byl jste u vojska. Jen máloco je cennější než naprostá loajalita.“

Marcus vzdychl. „Jistě, máte pravdu. Myslíte, že by Vévodkyni vadilo, kdybych ji teď vyhledal?“

„Domnívám se, že ji právě slyším vracet se. Víte, pane, tohle je pro ni bezpochyby obtížné, právě se dozvěděla, že její otec je půl roku mrtev, že o ni stál a nezapomněl na ni, ale že jste na ni zapomněli vy všichni ostatní. V poslední době bylo úmrtí až příliš.“

„Rozhodně to dobře maskuje,“ podotkl Marcus. „Žádné slzy, žádné zachvění, nic. Žádné prosby, vysvětlování, radost, že mě vidí, nebo souhlas s čímkoli, co jsem řekl.“

„Přirozeně. Co byste od ní čekal?“

„To už opravdu nevím.“ Marcus pozvedl sklenku s portským. Nejraději by ji zaškrtil.

„Musíte na to jemně, pane.“ Badger otevřel dveře do místnosti a vešla Vévodkyně.

„Odpusťte, že mi to trvalo tak dlouho,“ pravila. „Přejete si zůstat zde nebo jít se mnou do přijímacího pokoje?“

„Tady rm to vyhovuje. Co děláte?“

„Chvíli to, chvíli ono. Nic, co by vás mělo znepokojovat.“

Jeho trpělivost procházela tvrdou zkouškou. „Zítra se mnou odjedete, jak už jsem řekl.“

„Ne, ale děkuji za vaše pocity provinilosti, zodpovědnosti, nebo co vás sem přivedlo. Poslouchejte mě, Marcusi, jste jich zproštěn, na mou duši. Z toho, co jsem se dozvěděla, o mne otec stál, a to je důležité. Za to vám děkuji. A teď, je mi líto, ale v tomto domě nemůžete přespat. V Biddendenu, kterým jste jistě projížděl, je malý hostinec, ale snad ne příliš malý pro nového hraběte z Chase.“ Vstala a usmála se, sice nijak zvlášť srdečně, ale přece.

Došel k ní. „Zítra se vrátím," řekl jen. Pak beze slova odešel. Badger čekal v malé chodbě. Otevřel mu dveře.

„Dokonce vám tam ustájí koně, můj pane."

„Úžasné," poznamenal Marcus a zavrtěl hlavou.

Když přijel druhý den ráno k domku, uviděl Vévodkyni, jak v rukavičkách a šedých vlněných šatech, vyšlých z módy, které ji halily od brady k patě, okopává květinový záhon.

Sesedl, uvázal Stanleyho ke sloupku a došel k ní. „Netušil jsem, že zahradničíte."

Vzhlédla. Slunce měla za zády. Čelo měla orosené potem a na tváři dvě šmouhy od hlíny. Vypadala nádherně, vlastně víc než nádherně, hrom do ní. „Ano, velice mě to těší, stejně jako mou matku. Měla jsem čas nazbyt, tak proč ne?"

„Jak to, že najednou máte čas? Znamená to snad, že tentokrát s pobrukováním nevyskočíte a neodejdete?"

„Možné je všechno."

„Rád bych, abyste mi odpověděla upřímně, Vévodkyně."

„Pokud budu chtít."

Zatoužil zakroutit jí krkem. Sehnul se k ní. „Jak si zajišťujete obživu?"

„Takže už nevěříte, že je za tím nějaký muž?"

„Ne, vlastně jsem tomu nikdy doopravdy nevěřil. Ale chápejte, nedává to smysl. Jste jen mladá dívka a –"

„Už je to pět let, Marcusi. Vy skutečně netušíte, jaké jsou mé přednosti či nedostatky. Zkrátka o mně nevíte nic."

„Dvojčatům se po vás stýská, i tetičce Gweneth. Byly by rády, kdybyste se vrátila se mnou."

Usmála se a sklopila pohled k zabláceným rukavičkám. „Stal se z vás velmi pohledný muž, Marcusi, a také velmi schopný. Jako hraběte z Chase vás jistě budou vyhledávat dámy z dalekého okolí. Brzy se oženíte, abyste se mohl věnovat povinnosti zplodit dědice. Nedokáži si představit, že by vaše budoucí manželka stála o mou přítomnost v Chase Parku. Jsem levoboček. Na to raději nezapomínejte."

, Ještě mi není ani pětadvacet! Kristepane, rozhodně se ještě pár let nehodlám přikovat k rodinnému krbu.“

„Promiňte. Poměrně dobře rozumím vašemu rozhořčení, protože nechuť k takovým věcem s vámi sdílím. Musíte uznat, že mé neobvyklé dětství mi dodalo poněkud cynický náhled na záležitosti mezi mužem a ženou, zvláště mezi ženatým mužem a neprovdanou ženou.“

„ Na tom vůbec nezáleží, zpropadeně. Poslouchejte, Vévodkyně, tady nemůžete zůstat, zvlášť ne o samotě s mužem, i když je to váš sluha. Zkazíte si pověst. Byla jste vychována jako dáma. Tou se také máte stát – manželkou nějakého gentlemana a matkou jeho dětí. Hodlám vám takovou budoucnost umožnit. Totéž by udělal i váš otec. Prosím, nemůžete tu zůstat.“

Zůstala nehybná, neřekla ani slovo.

Rychle vstal, její mlčení a umíněnost ho dohánělý k zuřivosti. „Co, zatraceně, děláte, abyste si udržela tenhle domek?“

Vstala velmi pomalu, sundala si rukavičky a hodila je na zem: „Dal byste si snídani, Marcusi? Je ještě dosti brzo.“

Zaškrtím vás,“ zavrčel. „Ano, zaškrtím, ale až po snídani. Co Badger chystá?“

4

Chase Park
Srpen 1813

DVA ZATRACENÉ MĚSÍCE, pomyslel si a zmuchlal list papíru, obsahující pouhé dva odstavce, které mu milostivě napsala dívka, již před tolika lety sám překřtil na Vévodkyni. Jak se opovažuje! Četl znovu a znovu zrudl v obličeji:

Můj pane,
bylo od Vás velmi laskavé, že jste mi poslal hrozny z vlastní úrody. Badger je s potěšením použil do několika různých jídel.
Předejte mé pozdravy tetičce Gweneth a dvojčatům.

A podepsala to „Vaše služebnice“ – nic víc, ani Vévodkyně, ani jméno, nic. Dokonce ani *oddaná* služebnice, což také není, k čertu s ní.

Vzhlédl a zjistil, že ve dveřích stojí Crittaker.

„Jak se slečna Cochranová jmenuje?“

„Vévodkyně, můj pane.“

„Ne, myslím doopravdy. To já ji pojmenoval Vévodkyně, když jí bylo devět, ale nevzpomínám si, jak se jmenuje doopravdy.“ –

Crittaker se zatvářil rozpačitě. „To nevím. Mám se zeptat lady Gweneth?“

„Nenamáhejte se, vlastně na tom nezáleží. Právě jsem od ní dostal dopis. Obdržela hrozny. Badger je používá v kuchyni. Zjevně se má dobře. Nic víc mi nesděluje. Snad jí napíšu odpověď, ale nejraději bych ji zaškrtil."

Crittaker vycouval ze dveří. „Můžeme se ostatní korespondenci věnovat později, můj pane."

Marcus zavrčel, pak vzal čistý arch papíru a namočil si pero do onyxového kalamáře na stole. Napsal:

Drahá Vévodkyně,

jsem více než potěšen Badgerovým nadšením nad těmi mizernými hrozny.

Věřím, že se máte dobře, přestože se o tom nezmiňujete. Já se dobře mám, stejně jako tetička Gweneth i dvojčata, ačkoli Antonia si ustavičně objednává romány z Londýna. Fanny přibírá a teta Gweneth jí neustále opakuje, že s ní žádný gentleman ani nepromluví, jestli bude mít více než jednu bradu. Předpokládám, že mi ani nadále nesdělíte, jak získáváte prostředky na dům, stravu a Badgera…

Váš služebník Marcus Wyndham

Napsal jsem příliš mnoho, pomyslel si. Ona si takové plýtvání slovy nezaslouží. Přesto papír úhledně složil, dal do obálky, úpravným písmem nadepsal adresu a namočil pečetní prsten do horkého vosku na obálce.

Smarden, Kent
Listopad 1813

Vévodkyně zírala na dopis. Pročetla ho znovu a pak ještě jednou. „Badgere, přijďte hned sem prosím," zavolala. Přihnal se vzápětí.

„Omlouvám se, ale pojďte sem prosím a přečtěte si tohle. Nemohu tomu uvěřit. Je to absurdní, jistě jen žert. Je to –“ Zmlkla a vrazila dopis Badgerovi.

Sklouzl pohledem z její bledé tváře k listu. Přečetl si jej a tiše hvízdl.

Usedl vedle Vévodkyně na divan a vzal ji za ruku. „To je tedy skutečně šok. Zdá se, že vás hledali všichni. Hraběti trvalo tři měsíce, než vás našel, tomuto gentlemanovi podstatně déle. Tvrdí, že po vás pátrá již od minulého května. Nu, nyní vás tedy našel.“

„Marcus o tom neví.“

„Ne a to je zřejmě jen příhodné. Ten advokát je realista. Je mu jasné, že vaše pozice je tímto velmi prekérní a že s vámi potřebuje hovořit jako první, než se k vám dostane hrabě nebo někdo jiný z rodiny. Je to moudrý člověk.“

„Chce mě navštívit příští pondělí.“

„Ano.“ Badger ji pohladil po ruce, pak vstal a začichal jako lovecký pes. „Obávám se, že ta šunka je cítit až příliš výrazně. Možná nebyl mletý černý pepř té nejlepší kvality, jak mě starý Freeman přesvědčoval. Nu, zkusím přidat trochu bazalky a snad i špetku rozmarýnu. Jsem moc rád, Vévodkyně, že na vás otec nezapomněl. Udělal dobře. Teď na něj budu rozhodně vzpomínat s mnohem větší náklonností.“

„Ráda bych věděla, jestli je za tím ještě něco víc.“

„To zjistíme, až se ten pan Wicks objeví,“ usoudil Badger a vrátil se k šunce.

Pan Wicks byl velmi starý a velmi hubený muž s laskavým pohledem.

„Dobrý den,“ pozdravil a galantně se sklonil k její ruce. „Jsem opravdu rád, že jsem vás konečně našel. Musím říci, že máte velmi hezký domek. Moc rád bych si dal trochu čaje a vy, mladá dámo, si jistě ráda vyslechnete vše o této neobvyklé, leč vysoce příznivé situaci.“

Vévodkyně ho pozvala dál, naservírovala mu čaj a pak se posadila do křesla s rukama v klíně.

„Vaše jméno, jak jsem vás již informoval v dopise, je nyní slečna Wyndhamová. Váš otec si vzal vaši matku minulý listopad, dva měsíce před svou smrtí. Okamžitě mě najal, abych zajistil vaši legitimitu. Celá věc se uzavřela v květnu. Dokud nebylo vše hotovo, nemohl jsem vás kontaktovat, protože by se někdo z rodiny Wyndhamových mohl pokusit věc zmařit. Ovšem teď je vše hotovo a vy jste skutečně Wyndhamová. V květnu jsem vás nemohl najít, proto jsem si najal konstábla z Bow Street a on mě nakonec zavedl sem, do Smardenu.“

Vypadala naprosto šokované, což plně chápal. „Matka mi o tom nic neřekla, pane, ani otec. Myslela jsem, že adresa a oslovení ve vámi psaném dopisu, kde mě nazýváte slečnou Wyndhamovou, jsou jen čirou laskavostí z vaší strany.“

„Vlastně jste teď lady, má milá, ale nechtěl jsem do věci vnášet ještě více zmatků. Jste vévodova dcera, tudíž dáma, stejně jako jeho druhé dvě dcery, lady Fanny a lady Antonia. Ne, váš otec mi řekl, že chce vše před vámi zatajit až do chvíle, kdy budete uznána jeho plně legitimní dcerou. Velmi mě mrzí, že oba vaši rodiče zemřeli tak náhle a vy jste zůstala sama bez ochrany a netušila, co pro vás udělali. Oba vás velmi milovali.“

„Ano,“ zašeptala a hleděla do prázdna, „vynasnažili se mi vše vynahradit.“ Skutečněji otec miloval? Zřejmě ano. Sklopila hlavu a rozplakala se. Poprvé od chvíle, kdy jí Marcus pověděl o otcově smrti, jí začaly stékat po tvářích slzy a dopadaly na sepnuté ruce. Plakala bezhlesně. V přijímacím pokoji se náhle objevil Badger a podal jí kapesník. Otočil se na Wickse. „Pořád si ho zapomíná brát, ačkoli jí to připomínám v jednom kuse. To je v pořádku, Vévodkyně, jen se vyplačte. Tenhle kapesník čekal právě na tuto příležitost.“

„Děkuji, Badgere,“ řekla. Tvář měla bledou, nos červený, oči se jí leskly. Pan Wicks si pomyslel, že je to nejkrásnější mladá dáma, jakou viděl. „Máte otcovy oči a vlasy,“ poznamenal. „S vaší paní matkou jsem se setkal jen jedenkrát. Působila jako pozoruhodná žena, tak chytrá a půvabná, jen jsem na ni zíral a zíral. Váš otec se rozesmál a řekl, že to nic, že tak to chodí s každým, kdo na ni pohlédne. A vy se jí v kráse přinejmenším vyrovnáte. Nyní zaujmete své právoplatné místo ve společnosti, lady Vévodkyně. *Lady*

Vévodkyně – zní to značně neobvykle, ale váš otec trval na tom, že takové je vaše jméno. Jestli si dobře vzpomínám, řekl přesně: ‚Ano, Wicksi, je to lady Vévodkyně a nic jiného. Je to mladá žena velkého půvabu a charakteru, která změní všechno kolem, pokud dostane šanci, a já jí tu šanci hodlám poskytnout.‘ Proto, má paní, už nejste levoboček, od něhož se očekává, že bude žít v ústraní. Zkrátka a dobře, teď můžete dělat, co se vám zlíbí.“ Pan Wicks se celý rozzářený zapřel do křesla.

„Ale já jsem docela spokojená tak, jak se věci mají právě teď,“ namítla. „Jsem moc ráda, že se moji rodiče vzali, to skutečně ano, ale nevím, jak by to mohlo změnit mou situaci, která mimochodem ani měnit nepotřebuje. Musím vás ujistit, že současný hrabě, můj bratranec Marcus Wyndham, mě také vyhledal a pozval mě, abych přišla žít do Chase Parku. Nabídl mi i útočiště v Londýně a věno. To já jeho nabídku odmítla. Oceňuji veškerou vámi vynaloženou námahu, pane Wicksi, ale Marcus by byl rád, kdyby věděl, co můj otec udělal. Nepokusil by se to překazit. Měl jste mu

0 tom povědět.“

„Snad,“ připustil pan Wicks a upil čaje. „Přesto ovšem, pokud jde o tyto záležitosti, naučil jsem se našlapovat velmi opatrně. Musím vám toho povědět ještě mnohem víc. Současný hrabě je čestný muž, alespoň z toho, co jsem o něm slyšel. Prý je také dobrý přítel, statečný voják, inteligentní a loajální, ale nyní má nové zodpovědnosti, nová očekávání, musí si osvojit vystupování gentlemana své vrstvy. Snad jde

1 nadále o důvěryhodného muže, na tom ovšem beztak nezáleží, protože teď už s tím stejně nemůže vůbec nic dělat. Jak jsem řekl, to ještě není vše.“ Odkašlal si, zvedl hlavu a usmál se. „Dovolte mi, abych vám blahopřál, madam, stala jste se dědičkou.“

Chase Park
Prosinec 1813

Marcus zastavil Stanleyho, rychle sesedl, hodil otěže Lambkinovi, svému oblíbenému pacholkovi, který uctíval půdu, po níž Stanley kráčel. „Pořádně ho vyhřebelcuj, Lambkine. Dnes jsem mu dal do těla."

„Ano, milorde," přitakal pacholek a pohladil koně po nozdrách.

Marcus se usmál a odešel ze stájí. Byl teplý den, slunce svítilo, polovina prosince. Měl toho ještě dost k vyřizování, ale když mu slunce začalo svítit do ložnice, usoudil, že práce počká, zato krásné počasí ne. Zhruba totéž sdělil Spearsovi, který jen přikývl. „Pokud máte v úmyslu obléci si jezdecké šaty, můj pane, věřím, že hnědé kalhoty by pro dnešek byly nejpříhodnější. A modrý kabátec. Vaše jezdecké boty odhalují o vaší povaze více než zrcadlo."

„Jak jste poznal, že mám chuť na projížďku?" podivil se Marcus a natáhl si župan s ošoupanými lokty, pozůstatek zimy v Portugalsku,.

Spears se jen usmál. „Již jsem vám objednal koupel, můj pane. Přejete si, abych vás oholil?"

„Ptáte se mě na to každé ráno a odpověď je pořád ne, Spearsi. Odmítám zlenivět natolik, abych zapomněl používat vlastní břitvu."

„Výborně, pane, dovolil jsem si ji pro vás nabrousit jako obvykle."

Marcus se usmál. Přistihl se, jak si pobrukuje hloupou písničku, když mu Sampson otevíral vchod do Chase Parku a uklonil se. Poděkoval dle protokolu a prohodil: „Předpokládám, že na mě Crittaker čeká v pracovně, ve tváři zavilý výraz a před sebou hromadu papírů, které musím projít."

„Ano, můj pane, domnívám se, že to bylo velmi výstižné. Slyšel jsem ho asi před dvaceti minutami křičet krátce poté, co jsem mu doručil poštu pro vaše lordstvo. Zjevně jde o nanejvýš důležité záležitosti, protože Crittaker ve svém ohromení dokonce verbálně ulevil svým, ehm, pocitům."

Marcus, nyní řádně zmatený, se nepřevlékl, ale zamířil rovnou do pracovny. „Tak mi bez vytáček povězte, Crittakere, jaké konkrétní novinky vás přiměly veřejně odhalit vaše pocity?“

Crittaker nic neřekl, jen podal Marcusovi jediný list papíru.

Ten jej přečetl, znovu, pak sykl. „Můj bože! Něco takového by mě nikdy ani nenapadlo.“

Crittaker se tvářil, jako by byl v agónii.

„Jak se zdá, brzy k nám zavítá Vévodkyně,“ podotkl Marcus a vyhlédl úzkým oknem na zimní trávník. „Tedy přinejmenším nakrátko. Nezmiňuje se, jestli zůstane. Ačkoli pokud není úplně hloupá, zůstane. Pravděpodobně na to dohlédnu. Je to žena. Já jsem muž. Bude mě poslouchat, protože jsem hrabě a její bratranec. Je její povinností dělat, co jí řeknu.“

„Pan Spears se domnívá, že to bude poměrně zajímavé, můj pane.“

Marcus stočil oči ke stropu. „Vévodkyně je hrdá, souhlasím, ale není hloupá, přinejmenším v to věřím, zvláště v tomto konkrétním případě.“

„Pan Spears tvrdí, že pýcha někdy může být zdrojem mnohem větší pošetilosti než mdlý rozum.“

Marcus pečlivě složil dopis, zasunul ho do kapsy a vydal se nahoru, aby se převlékl. Dobrá, Vévodkyně, pomyslel si, přinejmenším ke mně musíš přijít. Teprve později, když četl dopis znovu, zaměřil se na poslední větu. *Pan Wicks si přeje setkat se s vámi ve čtvrtek po mém příjezdu. Bezpochyby jste již byl uvědomen.*

Co mu jen londýnský právník jeho strýce může chtít? Děje se snad něco, o čem nemá ponětí? Ale co?

Dorazila do Chase Parku týden před Vánoci. Poslední možný termín byl prvního ledna 1814, rozhodla se však, že už to chce mít za sebou. Badger stál vedle ní na rozložitém vstupním schodišti a držel jednu malou cestovní kabelu. Vévodkyně zvedla ruku v rukavičce, aby uchopila ďábelsky vyhlížející klepadlo ve tvaru lví hlavy, které ji jako dítě vždycky děsilo.

V tu ránu se dveře otevřely a naproti ní stanul rozzářený Sampson.

„Slečno Vévodkyně! Tedy lady Vévodkyně! Taková radost, taková báječná událost, pojďte prosím dál, jen pojďte. A kdo je tato osoba?“

„To je Badger. Můj – komorník.“

„Dobrá, nevadí, jeho lordstvo jistě vše vyřeší k vaší spokojenosti. Očekává vás ve své knihovně. Pojďte prosím se mnou, lady Vévodkyně. Váš, ehm, komorník –“

„Mé jméno je Erasmus Badger, pane.“

„Ach ano, pane Badgere, zavedu vás sám nahoru, kde vás představím panu Spearsovi, komorníkovi jeho lordstva. Snad bychom se všichni tři mohli později sejít a promluvit si, ehm, o všem možném.“

Badger pohlédl na Vévodkyni,ta se však jen usmála tím svým chladným odtažitým úsměvem. „Jen běžte se Sampsonem. Jeho lordstvo mi určitě nepodřízne hrdlo ve své knihovně.“

Došla ke dveřím a vešla do velké zastrašující místnosti. Marcus stál za svým stolem. Nepohnul se, když ji uviděl ve dveřích, jen řekl: „Přišla jste.“

Přikývla. „Musela jsem. Jak jsem vám napsala.“

„Ano, podmínkou pro to, abyste se stala Wyndhamovou z rodu Wyndhamů, bylo, že se tu objevíte do prvního ledna osmnáct set čtrnáct. To ovšem nedává smysl. Buďto jste legitimní, nebo nejste. Je v tom ještě něco víc, že, Vévodkyně?“

Nemohla mu povědět zbytek, skutečný důvod, proč přijela. Takovou ránu mu nechtěla uštědřit. Jen ať to udělá pan Wicks. Jednoduše zvedla bradu a mlčela.

Marcus zavrčel a odložil papíry, které držel v ruce. Obešel masivní stůl. „Blahopřeji ke sňatku vašeho otce a matky.“

„Děkuji. Lituji jen, že jsem nic nevěděla, neměla tušení, předtím než –“

„Nu, teď tedy víte a jste doma, kam patříte. Jsou téměř Vánoce. Mám v úmyslu vyrazit s dvojčaty a Spearsem ven a uříznout vánoční poleno do krbu ve společenském salonu. Doprovodíte nás?“

Snad poprvé od chvíle, co ji poznal, zahlédl v jejích očích jiskřičku čehosi, co působilo velmi vzrušeně. Vzápětí to bylo pryč. Chladně přikývla. „Děkuji, Marcusi. Jste velmi laskav. Omlouvám se

za svou přítomnost zde, skutečně, je mi líto, pokud by vás má legitimnost měla jakkoli obtěžovat.“

„Nesmysl,“ zamumlal ochraptěle, „Chase Park je nyní vaším domovem, stejně jako mým. Kdybyste nebyla tak umíněná, mohla jste tu žít už uplynulý půlrok, místo aby –“ Odmlčel se, pak zavrtěl hlavou. Nedokázal si pomoci. „Jak jste získávala prostředky na ten útulný domek? A odkud jste měla to krásné sklo?“

„Kdy chcete vyrazit pro to vánoční poleno?“

„Za hodinu,“ oznámil, upřel pohled na její bílé hrdlo a zaťal prsty do dlaní. Měla na sobě stylové šaty ze světlého krémového mušelínu s výstřihem, který odhaloval jen náznak jejích ňader, což mu připadalo velmi svůdné. „Teple se oblečte a vezměte si pevné boty. Máte teplé oblečení a pevné boty?“

„Ne, obávám se, že si budu muset vystačit se spodničkou a pantoflíčky. Nemusíte se bát, Marcusi, mám dostatečné oblečení. Nejste má chůva. Také bych byla ráda, abyste nezapomínal, že jste jen o pět let starší. Zkrátka jsme oba poměrně mladí, bratrance Marcusi, a rozhodně příliš mladí na to, abychom vychovávali jeden druhého.“

„Co to má kčertu znamenat? Je vám jen osmnáct. Se vší pravděpodobností budu ustanoven vaším poručníkem – navzdory svému nízkému věku –, proto vám doporučuji, Vévodkyně, nezvyšujte nadále hladinu mého hněvu.“

„Váš hněv, Marcusi, je čistě vaší starostí. Jsem tu, protože musím. Nic víc v tom není. A už je mi devatenáct.“

„Hodláte tu zůstat?“

Nepatrně se usmála, což ho rozčililo ještě víc, otočila se a opustila knihovnu. Nezavřela za sebou. Zaslechl z chodby hlas paní Emoryové, snad až příliš srdečný: „Dobrý den, Vévodkyně, vítejte! Och, omluvte mě, slečno, teď jste lady Vévodkyně. Zavedu vás k vašemu pokoji. Hrabě vám přidělil komnatu princezny Marie, která je velice půvabná, jak si jistě pamatujete.“

„Jistě,“ přitakala Vévodkyně. „Pamatuji si na ni poměrně dobře. Od jeho lordstva je laskavé, že mi určilo tak přepychové ubytování.“

5

NĚCO NA TOM přece jen bude, trávit Vánoce doma v rodinném kruhu, pomyslel si Marcus, když upíjel svařené víno ochucené muškátem a cítil teplo sálající z krbu, v němž hořelo vánoční poleno. Otočil se, aby si shromážděné prohlédl. Poslední Vánoce strávil u táborového ohně s padesáti muži. Třásli se zimou v Galicijských horách a přemýšleli, jestli je nový rok zavede na bitevní pole a na smrt.

Uvědomil si, že nekoupil dárek Vévodkyni, ačkoli ne že by si ho zasloužila. Nu, ještě pořád zbývá do Vánoc pět dnů. Zítra má dorazit strýcův právník z Londýna. Zamračil se a v duchu uvažoval, co mohl jeho strýc mít za lubem. Poskytnout Vévodkyni legitimitu bylo správné, k tomu neměl výhrady, ačkoli si rychle uvědomil, jak se k ní teď tetička Gweneth chová rozdílně. Nedokázal si představit, proč by mohla nesouhlasit s nově stanovenou dámou, a souhlasit s levobočkem. Zvláštní.

Teta Gweneth promluvila: „Vévodkyně, Marcus nám řekl, že jste žila ve Smardenu, a to pod jednou střechou jen s nějakým mužem. Tedy skutečně, má drahá, taková věc je nanejvýš nezvyklá a vystavuje vaši pověst klepům, zvláště vzhledem k vašemu nešťastnému původu.“

Vévodkyně se pousmála, dlouhé strnulé ruce v klíně. „Nikdy jsem svůj původ nepovažovala za nešťastný, madam, snad jen problematický v této citlivé společnosti.“

„Přesto však, žil s vámi muž!“

„Ano, jmenuje se Badger a byl mým komorníkem a kuchařem. Je to pozoruhodný člověk. Vlastně je dosud mým komorníkem.“

„To tedy rozhodně není nic, co by se od dámy dalo čekat,“ ohradila se teta Gweneth. Marcuse zděsilo, jak prudérně a puritánsky

to zní. Uvědomil si také, že předtím mluvil velmi podobně. Rychle tetu přerušil. „Na tom nezáleží, tetičko. Vévodkyně je teď tady a není třeba o tom dál mluvit.“

„Ale ten muž ji doprovází i zde.“

„Ano“ pravila Vévodkyně klidně a už zůstala zticha, jen upíjela svařené víno. „Snad by si kuchař mohl s Badgerem promluvit, protože tohle je nejlepší svařené víno, jaké jsem kdy pila. Jsou v něm tajné přísady, o kterých nikomu nepoví. Vzpomínám si, jak ho maminka prosívala, že bychom ten recept mohli prodávat a zbohatnout na tom. Smál se, ale neprozradil nic.“

„Rozhodně musím potvrdit Badgerovo kulinářské umění, tetičko Gweneth.“

„Drahý Marcusi, ten muž žil s matkou a pak s dcerou. Mluví tou nejvytříbenější angličtinou. Jistě byste nedovolil muži takových vlastností zasahovat do chodu domácnosti. Napodobuje vrstvu, do níž nepatří, Marcusi. A ona říká, že je dosud jejím *komorníkem!* To je tedy naprosto nesmyslné, neuvěřitelné a vy, jako hlava rodiny, byste rozhodně neměl dovolit, aby to pokračovalo. Nehodlám přihlížet, jak je jméno Wyndham bráno do cizích úst více, než už bylo.“

Povytáhl tmavé obočí. „Naše jméno si někdo bere do úst? Pročpak to? Domníváte se snad, madam, že je to kvůli mně, protože jsem jen syn druhého syna?“

„Nebuďte vztahovačný, Marcusi, nehodí se to k vám. Jistěže to tak není. Příčinou současných klevet je právě skutečnost, že Vévodkyně byla uznána za legitimní. To, že má namísto komorné muže, je příliš zjevným závdavkem pro další klevety.“

„Dobrá, tetičko, byl bych rád, abys na celou věc nahlížela tak, že můj strýc a otec Vévodkyně nakonec poznal, co je správné, a udělal to. A co se týče toho komorníka –“

Vévodkyně ho zcela klidně přerušila. „Už se stalo, madam, a obávám se, že to již nelze odestát. Věřím, že klevety po nějaké době utichnou. Ovšem jedna věc mi dělá starosti. Skutečně věříte, že Badgerova vynikající angličtina je na závadu?“

„Ne, nevěří," odpověděl za ni Marcus a věnoval tetě pohled, při němž rychle zmlkla. „Zvláště pokud je jeho soupeřem ve výřečnosti Spears."

„Marcusi, to je všechno hezké, ale nemůžete jí dovolit, aby tu dál zůstával jako její komorník."

„Komorník," vydechla Antonia a vzhlédla od nové romance o neustále trpící středověké hrdince a hrdinovi, který každého, koho potkal, proklál kouzelným mečem. „On je vaším komorníkem, Vévodkyně? Jak pozoruhodné. Češe vám také vlasy? Připravuje koupel? Nechtěla byste mi ho zítra představit?"

„Pokud budete chtít, Antonie."

„Badger zůstane," prohlásil Marcus pevně. „V jaké funkci konkrétně, to ještě upřesním."

„Doufám," ozvala se tiše Vévodkyně, „že toto rozhodnutí přenecháte mně."

„To sotva," odvětil. „Možná teď budete žít v Chase Parku, ale nejste jeho paní. Řídit mnoho sloužících na rozlehlém panství je dosti odlišné od jednoho sloužícího v domku. Přesto celou věc proberu s vámi i s Badgerem. Vlastně, Vévodkyně, jsem docela rád, že jste dostala rozum a rozhodla se přestěhovat do Chase Parku. Nechcete mi povědět, proč jste se rozmyslela?"

Očividně mu nehodlala povědět vůbec nic. Její výraz se nezměnil. Postavila sklenici se svařeným vínem na stolek vedle sebe a bělostné ruce složila do klína. Je tak elegantní, pomyslel si. Každý pohyb ladný a hladký. Náhle ji v duchu uviděl na kolenou, sehnutou nad záhonem, se šmouhami od hlíny na tvářích a pramínky vlasů na oroseném čele. Pořád by vypadala naprosto vyrovnaně a nádherně. Je stále stejná. Rád by věděl, jestli vůbec dokáže něco prožívat, jestli někdy křičí nebo pláče, nebo jestli celý její život představují jen klid a elegance.

Fanny toužebně pohlédla k podnosu s koláčky, zachytila však nesouhlasný pohled tety Gweneth a nešťastně se odvrátila.

„Nedala byste si jablko, Fanny?" zeptala se jí Vévodkyně. „Jsou výtečná. Právě jsem jedno dojedla."

Dívka pokrčila rameny, chytila jablko, které jí Marcus hodil, a otřela si je o rukáv, což jí vyneslo další tetin nesouhlasný pohled. Marcus se na Vévodkyni usmál, ona však úsměv neopětovala.

„Připozdívá se," konstatovala tetička Gweneth o něco později. „Myslím, děvčata, že je na čase, abyste se odebrala na kutě."

„Tak dobře," prohlásila Antonia, zavřela knihu a zívla. Otočila se k Vévodkyni. „Jsi naše nevlastní sestra, Marcus nám o tom pověděl. Nejsi žádná sestřenice z Holandska."

„Je to tak. Poté co vaše drahá matka zemřela, náš otec se oženil s mou matkou, abych získala legitimitu."

„Bylas levoboček," vydechla Fanny, ve tváři ani na hlase jí však nebyl znát stín podlosti. „Jak zvláštní. Vzpomínám si, jak jsme se s Antonií hádaly, jestli jsi z Itálie nebo z Holandska."

„Ano, byla jsem levoboček, tedy konkrétně do minulého května."

„Jistě to, má drahá, nemusíte tak hlasitě vykřikovat," prohlásila teta Gweneth. „Lidé by si pak mohli myslet, že se svým nešťastným zrozením necítíte zahanbena."

„Vzhledem k tomu, že jsem ve věci svého zrození neměla žádné slovo, proč bych se měla cítit zahanbená, madam?"

„Přesto však –" začala Gweneth, ale Antonia ji přerušila. „Teď si můžeš najít manžela. Už nemusíš dál předstírat, že nejsi skutečná dáma."

„Jen si to představ," vyhrkla Fanny a zakousla se do jablka, „bylas dítětem lásky. Jak romantické."

„Pitomost," ohradila se Antonia. „Jsi hloupá, Fanny. Takže teď, Vévodkyně, když jsi uznaným potomkem, nemusíš zůstávat tady a nechat se komandovat od Marcuse."

„Tak já tě komanduji, Antonie? Kdybych byl takový tyran, myslíš, že bych ti dovolil číst ty strašlivé cancy, co máš právě na klíně?"

„Nu, možná ne," zazubila se na něj Antonia, „ale přesto, Marcusi, mám dojem, že se tvá pravidla den ze dne násobí. Domnívám se, že spolu s tetičkou vymýšlíte nová, když si jdeme s Fanny lehnout. No ale my s Fanny to s tebou vydržíme. Nejsi hrabě zas tak dlouho a my chápeme, že se do toho napřed musíš vpravit. Takže, Vévodkyně, pojedeš do Londýna?"

„Je to možné. Snad bych se tam mohla vydat po Štěpánovi. Proč ne?“

„Dá ti Marcus peníze?“ zeptala se Fanny a znovu upřela pohled na citrónové koláčky. „V Londýně je hrozně draho.“

„Uvidíme,“ vložil se Marcus nedůtklivě do hovoru. „A teď už do postele, vy dvě. Ne, nebudeme tu s tetičkou Gweneth sedět a vymýšlet nová despotická nařízení. Tetičko, i vy už se můžete omluvit. Vévodkyně, vy prosím ještě na okamžik zůstaňte.“

O chvilku později byli sami. Vévodkyně mlčky stála za křeslem, jednu ruku ladně položenou na brokátovém opěradle. Tváře měla lehce zčervenalé od tepla sálajícího z krbu. „Ano, Marcusi? Přál jste si se mnou mluvit?“

„Proč jste řekla, že chcete jet do Londýna?“

„Řekla jsem, že možná pojedu. Po Štěpánovi.“

„Potřebujete peníze, abyste mohla?“

„Ne, troufám si tvrdit, že nebudu potřebovat ani cent.“

„A já si dovolil uvěřit, že jste sem přijela, protože se vaše finanční prostředky začaly tenčit. Ale tak to není, že? Pokud si tedy můžete dovolit na vlastní náklady odjet do Londýna.“

„Badger pojede přirozeně se mnou.“

„Nikam nepojedete. Zakazuji to. Počkáte a pojedete do Londýna až se mnou, což bude na konci března. Teta Gweneth nás doprovodí a bude vám dělat garde. Budete mít svůj debut ve společnosti. Pokud si najdete gentlemana, proti němuž nebudu nic namítat, nebo pokud já najdu gentlemana, kterého shledám vhodným, dám vám věno a můžete se vdát.“

„Nesmysl, Marcusi. Přestaňte s tím přívalem rozkazů. Tyranie se k vám nehodí.“

„Je to jen sotva nesmysl a já nejsem žádný tyran, ačkoli to dvojčata tvrdí. V Londýně je mnoho takzvaných gentlemanů, kteří dychtí pošpinit pověst dam či je nějak zneužít. Nemáte ponětí, jak to tam chodí. Jste mladá a nezkušená. Mohla byste se rychle zesměšnit. To nedovolím. Teď jste koneckonců Wyndhamová. Pojedete do Londýna se mnou a já vám odklidím podobné darebáky z cesty.“

„Pokud si nedáte pozor, Marcusi, každá žena ve vašem okolí vás začne považovat za jednoho z kvakerů. Jejich sekta má prý velmi

striktní pravidla. Nikdy ani sami sebe nesmějí vidět bez šatů, takže když se svlékají, oblékají a koupou, upírají pohled jen přímo před sebe. Nedovedu si to představit. Jistě to, Marcusi, myslíte dobře, ale nedělejte si o mne starosti.“

„Už jsem začal podnikat kroky ve věci vašeho poručnictví. Zanedlouho bude vše připraveno.“

„To si nemyslím,“ řekla a vzápětí ho vydráždila dalším ze svých nevzrušených úsměvů.

„Do toho nemáte co mluvit, vyjedná!“

„Och, mám do toho co mluvit víc, než si vůbec dovedete představit.“

„Jak to?“

Ticho.

„Jak se živíte? Je tu nějaký muž, že je to tak? Muž, který na vás čeká v Londýně, mám pravdu? Proč jste se sem vracela, pokud jste měla v plánu znovu odejít? Učinil to snad váš otec podmínkou pro nabytí legitimity?“

„Taková přehršle otázek, Marcusi. Co se týče té první, zdá se, že jste přesvědčen, že ženy jsou samy o sobě naprosto neschopné. Copak si nedovedete představit, že by se některá z nás mohla živit sama počestným způsobem?“

„Ne vy. Jste dáma. Byla jste vychována být dámou a stát se něčí manželkou. Jistěže jsem tím nemyslel, že byste byla neschopná, to ne, jen jste zkrátka byla vychována k tomu, abyste nedělala nic, jen –“ Zarazil se, když konečně uviděl propast, kterou si právě sám vykopal.

„Například zdobila rámě nějakého gentlemana?“ nadhodila klidně Vévodkyně.

„Ano a rodila jeho děti a dohlédla na to, aby byl jeho domov útulný a dobře spravovaný. Snad se i starala o květinové záhony, pokud byste si to přála.“

„Což nevyžaduje žádné schopnosti, není k tomu třeba nic umět?“

„Rozhodně ne ten druh schopností, jaké by se daly případně proměnit za peníze. A přece se zdá, že vy –“ Znovu umlkl. Jeho slova zněla povýšenecky a naprosto pompézně. Připadal si jako osel, nehodlal však vzít zpět ani písmenko. Třeba se mu tentokrát konečně

podaří vyvolat u ní nějaké emoce. Možná dokonce zvýší hlas. Při té představě se mu v očích zajiskřilo. Leč nedočkal se.

„Marcusi, jak si vy vydělváte peníze?“

Zíral na ni, pak s neuvěřitelným sebeovládáním odpověděl: „Byl jsem majorem u armády. Tam jsem si vydělával.“

„A nyní, když již u armády nesloužíte?“

Zaskřípal zuby.

„Je tu snad nějaká zámožná lady, která si vás vydržuje? Šlechtic si přece nemůže vydělávat na živobytí, jinak by se jeho krev proměnila z modré v černou.“

„V současné době mám mnoho povinností, jak dobře víte. Musím dohlížet na veškeré pozemky, nemáte představu, o kolik se starám domů, jsem zodpovědný za každého muže, ženu i dítě, kteří na pozemcích Wyndhamů pracují –“

„Zkrátka jste vše zdědil.“

„Víte velmi dobře, že pro mne titul mnoho neznamená, ale budu plnit své povinnosti, jak se ode mne očekává.“

„Marcusi, kolik je vám let?“

„Víte dobře, že dvacet čtyři.“

Jak jste mladý,“ řekla a dokonce si dovolila pokrčit rameny.

„Mladý na co? Na starost o váš prospěch? Na zodpovědnost za tuhle zatracenou rodinu? Nesnažte se to otočit proti mně, Vévodkyně. Jak jsem již řekl, všechny vaše, ehm, schopnosti se prostě nedají zpeněžit. Nezískala jste ani žádné dědictví, díky němuž byste byla nezávislá. Přece jste si však mohla dovolit pronajmout ten zpropadený domek a –“ Tentokrát se odmlčel záměrně. Možná znovu uvidí ručku zaťatou v pěst. To by bylo něco!

Znovu však jen pokrčila rameny, neřekla ani slovo. Čekal s nadějí, ovšem v těch modrých očích neprobleskl ani náznak rozčilení.

Nakonec se vzdal. „Zítra sem dorazí ten váš pan Wicks. Co mi povíte o tomhle?“

„Domnívám se, že si pan Wicks přeje hovořit s námi oběma. Budete zde?“

Nejraději by jí řekl, že zrovna odjíždí do Edinburghu, ale neudělal to. „Budu zde. A teď si jdu lehnout. Uvidíme se u snídaně.“

„Dobrou noc, Marcusi. Dobře se vyspěte.“

Zavrčel. Tiše stála a dívala se, jak odchází z velkolepého společenského salonu po tureckých kobercích, kolem nábytku z doby Jindřicha VIII. Všechny stropní trámy tu byly složitě vyřezávané, na mnoha místech je zdobil rodinný erb a jiné zajímavé vzory.

Vévodkyně upřela pohled ke krbu. Co asi Marcus bude říkat po návštěvě pana Wickse? Pamatovala si ho jako divokého mladíka, který v jednom kuse naváděl Charlieho a Marka k lumpárnám. Pak se dal ale k vojsku a pět let ho neviděla. Ráda by věděla, jestli je ještě pořád takový bouřlivák Byla zvědavá, co dělá právě teď – snad poklidně oddychuje –, protože odcházel v mrtvičném stavu.

Ve skutečnosti byl Marcus právě hluboce zahloubán. Dovolil Spearsovi, aby mu pomohl z kabátce, což jindy nedělal. „Ta zatracená holka. Zaškrtím ji, jestli se nezačne chovat jinak.“

„Mohu vědět jak, můj pane?“

„Máte velmi vnímavé uši, Spearsi. Dobrá, Vévodkyně má svá tajemství. Úzkostlivěje opatruje, tiskne si je na prsa. Nechce mi povědět pravdu o tom, z čeho si platila ten zpropadený domek, Badgera, za co kupovala jídlo, jak –“

„Chápu, můj pane.“

„Prostě tam jen stojí, tváří se klidně a nevzrušeně, občas nasadí ten svůj iritující malý úsměv, ale nic neříká. Dokonce se mi ji ani nepodařilo rozčilit ji a Bůh ví, že jsem se snažil ze všech sil. Dělal jsem, co jsem mohl. Proč mi nechce nic povědět?“

Marcus si uvolnil vázanku a hodil ji na bytelnou postel. „Ještě má tu troufalost oznámit mi, že na Štěpána odjíždí do Londýna. Však jsem ji také hned usadil, to vám povím.“

„Mohu se zeptat, jak jste ji usadil, můj pane?“

„Řekl jsem jí, že budu brzy jejím poručníkem. Bude dělat to, co já řeknu, dokud jí nebude jedenadvacet. Pokud by se mi to podařilo prosadit, mohl bych ji mít dokonce pod kontrolou až do pětadvaceti.“ Marcus umlkl a zamračil se na levou botu, která se nechtěla dát zout.

„Posaďte se, můj pane, a dovolte, abych vám ji sundal.“

Udělal to. „I kdyby se mi podařilo stát se jejím poručníkem až do pětadvaceti, pravděpodobně by se provdala za prvního, kdo by si řekl, jen aby mi oponovala. Nikdy nezvedne hlas, Spearsi, kdepak.

To je zřejmě za hranicí jejích emocionálních obzorů. Ne, jen se na mě dívá, jako bych byl semeno v její zahrádce, nechtěné, z něhož začíná rašit plevel.“

„To jistě ne, můj pane. Koneckonců, jste hrabě z Chase. Snad tedy cibule, rozhodně ne semeno.“

„Nebo možná červ.“

„Možné je vše, můj pane.“

„Vysmívá se mi. A vy, Spearsi, tropíte si ze mě žerty?“

„Rozhodně ne, můj pane. Už jen to pomyšlení mě hluboce ranilo. Vaši druhou botu, pane.“

Marcus natáhl druhou nohu. „Tenhle zatracený pan Wicks, který má zítra přijet: co mi kčertu chce? Co se tu děje?“

„Troufám si tvrdit, že to brzy zjistíme, můj pane. Doporučuji vám, abyste dovolil panu Badgerovi zůstat v Chase Parku, pane. Je to velice schopný muž s prvotřídním mozkem.“

„Dělal jí kuchaře, zatraceně.“

„Ano. Promluvím s paní Gooseberryovou. Snad by se mohla dát, ehm, umluvit, aby dovolila panu Badgerovi připravit občas něco k snědku.“

„Nechápete, co jsem měl na mysli, Spearsi. Žila s Badgerem, sami dva, společně. To není vhodné. Je jí pouhých devatenáct let.“

„Vaše lordstvo si jistě uvědomuje, že by jí pan Badger mohl být otcem. Hluboce ji miluje, právě jako otec dceru. Nikdy by jí neublížil. Položil by za ni vlastní život.“

To i já, pomyslel si Marcus. Pak zaklel. Stál nahý před plápolajícím ohněm v krbu, ruce napřažené k plamenům.

„Přál byste si dnes v noci noční košili, můj pane? Vyrozuměl jsem od Biddleho, druhého lokaje, který zde žije celý život a jeho rodina již po šest generací, že dnes v noci silně přituhne.“

„Ne,“ odmítl Marcus a poškrábal se na boku. „Tyhle zatracené věci jsou určeny pro ženské. Co myslíte, že by ten Wicks mohl^chtít, Spearsi?“

„To nedokážu říci, můj pane. Ovšem pokud byste se ráčil odebrat do postele, mohl byste si tam v klidu promyslet všechny možnosti. Bylo by vám navíc teplo.“

Na to Marcus neřekl nic. Vlezl si do ohromné postele a přikryl se. Spears postel vyhřál horkou pánví a Marcus slastně vzdychl. Bylo to docela něco jiného, než ležet pod tenkou dekou na podlaze ve stanu v Portugalsku.

„Přeje si vaše lordstvo ještě něco?“

„Hmm? Ne, děkuji, Spearsi. Och, viděl jste Esmee?“

„Esmee. Posledně jsem se s ní dostal do poměrně blízkého kontaktu, můj pane. Ležela na břiše před tímhle krbem a poměrně hlasitě spala.“

„Au! Už ji mám, Spearsi. Zřejmě usoudila, že tady je to lepší než na podlaze. Trochu mě znervózňuje, když se mi usadí na břiše.“

„Je to velmi přítulná kočička, můj pane.“

Marcus zavrčel.

„Dobře se vyspěte, můj pane. Už brzy se setkáme s tím panem Wicksem.“

Když Sampson tiše zaklepal na dveře a vklouzl dovnitř, jen se otočil a povytáhl obočí.

„Pan Wicks žádá, aby byla přítomna i Vévodkyně, můj pane. Vlastně, tedy, ehm, na tom trvá.“

„Ale? Nu, upřímně řečeno jsem to předpokládal. Tak ji sežeňte, Sampsone.“

„Je zde, můj pane, právě hovoří s panem Wicksem. Pomáhá mu vysvléknout se z důkladného zimního ošacení.“

„Och, jak laskavé od ní,“ utrousil sarkasticky, protože nevěděl, co má čekat. Vlastně věděl. Pan Wicks zjevně přišel, aby mu oznámil, jakou částku pro ni minulý hrabě stanovil. Komu na tom záleží? Dal by jí peníze sám, v každém případě jako věno. „Až tedy Vévodkyně pana Wickse odstrojí, přiveďte je sem, Sampsone.“

Trvalo ještě dalších deset minut, než pan Wicks, šlachovitý a poměrně starý pán, s Vévodkyní po boku vešli do knihovny. Se zájmem se rozhlížel kolem sebe. Knihovna byla klenotnicí historických pokladů, to Marcus věděl a pocítil příval podvědomé pýchy. Pohlédl na Vévodkyni. Postrádala jakýkoli výraz. Vypadala klidně jako nějaká zatracená paní celého domu.

Náhle si Marcus pomyslel, jak je zvláštní, že jeho strýc najal docela jiného advokáta na záležitosti týkající se Vévodkyně, než byli

messieurs Bradshawové, jehož předkové sloužili Wyndhamovým coby právní zástupci již několik generací.

Co se to tu kčertu děje?

Pan Wicks dorazil následujícího dopoledne v jedenáct hodin. Marcus sledoval, jak postarší gentleman vystupuje z kočáru. Nebylo moc poznat, jak vlastně vypadá, protože byl zachumlán do kabátu s vysokým límcem, měl přinejmenším tři šály a na hlavě naraženou kožešinovou čapku s klapkami na uši.

Marcus se tedy vrátil do knihovny a usoudil, že panu Wicksovi bude trvat přinejmenším hodinu a půl, než se dostane ze všeho toho oblečení.

6

„TOTO JE MARCUS Wyndham, hrabě z Chase, pane Wicksi. Můj bratranec.“

„Můj pane,“ pravil pan Wicks, hlas překvapivě energický na gentlemana pokročilého věku. Marcus si také v tu chvíli všiml, že mu z očí čiší pronikavá inteligence. Uvědomil si, že by to mohl být docela tvrdý soupeř. „Rád vás poznávám, pane. Snad vám může připadat zvláštní, že jsem si přál setkat se s vámi v přítomnosti slečny Wyndhamové.“

„Vlastně je to nyní lady. V každém případě lady Vévodkyně Wyndhamová, to zní poněkud podivně.“

„Souhlasím,“ ozvala se Vévodkyně. „Zůstaňme prostě u slečny Wyndhamové, nebo třeba i slečny Cochranové.“

„Ne,“ ohradil se Marcus. „Ne, to nedovolím. Teďjste Wyndhamová a tak vás budou všichni i oslovovat. Mně se lady Vévodkyně líbí.“

Věnovala mu slabý úsměv a upřela pohled na své bílé ruce. Neřekla nic.

Marcus se otočil zpět k právníkovi. „Pane Wicksi, možná byste dal přednost posezení u krbu. Můžete nám povědět, co musíte, odtamtud.“

„Děkuji, můj pane. Počasí je dnes dosti nevlídné a já shledávám, že čím jsou mé kosti starší, tím hůře to snáším. Začněme tedy.“

Marcus se posadil vedle Vévodkyně na přepychový divan z dob královny Anny, čalouněný smetanovomodrým brokátem.

„Nuže, můj pane, v současné chvíli již víte, že váš strýc, bývalý hrabě z Chase, se oženil s paní Cochranovou a tím poskytl dítěti, které z jejich svazku vzešlo, legitimitu.“

„Ano. Tento akt schvaluji. Přesto nechápu, proč jsem o tom nebyl informován ihned?“

Pan Wicks nezaváhal. „Tak zněla dohoda s vaším strýcem. Měl jsem vše připravit a dovést do konce dříve, než o tom bude informován kdokoli z Wyndhamů, včetně rodiny nejmladšího bratra, která v současné době žije v Koloniích poblíž jistého Baltimoru. Účelem byla ochrana slečny Wyndhamové, totiž lady Vévodkyně. To je jistě pochopitelné, můj pane.“

„Ano, jistě,“ přitakal Marcus, rychle vstal a došel ke krbu. „Kdybych to věděl dříve, než byly sepsány veškeré náležitosti, mohl bych někoho okamžitě vyslat do Smardenu, aby ji zardousil ve spánku a shodil její tělo do moře z Doverských útesů. Ano, to vskutku dává smysl.“

Vévodkyně si odkašlala. „Přehání, pane Wicksi. Bohužel od smrti Charlieho s Markem začal můj otec pohlížet na jeho lordstvo s nelibostí, protože zůstalo naživu, zatímco oni ne. Navíc zemřeli všichni další synové jeho manželky. To ho muselo vést k takovému chování. Jistě nepovažoval Marcuse za nečestného, zkrátka ho v tom chtěl řádně vymáchat, tak říkajíc. Doufám, Marcusi, že už na to nebudete dále myslet.“

„Nevěřte tomu, Vévodkyně. Obviňoval mě z toho, že jsem tam nebyl, abych je zachránil, nebo zemřel s nimi. Byl jsem poblíž, u Rothermera, ale ne dost blízko. Viděl v tom důkaz mé věrolomnosti, nedostatek cti. Přímo mě nenáviděl, Vévodkyně.“

„To jistě přeháníte,“ řekla.

„Vskutku, pane Wicksi? Pověděl vám strýc, jaké city ke mně chová? Jak je rád, že se stanu jeho nástupcem?“

„Snad bude lepší probrat to o něco později, můj pane. Teď ovšem, jistě byste rád věděl, proč jsem vyžadoval schůzku s vámi.“

Marcus jen naklonil hlavu.

„Neříká se mi to nijak lehko, můj pane.“

„Pak tedy ven s tím, pane Wicksi.“

„Minulý hrabě zanechal veškeré peníze, pozemky, nemovitosti a majetek nikoli svému řádnému nástupci, konkrétně vám, můj pane, nýbrž své dceři Josephině Wyndhamové.“

Nastalo naprosté ticho. Marcus na Vévodkyni dlouho zíral, pak promluvil příliš klidným hlasem. „Josephina? To je to nejošklivější

jméno, jaké jsem kdy slyšel. Musíte mi každou noc děkovat v modlitbách, že jsem vás překřtil na Vévodkyni.“

Pan Wicks vyhlédl z okna a nervózně zašustil papíry. „Rozuměl jste tomu, co jsem říkal, můj pane?“

„Ale jistě, pane. Právě jste mi oznámil, že jsem nuzák. Nuzák, žijící v tomhle ohromném sídle, nicméně nuzák. Přišel jsem o všechno. Nedovedu si představit lepší způsob, jakým by mohl ožebračit svou rodinu. Vidíte, Vévodkyně, vůbec jsem se nemýlil ohledně strýcových skutečných citů ke mně. Obtěžoval se alespoň zaopatřit své dcery Antonii a Fanny?“

„Ano, můj pane. Zanechal každé deset tisíc liber. Ovšem to již ve své předchozí závěti. Ta zůstává v platnosti, včetně veškerého dědictví určeného sloužícím a dalším.“

„Takže cílem jeho pomsty jsem se stal já – já, jeho dědic.“

„Ne tak docela, můj pane. Jde jen o to, že nyní je lady Josephina, tedy –“

„Neříkejte jí tím odpudivým jménem. Vlastní všechno mimo Chase Parku, jak se zdá. Zanechal mi snad ještě něco, pane Wicksi?“

„Ano, můj pane. Londýnský dům na Putnám Pláce je váš.“

„Chápu. Ještě něco?“

„Je tu také lovecká chata v Cornwallu, blízko St. Ives, a zhruba dva tisíce akrů úrodné zemědělské půdy. To je vše, můj pane. Je mi líto.“

„Takže mi nenechal ani mizerný šesták na údržbu tohoto monstrózního domu?“

„Váš strýc se obával, že byste ho poslal k čertu, kdyby vám nenechal nic na správu zmíněných nemovitostí. Tudíž mi pro tuto správu zanechal svěřenský fond. Jsem také zplnomocněncem lady Vévodkyně a jejím poručníkem do chvíle, kdy dosáhne plnoletosti. Až jí bude jedenadvacet, bude se mnou spravovat svěřenský fond týkající se veškerého majetku rodiny Wyndhamů. Výnosy z těchto majetků rostou každým rokem. Jsou tu pozemky v Devonu, Sussexu a Oxfordshireu. Přesto však, pane, nemůžete s těmito finančními prostředky volně disponovat.“

Marcus neřekl nic. Vypadal spíše znuděně. Zkřížil si ruce na prsou a opřel se o krbovou římsu. Pak se zasmál, velmi tiše a hořce.

„Mýlila jste se, Vévodkyně. Teď‘ už připustíte, že mě nenáviděl? Ten parchant – bez urážky, Vévodkyně –ten zatracený mizerný parchant tolik nenáviděl pomyšlení, že se stanu jeho nástupcem, že ze mě udělal chudého příbuzného, závislého na panu Wicksovi ve věci jakýchkoli nutných oprav, platu sloužícím, nákupu chleba, který jím. A bezpochyby také na vás, na svém levobočkovi, jestli mi hodíte nějaké drobky ze stolu. To vše jen proto, že mě nenáviděl.“

Pan Wicks vypadal velmi sklíčeně. „Mohu říci, můj pane, že jsem s vaším strýcem vášnivě polemizoval, nedal se však zviklat. Musím připustit, že vás zřejmě skutečně velmi neměl rád. Přesto však souhlasil, že vám zanechá, ehm, čtvrtletní rentu.“

Marcus vypadal jako odhodlaný k vraždě. „Není divu, že jste se mi včera večer jen vysmívala, Vévodkyně, když jsem pořád opakoval, jak se stanu vaším poručníkem, dám vám věno a budu vás ochraňovat. Teď máte všechno. Už dál nepotřebujete, aby někdo dohlížel na vaše potřeby. Mé návrhy vám musely připadat velice zábavné.“

„Ne, Marcusi. Dovolte mi to vysvětlit.“

K jejímu překvapení ze sebe s nejvyšším klidem vypravil: „K tomu nedojde, Vévodkyně. Nu, musím zjevně zvážit novou situaci. Přeji vám hezký den, pane Wicksi.“

„Ale, můj pane, to ještě není vše. Musíte zůstat! Musíte vyslechnout všechno.“

„Ještě víc, než jsem vyslechl? To sotva, pane Wicksi. Myslím, že již teď mám vašich odhalení po krk.“ Pokývl Vévodkyni a bez ohlédnutí odkráčel z místnosti.

Pan Wicks zavrtěl hlavou. „Nebylo to zrovna čestné jednání, co váš otec udělal, má drahá. Že se postaral o vaši legitimitu, to bylo jistě správné. Bylo by více než vhodné, aby vám zajistil odpovídající věno, ale tohle… Zanechat všechno vám a jeho lordstvu jen ubohou rentu, nic víc, takže bude muset žádat o jakékoli prostředky, které bude potřebovat – to je vskutku ohavné.“

Upírala nevidoucí pohled ke špičkám svých modrých střevíců. „Neřekl jste mi vše, pane Wicksi. Nijak jste mi nenaznačil, co otec udělal. Jen jste mi řekl, že se ze mě stala velmi bohatá dáma, nic víc. To, co udělal, je neodpustitelné. Nemohu to dovolit. Nechci se na

takovém bezpráví podílet.“ Upřela mu pohled do tváře. „Poslouchejte, pane. Mám v úmyslu anulovat vše, co udělal. Marcus si tak krutou ránu nezaslouží. Odmítám dovolit, aby se z něj stal žebrák. Abychom my dva společně kontrolovali jeho výdaje? Poskytovali hraběti z Chase rentu? To je nemyslitelné. Přeji si ihned tuto závěť zrušit.“

Vstala a začala přecházet. „Dohlédněte na to, pane Wicksi. Něco mi můžete ponechat, ale peníze a ostatní domy a pozemky musejí být navráceny Marcusovi.“

„Je mi líto, má drahá, ale to nemohu,“ odpověděl pan Wicks jemně.

„Jak to myslíte?“

„Váš otec tušil, že byste snad mohla reagovat tímto způsobem. Věděl, že máte dobré srdce. Proto prohlásil, že pokud odmítnete dědictví v plném rozsahu a s tím spojenými povinnostmi, vše přejde do rukou manželky jeho nejmladšího bratra, který zemřel před pěti lety, té, jež i s dětmi žije v Koloniích.“

Vytrhla mu listinu z ruky a četla: *paní Wilhelmina Wyndhamová, Čtrnáctá Spring Street, Baltimore, Maryland.*

„Je to poměrně velká rodina, jak jsem vyrozuměl. Tři děti.“

„Ale já o té Wilhelmině, tedy mé tetě, nikdy neslyšela.“ Pan Wicks si odkašlal. „Nu, zdá se, že nejmladší bratr minulého hraběte byl karbaníkem. Prohrál vše, včetně dědictví po vzdálené tetě, a jeho otec mu nařídil, aby odešel. Usadil se tedy v Koloniích. Tam poznal Wilhelminu Buttsovou a oženil se s ní. Abych byl upřímný, Grant Wyndham byl nejoblíbenějším sourozencem vašeho otce navzdory tomu, že jej dědeček vydědil. Považoval za skvělý žert přivést rodinu svého dryánického bratra zpět sem a dát jí všechny ty peníze – tedy v případě, že byste odmítla přijmout zodpovědnost, kterou na vás vložil.

Vidíte tedy, že máme oba svázané ruce. Ujišťuji vás, Vévodkyně, že bych se k jeho lordstvu nikdy nechoval blahosklonně, navzdory tomu, že bych mu vyplácel čtvrtletní rentu. Nebudu ho brát jako chudého příbuzného. Nebudu lakomcem ohledně prostředků, které by žádal na údržbu či opravy zmíněných pozemků a nemovitostí.“

„Neznáte Marcuse, pane Wicksi. Navzdory vašim ujištěním a vaší laskavosti, to stejně nepřijme. Je velmi hrdý muž, ale je také snad až příliš principiální a jedná podle nejvyšších standardů. Vlastně je skutečně impozantní.“

Pan Wicks na ni udiveně pohlédl. „Možná nepřijme, ale povinnost je mocná věc. Chtěl by snad vidět, jak tak rozsáhlé panství chátrá? Doufám, že ne. Obávám se však, a totéž jsem řekl i vašemu otci, že poté co se odeberu na věčnost, mohl by se můj nástupce považovat za velmi mocného a chovat se k panu hraběti zcela nevhodně. Mám z toho strach. Jestli si vzpomínám, váš otec si jen zamnul ruce a smál se.“

„Vidím, že jste to celé zvážil ze všech stran, pane Wicksi. Přišel jste na nějaký způsob, jak z toho Marcusovi pomoci?“

Rozzářil se. „0 ano, jeden způsob by tu byl. Poté co se váš otec dosyta vysmál, pověděl mi o svém plánu, ovšem vám a panu hraběti se zřejmě, ehm, nebude mnoho zamlouvat.“

„V čem tedy spočívá?“

„Váš bratranec se s vámi musí oženit, než od strýcovy smrti uplyne osmnáct měsíců, aby dodatek závěti pozbyl platnost. Zkrátka by sňatek vás dvou zrušil vše, co jsem právě jeho lordstvu pověděl. Váš otec chtěl, aby příští hrabata z Chase měla vaši krev. Prý to pomůže naředit Marcusovu nečistou.“

„Nečistou? To je čirý nesmysl. Copak jste zapomněl, že to já jsem tu levoboček?“

„Přesto, tak to váš otec chtěl. Chtěl, aby se Marcusovými nástupci stali vaši synové.“ Pan Wicks pokrčil rameny. „Cítil to tak, že pokud byste odmítla, bylo by mu jedno, kdyby hrabství upadlo do záhuby. Tak to doslova řekl, madam, bylo by mu to jedno. To vše se odehrálo až po smrti vaší matky, která jistě všechno výrazně změnila. Zkrátka už mu na ničem na světě nezáleželo. Doslova říkal toto: ‚Wicksi, Bess zemřela, jediná žena, kterou jsem kdy miloval. Nikdy nepřišla do Chase Parku, kam odjakživa patřila. Jen ať se můj synovec utopí ve vlastní žluči, mně to je jedno. Dejte mu okusit alespoň špetku nespravedlnosti, kterou Bůh seslal na mne.‘“

Vévodkyně nehybně seděla, mlčela. Pan Wicks si pomyslel, že na takovou míru sebeovládání je dosti mladá.

Nakonec pravila: „Otec zemřel v lednu. To znamená, že se musíme vzít do června.“

„Ano, přesně tak. Do šestnáctého června, abych byl přesný.“

„Proč jste o tom Marcusovi nepověděl?“

„Snažil jsem se, ale odešel. Je v šoku, nemůže uvěřit, co mu strýc udělal. Povím mu to večer. Přesto mi šlo především o vás, má drahá. Pokud nemáte chuť provdat se za svého bratrance, musíte mi to říci hned. Vše leží jen na vašem rozhodnutí.“

Pomalu vstala, každý pohyb ztělesnění elegance. Uhladila si šaty.

„Pokud si Marcuse nevezmu, přijdu o všechno?“

„Spíše pokud odmítnete splnit podmínky závěti. I přesto byste ovšem získala padesát tisíc liber. Jak jsem řekl, má drahá, v každém případě je z vás velmi bohatá dáma. To ovšem neřeší dilema vašeho bratrance. Zbytek totiž přejde do rukou té famílie z Kolonií. Budou žít zde, v Anglii, pokud si tak vyberou, zámožní a bezstarostní, zatímco jemu zbude jen renta.“

„Marcus tedy bude velmi chudý mladý muž, pokud do šestnáctého června neuzavřeme sňatek.“

„Ano, má drahá.“

„Stejně jako on, pane Wicksi, jsem poněkud zaskočena. Dohlédnu, abyste byl uveden do svého pokoje. Chodí to tu, jak je na venkově zvykem. Večeře se podává o půl sedmé. Buďte tak laskav a přijďte v šest hodin do společenského salonu.“

Usmála se na něj. Byl to jen stín úsměvu, přesto se pan Wicks nemohl neusmát v odpověď.

„Pokud byste měl do té doby nějaké přání, pane Wicksi,“ dodala, „dejte vědět Sampsonovi, to je majordomus.“

„Děkuji,“ řekl a díval se za ní, když ladně odcházela z knihovny. Znovu žasl nad tím, jak tak mladá dívka může být natolik vyrovnaná a klidná, ačkoli právě vyslechla velmi znepokojivé zprávy. V duchu se ptal, jaké asi city chová ke svému bratranci. Rozhodně ho bránila a požadovala, aby byla otcova závěť anulována. To by tedy naznačovalo city přinejmenším pozitivní. Je zde také otázka, zda má současný hrabě rád Vévodkyni natolik, aby se s ní oženil, pokud by svolila, nebo jestli ji nenávidí a řekne jí, aby táhla do pekel i se svým

majetkem, anebo zdaje situací natolik ponížen, že ji pošle do horoucích pekel, navzdory svým citům k ní.

Hrabě je zjevně hrdý mladý muž. Pan Wicks si znovu a znovu zkoušel představit okamžik, kdy mu oznámí, že by mohl se svou sestřenicí uzavřít sňatek.

Rozhodně by se nedala považovat za urážku pro oko.

Přesto se narodila jako levoboček. Někteří lidé jsou toho názoru, že takovou věc už nic nemůže změnit.

Čas vše ukáže.

Hrabě se toho večera objevil přesně v šest hodin, dokonale upraven. Je skutečně velmi pohledný, pomyslel si pan Wicks. Zdálo se, že také znovu nabyl sebeovládání. Jeho výraz neprozrazoval zhola nic, nikdo z přítomných by nemohl poznat, že vše, nač si začínal zvykat, zmizelo v obláčku dýmu. Byl zdvořilý, nic víc, ovšem od muže jeho postavení se jen sotva daly očekávat nějaké důvěrnosti.

Přítomen byl i pan Crittaker. Pan Wicks si během krátké chvilky všiml, jak je Vévodkyni unesen. Snažil se to skrývat, přesto se však v jeho hnědých očích zrcadlily city natolik výmluvně, že by jím pan Wicks nejraději zatřásl. Napadlo ho, jestli si hrabě uvědomuje náklonnost svého tajemníka.

Večeře proběhla hladce. Podávala se dušená holoubata, až příliš okořeněná muškátovým oříškem, pečené jehněčí s bílými fazolkami, přehnaně ochucené česnekem.

„Snad by bylo na čase uvést pana Badgera do kuchyně," usoudil Marcus. „Je to pozoruhodný kuchař."

„Umí připravit vynikající hovězí kýtu," konstatovala Vévodkyně, která právě upírala pohled na rozvařené fazolky na své vidličce. Také dělá rostbíf v lahodném těstíčku, které se jen rozplývá na jazyku. Přál byste si, aby vám připravil jídlo, Marcusi?"

Nepodíval se na ni, mluvil spíše ke svému poháru vína. „Řeknu Sampsonovi, že si paní Gooseberryová potřebuje trochu odpočinout. Badger nám může připravit hovězí kýtu zítra k večeři. Paní

Gooseberryová by mohla odjet na návštěvu k sestře do Scarborough.“

„Nemá sestru ve Scarborough,“ prohlásila tetička Gweneth.

„Pak by se tedy mohla zdravého mořského vzduchu nadýchat sama,“ uzavřel Marcus. Je hrabě, pán domu, ačkoli se v současné chvíli považuje za nemajetného. Pan Wicks se nemohl dočkat, až s ním promluví.

Po večeři se hrabě nezdržel ani nad sklenkou portského a připojil se ve velkém společenském salonu ke zbytku rodiny. V devět hodin jej pan Wicks konečně oslovil. „Můj pane, mohli bychom se prosím jen na malou chvíli odebrat do vaší knihovny? Je velmi zásadní, abyste všemu správně porozuměl.“

Marcus povytáhl obočí a řekl velmi tiše, aby ho slyšel jen pan Wicks: „Och, máte na mysli, že nemám žádné právo posílat paní Gooseberryovou do Scarborough? Musím si od vás vyžádat svolení, pane?“

„Ne. Prosím, můj pane, pojďte se mnou.“

Marcus pokrčil rameny, popřál společnosti dobrou noc a vyšel ze salonu. Teprve v knihovně, když se otočil k panu Wicksovi, zjistil, že Vévodkyně šla s nimi. „Co tu chcete,

Vévodkyně? Jděte pryč. Běžte si počítat své mizerné peníze. Napište dopis tomu muži, co si vás vydržoval, a pošlete ho na výlet s paní Gooseberryovou do Scarborough. No jistě, chápu, už si nesmím dovolit zvýšit hlas nebo vám říkat, co máte dělat, že? Pokud bych vás urazil, mohl bych se také octnout venku na dlažbě.“

„Žádám vás o trochu zdrženlivosti, Marcusi. Je tu jisté řešení. Poslechněte si prosím pana Wickse.“

„K čertu s vámi, copak nikdy –“ odmlčel se, zavrtěl hlavou a posadil se za stůl. „Tak dobrá, pane Wicksi, jaké další úžasné novinky pro mě máte? Mám se přestěhovat na statek, nebo snad do stájí?“

7

„NE, MŮJ PANE,“ řekl pan Wicks a naléhavě na mladého hraběte pohlédl. „Prosím, poslouchejte mě s otevřenou myslí. Žádám vás, abyste zapomněl na svůj hněv a pocit zrady, přinejmenším pro tuto chvíli. Je zde jisté řešení, chápejte.“

„Řešení téhle zatracené situace? Chcete říci, že mě strýc nejprve zničí, aby mi pak nabídl zbraň, jíž bych mohl ukončit své trápení?“

„Ne, můj pane. Jde tu o sňatek.“

„Ale, to je skutečně zajímavé. Chcete oznámit, že mi strýc nezakazuje oženit se s nějakou dědičkou? Takže stačí, abych odjel do Londýna, poohlédl se po některé z městských dcerek, které jsou v tuto chvíli k máni, vzal si ji i s jejím požehnaným věnem a ponechal si svou čtvrtletní rentu? Okouzlující představa, pane Wicksi, je mi z ní téměř na zvracení.“

„Marcusi, poslouchejte prosím.“

„Vévodkyně, velmi brzy zřejmě rozbiju tu neuvěřitelně ohavnou čínskou vázu tamhle na tom zatraceném podstavci. Mám dojem, že ji měl strýc dost v oblibě. Ano, jsem téměř na hranici sebeovládání. Navrhuji vám, abyste odsud odešla. Pokud tedy nechcete dojít k úrazu svého –“

„Buďte zticha, Marcusi. Nemohu odejít, protože se to týká mě, stejně jako vás.“

Konečně si získala jeho pozornost. „Co to má ksakru znamenat?“

„To znamená, můj pane, že vám strýc ponechal únikovou cestu. Ano, musel byste se oženit s dědičkou, ovšem on vám ji vybral sám. Stačí, když uzavřete sňatek zde s Vévodkyní.“

Marcus na něj zůstal zírat. Pan Wicks si olízl rty, při pohledu na výraz mladého hraběte však raději zůstal zticha.

Nakonec, když uplynula velice dlouhá a nepříjemná chvíle, promluvil Marcus urážlivým tónem. „Vzít si *ji!* Vzít si Josephinu?“

Prohlédl si ji od hlavy k patě, spočinul pohledem na jejích ňadrech, na bocích a stehnech. „Vzít si někoho s tak otřesným jménem? Nedovedu si představit, jak bych jí šeptal milostná slůvka, jak bych šeptal *Josephino…* Dozajista bych se u toho kroutil jako had, nebo bych umřel smíchy. Jistě jde jen o žert, pane Wicksi. Tak ven s tím.“

„Ne, můj pane, nejde o žert. Mohl byste jí nadále říkat Vévodkyně? Jistě by vám toto jméno tak ošklivé nepřipadalo, vždyť jste jí je dal sám. Poslouchejte, můj pane, dobře si to promyslete, je tu tolik v sázce, musíte –“

„Nejde jen o její zatracené jméno, pane Wicksi. Tahle dívka má v žilách led. Jen se na ni podívejte, sedí tu jak kus kamene. Vlastně tu vůbec *není.* Pokud na něco myslí, pak na své květiny. My, obyčejní smrtelníci, ji vůbec nezajímáme. Tohle nepůjde, pane Wicksi. Ani za nic.“ Marcus se zarazil. Pak ale pokračoval. „Je hodně jako ty její růže. Jsou chladně krásné, ale dotkněte se jich a popícháte se o trny. Dovedete si představit, jak nechutný jí muž musí připadat, pane Wicksi? Nejsme právě nejhezčí výtvor přírody. Všechny ty chlupy, velikost, naše vybavení –“

„Můj pane! Ovládejte se prosím. Jistě je to pro vás šok, ale uvědomte si, že je to –“

Vévodkyně seděla konsternované na divanu, navenek však na ní nebylo nic znát. Vůbec se nehýbala, stěží dýchala. Avšak velmi dobře vnímala hořká rozčilená slova, která ji zraňovala. Ubohý pan Wicks se marně snažil mírnit Markusův vztek. Věděla, že je velmi impulzivní – snadno se rozveselí, snadno se rozzuří. Je to silný a hrdý muž a byl zahnán až příliš daleko. Dál jen seděla a dívala se, jak jím zmítá zloba.

Marcus pokračoval, necitlivý vůči ohromenému publiku. „Dokážete si ji představit v posteli, pane Wicksi? Zavzpomínejte trochu, pane, tak dvacet třicet let zpátky. Jistě jste míval hříšné myšlenky. A ona je tak krásná, nemám pravdu? Nádherná tvář a to tělo, vysoké a štíhlé, přece však s plnými ňadry a boky, trýzeň pro jakéhokoli muže.

Ale dovedete si představit, jak by vás uvítala, kdybyste byl její manžel? Jen by klidně a odtažitě zírala, jako byste byl v docela jiné místnosti než ona. Snažila by se ovšem nevypadat příliš zhnuseně.

Snad by se dokonce pousmála tím svým způsobem, aby bylo zřejmé, že je připravena obětovat se. Došla by k posteli a uložila se na záda, pak by jen čekala a nehýbala se. Bože, to je ale úděsná představa, pane Wicksi.“

Pan Wicks se snažil, to musela Vévodkyně uznat. Nadechl se a odkašlal si, jeho výraz však prozrazoval zoufalství. „Můj pane, chápu, že je tohle všechno pro vás šok, tudíž –“

„Dal bych přednost ženě, která by přede mnou s křikem utekla, než aby tam jen ležela a snášela mé konání mlčky, bez hnutí, snad jen s občasným mučednickým vzdechem.“

Pan Wicks si znovu odkašlal, hlasitěji, a pokračoval, kde byl přerušen: „… jste poněkud zahořklý a používáte ohnivá slova, ovšem –“

„Zahořklý, pane Wicksi? Ujišťuji vás, pane, že slovo zahořklý ani zdaleka nevystihuje mé pocity.“

„Můj pane, váš strýc si přál, aby se Vévodkyně stala vaší hraběnkou. Aby jeho vnoučata měla její a vaši krev. To je jistě pochopitelné.“

„Omyl, pane Wicksi. Strýc bezpochyby věřil, že její ušlechtilá krev, přímo pocházející z jeho vzácného těla, by mohla snížit zkaženost mé krve, nebo ji přinejmenším naředit. Ano, vidím to na vás, že přesně tak si to strýc představoval.“

„Marcusi.“

Promluvila tichým a jemným hlasem jako chůva, která čeká, až se její svěřenec znovu ovládne. „Marcusi,“ zopakovala, „snažte se to pochopit.“

„Mávl rukou. „Předpokládám, že se za mě chcete provdat, Vévodkyně? Jste připravena obětovat se na oltář otcovy pomsty? Odpusťte, ale tomu nevěřím, ačkoli vidím, že jste připravena kývnout. Ne říci ano, ale mlčky přikývnout, snad u toho i rezignovaně vzdychnete, což by na vás byl skutečně emocionální výkon.

Ale ne, počkejte, znovu jsem vás podcenil. Není to tak, že i vám můj drahý strýc uštědřil malý záhlavec? Ze se na to nějakým způsobem váže i vaše dědictví? Přijdete snad o vše, pokud se za mne neprovdáte?“

„

„Ne,“ odpověděla krátce.

Čekal, Bůh ví, že čekal dlouho, až Vévodkyně řekne víc, cokoli, co by otupilo ponižující atmosféru celé situace, že se za něj chce provdat a nemá to nic společného s tím, co mu udělal její otec, nebo snad ano, ale není to důležité. Čekal, že snad na něj začne křičet kvůli jeho urážkám, nebo že mu na oplátku taky nějakou přidělí. Seděla však jen dál, hleděla na své ruce v klíně, bez pohnutí jako nějaká mramorová socha.

„Získá padesát tisíc liber, bez ohledu na vaše rozhodnutí, můj pane. Pokud ovšem některý z vás odmítne sňatek realizovat do šestnáctého června tohoto roku, zdědí vše, co není určeno konkrétním osobám, rodina vašeho strýce z Baltimoru v Marylandu.“

„Rozumím. Takže i Vévodkyně má co ztratit, vlastně hodně, řekl bych. Co je mizerných padesát tisíc v porovnání s obrovským letitým panstvím? Ano, to by snad stálo za úvahu. Takže pokud vše zdědí šestnáctého června rodina mého strýce, budu si muset říkat o peníze na opravy a další potřebné věci tetičce Wyndhamové?“

„Ne, můj pane. Odpusťte, pokud jsem se nevyjádřil jasně. Stále to budu já.“

„Mohu znát výši své renty?“

„Domnívám se, že jde o sumu zhruba dvě stě liber čtvrtletně.“

„Dvě stě liber!“ Marcus zvrátil hlavu a rozesmál se. Vévodkyně mlčela, nevěděla, co na to říci.

„Slyšela jste to, Vévodkyně? Dvě stovky liber! To se velmi blíží mému ročnímu výdělku v armádě. Dobrý bože, byl by ze mě zatraceně bohatý nabob s titulem.“ A smál se a smál, až mu slzely oči. „Stačilo by napřáhnout ruku zde k panu Wicksovi. Snad bych se mohl postavit před jeho kanceláří do zástupu prosebníků a držet ruku nataženou, oči sklopené, takže by mi snad dal mou rentu a přitom mi neudělil přednášku o tom, jak se mám naučit šetřit.“

„Ve skutečnosti půjde, můj pane, o automatickou věc, peníze vám budu každé čtvrtletí přímo posílat.“

„Och, takže by na rentu dohlížel pan Crittaker. Dobrý bože, na toho jsem úplně zapomněl. Je ještě stále mým tajemníkem? Jistě takový nuzák jako já nepotřebuje tajemníka, nemám pravdu?“

„Váš strýc měl pana Crittakera velmi rád, můj pane. Bude dostávat svůj plat tak dlouho, dokud bude chtít setrvávat s vámi zde v Chase Parku.“

„Takže zkrátka ať udělám cokoli, ať budu chtít změnit cokoli, budu si muset stoupnout do zástupu prosebníků.“

Vévodkyně mlčela a dál upírala pohled na ruce v klíně.

Pak Marcus promluvil hlasem ochraptělým od smíchu. „Nuže, Vévodkyně, jste ochotna projít touhle zatracenou šarádou? Provdáte se za mne a stanete se mou hraběnkou? Jste připravena zachránit mě před takovou nekonečnou potupou? Snášet mě ve své posteli a rodit mi chlapce, kteří se možná budou podobat mně mnohem víc než vám? Není i tohle ošetřeno v závěti, pane Wicksi? Když se bude syn podobat mně, bude vyděděn? Bože, to je ale představa, co říkáte? Co kdyby měli mou povahu?“

Vévodkyně otevřela ústa, ano, teď mu to řekne, Markus však náhle zařval. „Ne! Nechci slyšet vaše ukňourané protesty, velmi klidně pronášené. Vévodkyně, nevzal bych si vás, ani kdybyste držela poslední bochník chleba v Anglii a já hladověl. Který muž by chtěl spát s tak chladnokrevnou mrchou, navzdory její nově nabyté legitimitě a penězům? Já tedy ne, madam, já ne. Nejsem tak zištný jako váš otec. Vlastně, pane Wicksi, jsem se právě rozhodl, že hraběcí rod mou smrtí zanikne. Rád bych věděl, jestli můj zatracený strýc někdy zvážil takovou možnost.“

„Vaše teta Wilhelmina má dva syny, můj pane. Pokud zemřete bez potomků, zdědí hrabství její nejstarší syn Trevor.“

„Trevor? Proboha, jak úděsné jméno!“ Pak se Marcus pomalu usmál. „Nu, nevadí. K novému hraběti se bude hodit. Jen si to představte, budu mít dvě stovky liber čtvrtletně! To ze mě bude brzy boháč. Deset měsíců jsem hrál roli, která vůbec neodpovídala mé povaze – ale teď, pane Wicksi, se tohle vzácné hrab,ství stává jen vzdálenou ozvěnou v mé mysli.“

Vzápětí bez ohlédnutí odkráčel z knihovny a nepřestával se přitom smát.

Pan Wicks pohlédl na Vévodkyni a zavrtěl hlavou. „Nečekal jsem takový výbuch, takový nedostatek sebeovládání.“

„Marcus už jako chlapec vždycky říkal rovnou, co si myslí," pronesla hluše. „Jen jsem ho tak ještě neslyšela mluvit jako dospělého."

Všimla si, že pan Wicks je skutečně sklíčen, vrtí hlavou a cosi mumlá. „Stále nemohu uvěřit, jak vás urážel. Nikdy jste mu nijak neublížila. Vlastně jste si přála vše urovnat. Nedal vám ani šanci promluvit. Vy byste mu dala svolení, nemám pravdu, Vévodkyně?"

„Ano, vzala bych si ho, ale velmi zuřil, pane Wicksi. Nebyl ochoten vyslechnout mě, i kdybych mu křičela do ucha."

„Nemám rád zlost. Vede často k velmi nešťastným koncům." Znovu zavrtěl hlavou. „Urážet vás, jako byste nebyla skutečná dáma, jako byste byla –"

„Ještě pořád parchant?"

„Jste záměrně nechápavá," ohradil se pan Wicks ostře a ona pochopila, že je skutečně velmi zarmoucen jejím příkořím. Pokusila se usmát.

„To, co vám řekl, bylo ohavné a naprosto nespravedlivé."

Zavrtěla hlavou. „Na tom nesejde," pravila nakonec. „Jste skutečně laskavý, pane, že se kvůli mně trápíte, ale na tom nesejde."

„Ale je tu tolik v sázce. Jistě i hrabě uvidí věci ráno v novém světle." To se však nestalo. Ráno byl osmý hrabě z Chase pryč. Stejně tak i jeho komorník Spears.

Městský Dům Wyndhamových, Berkeley Square, Londýn Květen 1814

Usmála se, když otevírala okno, z něhož se vyklonila ven, aby lépe slyšela. Tehdy je uviděla, tři vojáky, mírně podnapilé, jak hlasitě prozpěvují, paže propletené. Zpívali písničku o abdikaci Napoleona.

Ano, Napoleon vskutku 6. dubna abdikoval. Nyní je tedy Marcus v bezpečí, ať je, kde je. Brzy se dozví, kde přesně ho hledat. Brzy ho dostane, hloupého blázna, protože čas se krátí.

Došla k malému psacímu stolu, otevřela spodní zásuvku a vytáhla Spearsův dopis. Naneštěstí byl datován na konci března. Psal, že on i jeho lordstvo cestují za jakýmsi posláním, netuší však kam. Posléze uvedl, že ji bude informovat, jakmile bude moci. Také ji ujistil, že

jeho lordstvo zastává dál svůj tvrdohlavý postoj, ale snad i beran se dá přivést k rozumu. Zcela na závěr napsal, že právě vypuklo to pravé peklo.

Co to mělo znamenat? Naskakovala jí z toho husí kůže. Co jestli byl i po Napoleonově abdikaci zabit nebo zraněn? Pročítala v novinách veškeré válečné zpravodajství, oznámení o úmrtí. O Marcusovi ani slovo. Nevěřila, že by mohl být mrtev, protože pak by ji jistě Spears nějak vyhledal, ano, tomu musí věřit, jinak by zešílela. Ne, žije. Zastrčila dopis zpět do zásuvky.

Přišel vlahý jarní večer, tolik vítaný milenci. Vévodkyně seděla sama ve velkolepém společenském salonu městského domu Wyndhamových. Uvědomila si, že musí vymyslet plán, přímo strategický, jako to dělal Wellington. Jakmile Marcuse najde, jen těžko může spoléhat na to, že ho pouhými slovy přivede k rozumu. Bude třeba zaútočit, použít lest. Ovšem ne přímočarý frontální útok, ale takový, jaký jeho mazané lordstvo nedokáže předvídat. Vstala, zazvonila na zvonek a počkala na Badgera. Začala si pobrukovat písničku, kterou ten den slyšela z ulice.

Když se Badger objevil v místnosti, zazubila se na něj a oznámila: „Mám to, Badgere. *Plán.* Jste připraven vyrazit na cestu, jakmile dostaneme zprávu?“

„Jsem připraven již tři týdny, Vévodkyně,“ opáčil a také se uculoval. „Jeho mizerné lordstvo nebude mít šanci, pokud jste konečně připravila plán.“

„Ne, nebude, ten blázen.“

8

Paříž
Květen 1814

CHOVAL SE JAKO OSEL, naprostý neotesanec a osel. Toužil na to zapomenout, ale i když uběhla tak dlouhá doba, nedařilo se mu to. Zatraceně, byl k ní tak nespravedlivý. Ne že by dala najevo nějakou zvláštní bolest nebo lítost, když ji zasypával urážkami. Na jejím místě by zabíjel. Ale ona nic, jen tam seděla, dívala se na něj a nic neříkala, k čertu s jejíma krásnýma očima a sebeovládáním. Sebeovládáním, které sám naprosto ztratil.

Nenáviděl, jak se kvůli svému chování cítí. Přesto s tím nic neudělal. Nenapsal jí omluvný dopis, ačkoli strýcova pomsta vůči němu rozhodně nebyla její vinou. Kdyby tu tak zrovna teď byla… Co by udělal? Neměl potuchy. Snad by se jí dokázal omluvit.

Zavrtěl energicky hlavou. Vzhlédl, když vešel do místnosti jeho přítel, major North Nightingale, lord Chilton. „Míří sem lord Brooks se svými dvěma pochlebovači za zadkem," oznámil mu.

„Kam patří," pravil North a usmál se. Rozhlédl se po ohromné místnosti s vysokými stropy a pozlaceným nábytkem. Marcus byl na přepych zvyklý, North zatím ne. Místnost se nacházela v bývalém pařížském sídle vévody de Noaille, zapůjčené Wellingtonovi a jeho lidem. Car Alexandr byl ubytován jen o kus dál, v ještě opulentnější a zhýralejší Talleyrandově residenci. Byl jeho hostem, což nebylo žádným překvapením, protože Talleyrand měl v úmyslu Alexandrem manipulovat, a mít ho pod vlastní střechou s přístupem k jedinečným vinným sklepům mu v tom jistě pomůže.

„Ano, ale nejsou tak špatní, Marcusi – ti patolízalové. Slyšel jsem je vyzpěvovat novou odrhovačku o Talleyrandovi a o tom, jak chce

manévrovat nejen s carem, ale i s francouzským senátem, aby dosadil zpět starého tlustého Ludvíka. Zpívají celkem slušně.“

„Ludvík nemá víc rozumu než starý kozel, ale přinejmenším je to právoplatný vladař.“

„Nu, Talleyrand uspěl a Ludvík je teď na francouzském trůně. Prý se jeho milenka spustila s vojáky.“

Marcus vypadal znuděně. Vzápětí do místnosti vešel lord Brooks. „Pánové,“ pravil přívětivě. Byl to starší muž s hustými bílými vlasy, velkým nosem a mozkem, který v malosti předčila jedině jeho výška, celých sto šedesát pět centimetrů. „Takže teď tu máme francouzského krále Ludvíka Osmnáctého. Považuji za vynikající, že si Napoleon ponechal titul císaře, co vy na to?“

Marcus to osobně považoval za největší zhovadilost, neřekl však nic.

North pokrčil rameny. „Císař čeho, to je otázka. No ano, teď je suverénním vládcem Elby, císařem balvanů a pláží a několika stromů.“

„Nezapomínej na všechny ty francouzské a polské osobní strážce,“ připomenul Marcus. „Má také námořnictvo, lorde Brooksi.“

„Berete to snad až příliš na lehkou váhu,“ opáčil lord Brooks, věnoval jim pohled, jako by je nejraději udeřil, a odkráčel zpět ke svým nohsledům.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se North.

„Bůh ví.“

„To je jedno. Ale propříště bychom měli být opatrnější, Marcusi. Nevyplácí se urážet toho chlapíka. Je pyšný jako sám ďábel a nesnáší, když mu někdo ukazuje vlastní tupost.“

Oba se zasmáli, ale ne příliš nahlas.

„Nudím se,“ vzdychl Marcus. „Zatraceně se nudím. Nevím, co bych chtěl dělat, ale tohle to není.“

„Já vím. Teď je to jeden velký diplomatický tanec. Nemáš dnes nějak ztuhlou paži, Marcusi? Mám dojem, že s ní pohybuješ dost neohrabaně.“

„Já vím. Spears mě nechce nechat ani chvíli o samotě. Každé ráno sleduje, jak zvedám těžký meč nahoru a dolů. Musím to udělat

padesátkrát, aby se mi do paže vrátila síla. Pak mi ji namasíruje. Dnes ráno to zřejmě trochu přehnal, protože to bolí jako čert.“

„Přece se ale zdá, že to pomáhá. Od chvíle, kdy tě postřelili u Toulouse, uběhlo teprve několik týdnů. Spearsovi se klidně svěř, je to dobrý chlapík.“

„Kristepane, Northe, hlavně že jsem naživu. Ztratili jsme tam čtyři tisíce pět set mužů, to nejsou jen nezbytné ztráty, jak se to ministerstvo snaží zakamuflovat. A všechno jen proto, že poslovi, který jel oznámit Wellingtonovi, že Napoleon abdikoval, to trvalo čtyři dny. Tak zbytečně ztráty. Tolik mužů mrtvých a nesmyslně.“ Zamnul si nevědomky paži.

Oba vyšli ven a příštích třicet minut strávili procházkou podél břehů Seiny, vdechováním čistého podvečerního vzduchu. Nakonec přešli na druhý břeh a zamířili na Boulevard Saint Germain, kde se v hotelu Matignon nacházely jejich pokoje.

„Jak se má tvá plavovlasá Lisette?“ zeptal se North.

„Jako jindy. Pronajal jsem jí moc pěkný byteček na Rue de Varenne. Její ocenění mě dojímá.“

North se zasmál. „To bych se vsadil.“

„Víš, co se mi, tedy kromě zjevných atributů, na Lisette nejvíc líbí? Pořád mluví, žvatlá, poletuje po místnosti, vykládá mi vtipy, směje se. Nikdy nemlčí, nesedí nehybně jako –“

„Jako kdo?“

„Jako ta zatracená Vévodkyně, jestli to chceš vědět.“

North upřel pohled k rychlému toku Seiny. „Jsi blázen, Marcusi.“

„Omyl. Jsem šťastný chlap, zatraceně šťastný. Představ si, že v tuhle chvíli mám v kapse směnku na dvě stovky liber. Má čtvrtletní renta za to, že jsem zpropadeným hrabětem z Chase. Trvalo dlouho, než mě ten Wicks našel. Rád bych věděl, jak se mu to podařilo.“

„To i já. Zametal jsi stopy docela dobře. Nehodláš ty peníze odmítnout, že ne, Marcusi?“

„Kčertu, ne. Údržba Lisette je dost drahá.“ Usmál se. Co by asi říkal pan Wicks, kdyby věděl, že penězi starého hraběte platí milenku jeho nenáviděného synovce. Nu, však i ten starý mizera měl vlastní, matku Vévodkyně. Zvláštní, když si člověk představil její dceru.

Kde teď asi je? V tom svém zatraceném domku? Nebo si užívá svých padesát tisíc liber uprostřed londýnské smetánky a baví gentlemany, kteří se kolem ní nepochybně houfují? Často na ni myslel, snažil se uhádnout, co se jí odehrává v té zatraceně krásné hlavince. Pořád se musel ptát, jestli za ni pronájem domku tenkrát platil nějaký muž…, na tom už ale nesejde. Ještě stále cítil v duchu zlost. Už se nikdy do Chase Parku nevrátí, nechce ani vidět někoho z Wyndhamů, zvlášť ne ji.

Jestlipak už dorazili američtí Wyndhamovi, aby se ujali svého majetku? Který ovšem bude jejich až šestnáctého června. Pak se stane hrabětem z Chase ten otřesný Trevor. To bude nádhera.

„Co je s tebou, Marcusi? Mlčíš jako ta tvá Vévodkyně, o které jsi mi toho tolik navykládal."

„Řekl jsem ti toho o ní jen málo, velmi málo."

„Minulý týden, když jsi byl tak trochu nadrátovaný, pověděl jsi mi rozhodně víc než málo."

„Tak na to zapomeň. Já už na ni taky zapomněl. Doufám, že má nějakého ochránce, koneckonců je to dcera své matky, ne? Vlastně jsem myslel na bratrance Trevora – kristepane, *Trevor*\ Jak ohavné jméno, sotva ho dokážu vyslovit. Bude to nějaký ufňukaný hejsek."

North se zasmál. „A jsme tu, u Lisettina hnízdečka. Běž se odreagovat, Marcusi, trochu se pobav, přijdeš na lepší myšlenky. Já si někde dám dobrou večeři. Uvidíme, co přinese zítřek."

Muži se rozdělili. O chvilku později už Marcus klepal na dveře Lisettina bytu. Naslouchal jejím tichým krokům, když běžela otevřít. Lisette nikdy nechodila ani se neplahočila. Nikdy nebyla tiše, když se s ní miloval. Ne jako ta zatracená Vévodkyně. Ta by bezpochyby ani nehlesla.

Lisette DuPlessis vypadala potěšené, že vidí svého lorda majora, jak mu říkávala šišlavou angličtinou.

Vzala mu čapku, hůl a odepnula meč, kterého se láskyplně dotkla. Klouzala prsty po červenobílé uniformě a vykládala mu přitom, co dělala od chvíle, kdy se viděli naposledy, což bylo den předtím. Mluvila francouzsky a jemu nečinilo potíže rozumět, protože francouzštinu ovládal téměř stejně plynule jako

portugalštinu. Ovšem za poslední týdny jej Lisette naučila nové výrazy z oblasti erotiky, které ho silně vzrušovaly.

Políbil ji, pak zjistil, že nechce přestat. Voněla sytým červeným vínem, které pila. Pije až příliš, pomyslel si, ale pro tuto chvíli mu to bylo jedno. Myslel jen na to, co s ní bude dělat. Dech se mu zrychlil.

Rád by postupoval pomalu, jenže Lisette znala muže až příliš dobře, navzdory svým sladkým devatenácti. Věděla, že ji chce, proto mu hbitě svlékla šaty a rychle ho zavedla do ložnice. Uložila ho na postel, vyhoupla se na něj a brzy bylo po všem. Až příliš brzy.

Když se Marcusův dech znovu zklidnil, řekl: „Promiň, Lisette, jsem prase."

Hladila ho po zádech a mezi nohama a chichotala se. „To ano, můj pane, ale já mám pochopení. Slibuješ, že to bude příště lepší?"

Zazubil se a cítil přitom, jak veškeré starosti toho dne mizí. „Ano," slíbil a překulil se. „Ano, bude to mnohem lepší."

„Tak rychle, můj pane?" Rozjařeně si ho prohlížela.

Paříž,
Hotel Beavau,
Rue Royale

Badger se jí nepodíval do očí.

Zato ona si ho měřila s rostoucí netrpělivostí. „No tak, Badgere, našel jste ho? Víte, kde bydlí?"

„Ano," odpověděl jen.

Čekala. Zjevně ho něco trápí. Nechce jí však povědět, co to je. Došla k brokátovému divanu a posadila se. Dál čekala, nic neříkala.

Náhle, bez varování, vyhrkl: „Má milenku, ten bídák, je mladý a vilný jako všichni ostatní jemu podobní! Šel k ní domů."

„Nu, nemá zas tolik peněz," konstatovala rozumně a snažila se udržet nehezké pocity pod pokličkou. „Nebude si moci vydržovat dvě domácnosti zase tak dlouho. Ale ujišťuji vás, Badgere, že má vlastní byt. Marcus by nežil s milenkou. Nevím, proč jsem si tak jistá, ale jsem."

„Neměla byste mít pořád tolik pochopení, kčertu!"

„Může si dělat, cokoli se mu zlíbí a s kým se mu zlíbí. Přinejmenším v tuto chvíli. Žije tam i Spears?“

„Nevím.“

„No prosím, vidíte, určitě má ještě vlastní byt.“

„Znovu opakuji, že nevím. Hlídal jsem před tím domem dobré dvě hodiny, pak s ní vyšel ven a vydali se do jedné z těch žabožroutích restaurací, které se pyšní tím, že servírují naprosté ohavnosti zalité ještě nechutnějšími omáčkami. Zvířecí vnitřnosti! Ne, pana Spearse jsem neviděl.“

„Musíme ho najít, než začneme uskutečňovat *Plán.* Spears musí souhlasit. Jsem moc ráda, že nám pan Wicks alespoň prozradil, že je Marcus s Wellingtonovými lidmi tady v Paříži. I to se velmi příčilo jeho právnickým vnitřnostem.“

„Já vím. Zítra brzy ráno se k tomu domu vrátím a budu sledovat, kam hrabě zamíří.“

„Ať je to *velmi* brzy, Badgere. Má docela jistě vlastní byt.“

„Má strnulou paži.“

„Co tím myslíte?“ Napřímila se, náhle vylekaná.

„Poptával jsem se kolem, ve vší diskrétnosti. V poslední bitvě u Toulouse byl raněn.“

„Bože. Viděl jste – byla mu ve tváři znát bolest, Badgere? Myslíte, že trpí? Ach bože.“

Badger jí pohlédl do obličeje. To je zvláštní, pomyslel si, leč nadějné. „Nevím. Nestrachujte se, Vévodkyně, zítra najdu pana Spearse, kdyby nic jiného. Mám ho přivést sem?“

„Ano, jistě,“ odpověděla, ale vypadala duchem nepřítomná. Bože, pomyslel si Badger, myslí na to, jak bylo jeho lordstvo raněno. Trápí ji to. To je ovšem ještě lepší, než se odvažoval doufat. Kéž by se jim jen býval pan Spears ozval předtím, než odjeli z Londýna.

„Už jste slyšel, můj pane,“ zeptal se Spears, „že když starému králi Jiřímu oznámili, že spojenci přede dvěma měsíci napochodovali do Francie, zeptal se, kdo vedl britská vojska? Když mu pověděli, že Wellington, začal křičet: ‚To je lež. Wellingtona zastřelili přede dvěma lety.‘“

Marcus se zazubil. „Chudák starý šílený král. Jestli někdy procitne k početnosti a zjistí, že je jeho syn nejopovrhovanějším princem v dějinách, dozajista ho to dorazí a pošle na věčnost. Než zešílel, vůbec to nebyl špatný vladař.“

„Podle mne to ví, můj pane,“ řekl Spears. „Ano, mnozí jsou přesvědčeni, že královo šílenství umocnilo právě vědomí synovy hlouposti a chamtivosti. A nyní, můj pane, je čas na vaši koupel. Řekl bych, že se dnes máte účastnit slavnosti v hotelu de Sully.“

Marcus zavrčel a zaklel, přesto se však vykoupal a převlékl do večerního a vydal se do hotelu de Sully na diplomatický ples. Nevzpomínal si, že by se o plese Spearsovi zmínil, přece však o něm věděl. Ten zatracený chlap ví snad všechno. Zavrtěl hlavou a opřel se o překvapivě čisté opěradlo kočárového sedadla. Vlastně ale nebylo divu, protože na výběr vozu, stejně jako na všechno ostatní, dohlížel Spears.

Spears trpělivě čekal, dokud se kočár s jeho lordstvem nerozjel. Pak si natáhl pláštěnku, narazil klobouk a zamířil na Rue Royale.

K jeho překvapení a pohoršení otevřela na zaklepání Vévodkyně. „Proč nejste v salonu a otevíráte místo toho dveře? To by pan Badger neměl dopustit. Promluvím si s ním o tom.“

„Raději to nedělejte, Spearsi. Badger nám připravuje večeři a Maggie se nepochybně strojí. Mám dojem, že se má dnes večer sejít s jistým ruským vojákem, samozřejmě ne řadovým, chápejte, jde o muže jistého postavení a nepochybně i šarmantního vzhledu. Maggie tvrdí, že se velmi zajímá

0 ruské dějiny a tento mladý kozák je tím pravým, kdo ji do nich může zasvětit. Dovolte, vezmu vám hůlku a klobouk. Netvařte se tak nesouhlasně, Spearsi. Nejsem bezmocná jen proto, že už nejsem levobočkem.“

„Takhle to zkrátka nemá být,“ namítl a ucouvl, „ale vidím, že vás nepřesvědčím. A ta ženština, ta Maggie, je to ta, jež zachránila Badgerovi život v Portsmouthu, než jste vypluli do Francie? Která zabránila, aby ho přejel splašený poštovní kočár?“

„Ano, Maggie ho zachránila. Zaječela na něj a srazila ho z cesty. Prý ani neví, proč to udělala, zkrátka to udělala. Je to herečka, víte, a tvrdí, že velmi dobrá. V každém případě byla v té době právě bez,

ehm, hereckého angažmá, tudíž jsem jí nabídla místo služebné, ačkoli to ještě nikdy nedělala. Řekla, že je chytrá a ochotná učit se a Paříž že je velmi vzrušující. Provede mě tu.“

„To je ten nejpodivnější příběh, jaký jsem slyšel. Rozhodně se nezdá, že by byla plně kvalifikovaná dělat vám osobní služebnou.“

„Myslím, Spearsi, že Maggie váš názor změní. Líbí se mi. Je jiná, tak nějak celá a nepošpiněná, navzdory dosti barvité minulosti. Je v ní cosi laskavého a sladká ďábelskost.“

Spears si sundal pláštěnku. Choval se škrobeně. Vévodkyně se přece o něj nemá starat. Musí si promluvit s Badgerem

1 s tou Maggií, sladkou ďáblicí.

„Pojďme do jídelny, nebo do *salonu,* jak by řekli Francouzi. Ráda bych, abyste mi všechno vyprávěl. Proč jste mi vlastně nenapsal? Musela jsem se dozvědět od pana Wickse, že je Marcus zde v Paříži. Pak trvalo Badgerovi téměř tři dny, než ho našel.“

„Vím,“ přitakal Spears jemně. „Všechno vám povím.“

„A jeho paže, Spearsi, je v pořádku? Proč jste mi neřekl, že byl raněn? Měl jste napsat nebo poslat posla.“

Spears chvíli mlčel, pak zavrtěl hlavou. „Nechtěl jsem vás nijak znepokojovat.“ Vzdychl. „Obávám se, že jeho lordstvo ještě stále trpí bolestmi. Střepiny kulky mu uvízly v horní části paže. Někdy ani bolestí nespí. Přirozeně odmítá ošetření s tím, že jsou to šarlatáni. Dokonce si ani nenechá dát do čaje tinkturu z laudana. Samozřejmě jsem několikrát jeho přání ignoroval, abych mohl udělat to, co je pro něj nejlepší.“

Vévodkyně výrazně zbledla. Spears dodal: „Ale z větší části se mu paže hojí. Lékař by s tím stejně nic nesvedl. Úlomky jsou velmi drobné a nakonec vyhnisají, což zní sice poměrně nechutně, ale tak to chodí. Je to jen otázka času, než bude znovu v plné kondici, Vévodkyně.“

„Čas se krátí.“

„Tedy konkrétně vyprší přesně za dva a půl týdne,“ prohlásil Badger, který se objevil ve dveřích salonu s dřevěnou vařečkou v ruce. „Vskutku nenávidím nechávat věci na poslední chvíli.“

„Pan Badger mě informoval o vašem plánu, Vévodkyně. Bude fungovat. Podaří se nám to.“ Byla o tom přesvědčená. Vlastně si

myslela, že by byl ze Spearse dokonalý ministr zahraničních věcí. Vzala jej za paži a společně došli do jídelny. Nebyl tu nikdo, kdo by mohl mít námitky proti tomu, že velmi zámožná mladá dáma bez garde, jejíž osobní služebná se nahoře strojí před zrcadlem, aby dohnala mladého ruského kozáka k šílenství, bude večeřet ve společnosti svého kuchaře a hraběcího komorníka.

Spears se Vévodkyni znovu ozval až následujícího večera.

„Jeho lordstvo," pravil s obdivuhodným sebeovládáním a dvěma ruměnci na tvářích, „se uplynulého večera dostalo do pěstního souboje. Leží v posteli se dvěma zpřeráženými

žebry, podlitinou kolem oka a několika zhmožděnými klouby. Jeho zuby však bohudíky nedošly úhony, jsou dosud bílé a celé."

„Jak se může prát, když ho bolí paže?"

Badger se zasmál. „Pane Spearsi, neříkal vám, jak dopadl jeho protivník?"

„Ano. Zjevně jej jeden z anglických důstojníků nazval vyděděným hrabětem a jeho lordstvo, ehm…, dopadlo lépe než dotyčný. Bylo zraněno, protože jeho protivník měl s sebou přátele. Naneštěstí byl lord Chilton právě zaneprázdněn někde jinde, jinak by jeho žebra nemusela dojít úhony."

„Chápu," přitakala Vévodkyně slabým hlasem. „Přesto, ví někdo o podmínkách závěti mého otce?"

„Takové věci mívají tendenci se šířit," podotkl Badger. „Jako mor."

„Vynikající přirovnání, pane Badgere, velmi výstižné. Nicméně v tuto chvíli je u jeho lordstva, na jeho žádost, milenka. Požádala mě, abych jí zajistil vhodné masti. Když jsem ji opouštěl, jemně potírala čelo jeho lordstva kapesníčkem namočeným v růžové vodě."

„Jeho milenka je u něj?" zeptala se. „A laská mu rozpálené čelo?"

„Nemyslím, že by je měl rozpálené. Navzdory zraněním jí jeho lordstvo věnovalo mnoho, ehm, zaujatých pohledů, což vypovídá o jeho relativně dobrém stavu. Přesto, nehledě na přání jeho lordstva, se postarám, aby byla poslána domů, ačkoli to může být velmi

pozdě.“ Oprášil si kousek cupaniny z tmavě modrého kabátce. „Jistě bude pro vás úlevou, že to není žádná harpie, Vévodkyně, ani z jeho lordstva nemámí cetky, šperky a podobně. Vskutku věřím, že jí na jeho lordstvu záleží asi tolik, jak jen může takové bytosti na někom záležet.“

Jako má matka, pomyslela si. „To ráda slyším. Vlastně úleva nevystihuje to, co právě cítím, Spearsi. Snad bych ji mohla pozvat na čaj a poděkovat jí za její zdrženlivost.“

Spears se odvrátil, aby zakryl pousmání. „To zřejmě nebude nejlepší nápad. Mohla by omdlít šokem.“

„To by byl dobrý začátek,“ usoudila Vévodkyně.

Je zahořklá, pomyslel si Spears. Víc než jen trochu.

Nahlas poznamenal: „Jmenuje se Lisette DuPlessis.“

Vévodkyně na to nijak nereagovala.

„Jeho lordstvu se to jméno líbí, považuje je za roztomilé.“

„Nevěřím Marcusovi,“ řekla konečně a dívala se stranou. „Nechci riskovat a nechat tuto záležitost na poslední chvíli. Souhlasím s Badgerem. Ráda bych to vyřídila ještě dnes v noci.“

„Pokud mi jeho lordstvo dovolí odstranit milenku ze své ložnice.“

„Řekl jste, že budete spolupracovat.“

„Přesně tak,“ vložil se do toho Badger. „Pan Spears se o to postará, Vévodkyně, nebojte se. Jeho lordstvo přece jen není při plné síle, takže by to mohlo být o něco snazší. Lord Chilton je ve Fontainebleau, tudíž nám nebude překážet.“

Vévodkyně si povšimla těžkých brokátových drapérií v typicky zlaté barvě. „Jeho lordstvo nenechá nic proběhnout snadno. Nemá to v povaze. Pokud někdo z vás věří opaku, pak je nezná dost dobře.“

9

BYLA TMA. Na obloze nesvítil měsíc ani hvězdy, pokrývaly ji těžké dešťové mraky. Začínalo mrholit. Na Rue de Grenelle nebylo ani živáčka. Ve větších domech svítilo několik svící, ale ne mnoho. Literární salony, pomyslela si.

Muž, který si užívá s manželkou či milenkou, pomyslel si Spears.

Francouzští kuchaři v plné práci, pomyslel si Badger.

Vévodkyně si přitáhla plášť ke krku. „Ne, neříkejte to," otočila se zostra k Badgerovi. „Nezůstanu tu a nebudu čekat, až na mne písknete. Půjdu s vámi a už o tom nechci nic slyšet."

Vystoupali posledních několik schodů k bytu hraběte.

„Spí," oznámil Spears a ukázal na okno ve druhém podlaží, které bylo docela tmavé. „Nedal jsem toho laudana až tolik, ale dost, aby ho to otupilo."

„Co jestli nebude moci mluvit?"

„Nestrachujte se, Vévodkyně," uklidňoval ji Badger. „Postříkáme jeho lordstvu obličej několika kapkami růžové vody jeho milenky, čímž nabude dostatek vědomí na to, aby to dokázal."

Střelila po něm pohledem, neřekla však nic. K čertu s Marcusem, že na něj musejí využívat takové intriky. Přesto si uvědomila, ačkoli jej proklínala, že se baví. Ohromně.

„Jsou téměř tři hodiny," řekla. „Všechno jde podle plánu. Úředník, s nímž jsme domluveni, tu bude za deset minut. Jak že se jmenuje, Badgere?"

„Monsieur Junot. Hladový mužíček se ženou a čtyřmi dětmi. S nadšením přijal váš návrh. Zní to sice zvláštně, protože je to zatracený žabožrout, ale já mu důvěřuji."

„Postará se, aby bylo vše náležitě zapsáno do veřejného registru?"

„Ano. Dostanete všechny náležité listiny, podepsané jak má být."

Přikývla a ustoupila, aby mohl Spears odemknout. Dveře velmi nahlas vrzly, zdálo se však, že to Spearse nijak neznepokojilo. Vešel do temné vstupní haly, tam se zastavil a zaposlouchal. Pak zamířil ke schodišti vlevo a Vévodkyně s Badgerem za ním. Jednou zakopla, když narazila nohou do stolku. Další děsivý zvuk, Spears však dál zůstával klidný.

Ocitli se uprostřed úzkého schodiště a tiše se kradli vpřed, když jim náhle dopadlo shora do obličejů světlo svíce. „Ale ale, takže tady mám zástup zlodějů? Ne, troufám si tvrdit, že vy, Spearsi, byste mě neokradl uprostřed noci."

„Můj pane," pravil Spears velmi jemně, „odložte tu pistoli. V tuto chvíli pravděpodobně nemáte příliš jisté prsty."

„To rozhodně mám. Nadělali jste tolik rámusu, že byste probudili i mrtvého. Navíc jsem nespal. Jste to vy, Badgere? Proč byste – ne, počkejte, vy jste tu tři. Dobrý bože!"

Marcus oněměl úžasem. „Vy? Mohu se zeptat, proč jste zde, v mém bytě, ve tři hodiny ráno?"

„Ano," hlesla.

„Jaké ano, vy jedna?"

„Můžete se zeptat, pokud si přejete."

„Vy, Badger a Spears. Necítím tu snad spiknutí? To jistě ne. Jaké spiknutí by vás tři mohlo svést dohromady? Copak, Spearsi, máte strach, že vás nezvládnu zaplatit ze své čtvrtletní renty? Ukazoval jsem vám přece směnku od pana Wickse."

„Ne, můj pane, o to strach nemám. Naše přítomnost zde také nemá nic společného s vaším okrádáním. Nyní bych navrhl, že vám pomohu zpět do postele. Vaše žebra už jistě protestují. Necítíte snad bolest v kloubech, když tak třímáte tu zbraň?"

Marcus velmi pomalu pravil: „Chci vědět, co se tu děje, a chci to vědět okamžitě. Ne za chvíli, hned teď. Anebo ne, sejdeme dolů, do společenské místnosti. Spearsi, můžete jít napřed a zapálit nějaké svíce. Vévodkyně, vy jste vzácně otevřela ústa, tedy ne že bych to od vás čekal. Ovšem jak je vaším zvykem, věnovala jste mi jen pár slov. Badgere, nabídněte jí rámě. Nechci, aby si zlomila vaz pádem z mých schodů. Jestli má dojít na lámání vazu, udělám to já sám. A teď běžte, všichni."

Cítila, jak ji Badger vzal za ruku a jemně ji stiskl.

Srdce jí hlasitě bušilo. Slyšel je, protože tak neohrabaně zakopla o stůl. Nu, je to její vlastní vina, nikoho jiného. S Mar-cusem nikdy nic nejde snadno. Nic. Proč jen byl vzhůru? Zjevně dávka laudana nestačila.

Kráčel za nimi. Na sobě měl jen župan, nohy holé, černé vlasy rozcuchané. Proč jsem si toho vůbec všimla, ptala se v duchu a srdce se jí rozbušilo ještě rychleji.

Spears rozsvítil několik svící. Zvedl svícen, ustoupil, aby Vévodkyně s Badgerem mohli vejít do malé místnosti. Postavil svícen na stůl, když vešel i Marcus.

Vévodkyně se k němu otočila a zjistila, že na ně stále ještě míří pistolí. Byla to ohavná věc s dlouhou hlavní a obscénním otvorem na konci.

„Sedněte si," vybídl je a mávl pistolí k divanu.

Poslechli, Vévodkyně se usadila uprostřed.

Když se Marcus přiblížil k nim, viděla, že trpí bolestí a nestojí docela vzpřímeně. Jeho žebra, pomyslela si. Nahlas řekla: „Měl byste být v posteli, Marcusi. Tohle vašim žebrům jistě nesvědčí."

Zasmál se, ale náhle přestal a zajíkl se bolestí.

„Má matka," řekl. „Proto jste přišla, Vévodkyně? Abyste mi ošetřila rány? Abyste mě hýčkala?"

Nehybně na něj hleděla. „Jako Lisette?"

Zazubil se. „Takže vám Spears pověděl o mé dobré víle? Nu, není to tak dlouho, co odešla, Spearsi."

„Ale já –"

„Já vím. Nepochybně jste mi dal něco do čaje, který jste mi přinesl. Ale jak vidíte, neměl jsem žízeň. Místo toho jsem znovu zatoužil po Lisette."

„Můj pane, prosím."

Marcus mávl pistolí. Upřel na Vévodkyni tvrdý pohled. „Ne, nedokážu si vás představit, jak někoho hýčkáte. Přesto jste cítila potřebu vydat se za mnou uprostřed noci? Bála jste se, že bych vás neviděl rád, protoj ste počkala, až bude tma? Dokázala jste přijít až poté, co mě můj zcela loajální komorník otupil?"

„Přišla jsem z jiného důvodu, Marcusi. Povím vám o tom, jen se posadje, než upadnete. Prosím.“

„Nechci se posadit.“

Vstala a došla k němu. Zblízka viděla jeho ztrhané rysy, podlitinu kolem oka a oteklou čelist. „Nevypadáte dobře, Marcusi.“

Stál tam a díval se na ni. „Zůstaňte stát, kde jste, Vévodkyně,“ vybídl ji mile. Napřáhl levou ruku a jemně jí stiskl hrdlo. „Povězte, zdědím vašich padesát tisíc liber, pokud se odeberete na věčnost?“

„Předpokládám, že ano, ačkoli si nemyslím, že otec takovou možnost zvážil. Snad by je získali ti Američané, nevím. Zeptám se v dopise pana Wickse.“

„Mohl bych vás zaškrtit jen pro případ, že by to vyšlo.“

„Nevěřím, že by vám to Spears s Badgerem dovolili, Marcusi.“

„Neznají vás tak dobře jako já. Jinak by mi hlasitě aplaudovali.“

„Vždyť vy mě vůbec neznáte.“

Pokrčil rameny a vzápětí sebou trhl. Jak se zdálo, jakýkoli pohyb mu přinášel novou vlnu bolesti. „Vlastně mi na tom vůbec nezáleží. Nuže, proč jste se tu všichni tři kradli uprostřed noci? Přišla ta chvíle a mě už to celé unavuje. Chci slyšet odpověď. Hned.“

V tom okamžiku se ozvalo tiché ostýchavé zaklepání na vchodové dveře. Marcus, zcela překvapen a vyveden z míry, se otočil tím směrem. V tom po něm Spears s Badgerem skočili. Bránil se, ale byl slabý, rozbolavělý a jim se celkem rychle podařilo povalit ho na koberec. Spears mu velmi něžně odebral pistoli.

„Můj pane,“ řekl tiše, „obávám se, že se teď budete muset trochu napít čaje, ano?“

„Máte výpověď, Spearsi.“

„Vévodkyně, to je monsieur Junot,“ otočil se na ni Badger. „Otevřete mu.“

Následujících deset minut proběhlo v tíživém tichu. Spears s Badgerem násilím otevřeli Marcusovi ústa. Bránil se a ona věděla, že si přitom ubližuje. Přece se však nedal. Nakonec mu nalili pořádnou dávku čaje s laudanem do krku. Nad nimi stál monsieur Junot, v ruce držel svícen a chvála bohu neřekl ani slovo.

Zdálo se, že se docela baví.

Marcus odpadl. Viděla na něm, jak zápolí s účinky drogy, prohrával však. Nenáviděla se za toto, jenže věděla, že na jiné řešení nezbývá čas. Jistě, Marcus celou situaci zkomplikoval, takže se všichni cítí provinile, ale nakonec pochopí. Není jiný způsob, jak toho paličatého umíněnce zachránit.

Jemně se dotkla prsty jeho oteklé čelisti. „Všechno bude v pořádku, slibuji, Marcusi. Nebojte se, jen klidně ležte, prosím."

„Zabiju vás, Vévodkyně," pronesl zastřeným hlasem.

„Snad budete chtít, ale neuděláte to."

„Nevím, co chystáte, ale zabiju vás."

Přiblížil se monsieur Junot. „Je připraven na obřad?"

Spears pohlédl do očí s rozšířenými zorničkami. „Ještě dvě minuty," usoudil.

Za čtyři minuty pronesl monsieur Junot žoviálně: „Hotovo, má paní. Nyní jste hraběnka z Chase. Zajímavé, jak řekl ‚ano', když do něj pan Spears jemně šťouchl. Teď se bude muset podepsat."

Spears vedl hraběti ruku, přesto se podepsal sám, takže bylo vše legální. Vévodkyně se podepsala hned vedle. Pak vstala a oprášila si plášť. Vzala z kapsy útlý zlatý proužek a navlékla si ho na prsteník. „Výborně," usmála se na všechny zúčastněné. „A je to."

„Ano," zamnul si Badger ruce. „Už žádný vyděděný hrabě."

„Rád bych věděl," pravil Spears, „jestli si jeho lordstvo bude pamatovat, že mne propustilo, až se probere."

Monsieur Junot se zasmál. „Byla to vskutku zajímavá noc."

Marcus otevřel jedno oko. Nad sebou uviděl bílá nebesa. To není správně. Ani Lisette v ložnici bílá nebesa nemá, místo nich má nad postelí velké zrcadlo.

Pomalu otevřel i druhé oko. Zleva se do místnosti vléval pruh slunečního světla. Ranního světla, nebo spíše pozdě dopoledního. Na sobě měl župan, což bylo také zvláštní, protože měl ve zvyku spát nahý.

Posadil se, zavrtěl hlavou, aby si v ní udělal jasno. Rozhodně je v dámské ložnici. Nábytek tu vypadal křehce, v barvách světle zelené se zlatou.

Strnul, když zaslechl za dveřmi ložnice kroky. Díval se. Dveře se pomalu otevřely, vsunula se do nich nožka.

Vévodkyně vešla s podnosem v rukou. Otočila se a tiše za sebou zavřela.

„Vy," hlesl. „Takže to nebyl sen. Přišla jste včera v noci ke mně domů a neměla za lubem nic dobrého. Co to bylo, to nedobré?"

„Dobré ráno, Marcusi. Přinesla jsem vám snídani."

„Byli s vámi Spears s Badgerem. Vzpomínám si, jak někdo zaklepal na dveře a ti dva bídáci mě povalili na zem a sebrali mi pistoli. A pak –" Zamračil se. „Omámili jste mě."

„Ano, ale bylo to nezbytné. Jste velmi tvrdohlavý, Marcusi."

Když se zavrtěl, promluvila trpělivě, jako chůva s dvouletým svěřencem: „Mohu vám s něčím pomoci?"

„Jestli okamžitě neodejdete, Vévodkyně, vymočím se přímo před vámi." Nepohnula se, jen na něj hleděla. Odhodil pokrývky a spustil chlupaté nohy z postele. Vévodkyně nepromluvila, pouze se otočila, odložila tác na stolek a opustila ložnici.

Když se vrátila, seděl u stolku a konzumoval snídani, kterou mu přinesla. Župan měl znovu pevně převázaný v pase. „Jak jsou na tom vaše žebra?" Zavrčel a napil se kávy.

Vypadal s podlitinou kolem oka, strništěm na bradě a rozcuchanými vlasy jako bandita. Dál snídal a jí už si nevšímal.

Posadila se naproti němu a nalila si šálek kávy z krásné konvice z míšeňského porcelánu.

„Zabiju vás, Vévodkyně. Po snídani,", slíbil a v jeho hlase byla znát ozvěna líté bouře.

„Vždyť ještě ani nevíte proč, nebo jestli budete chtít."

„Budu. Nezáleží na tom proč."

„Jsem vaše manželka."

Dívala se, jak mu ztuhla ruka třímající nůž na máslo. Druhá s brioškou se zastavila na půli cesty k ústům. Zavrtěl hlavou a zamžikal bolestí. Pohlédl na ni, zavrtěl hlavou znovu.

Velmi zdvořile se otázal: „Prosím?"

„Jsem vaše manželka. Byli jsme oddáni."

Ještě stále to nedokázal vstřebat, přiřadit slovům správný smysl. Napřáhla k němu ruku. V úžasu se díval, jak zakývala prsteníkem.

Uviděl zlatý proužek.

„Říkala jste, že jste moje manželka?“

„Ano, Marcusi. Mohu vám vše vysvětlit, jestli dovolíte.“

„O ano, rozhodně dovolím. Pak vás zabiju.“

„Omámili jsme vás. Trvala jsem na tom, protože jsem věděla, že byste nikdy nesouhlasil. Jste příliš hrdý a tvrdohlavý. Nechtěli jsme se dívat, jak přijdete o všechno jen proto, že –“

„Ano, Vévodkyně? Proč?“

„Protože jste tak tvrdohlavý. A protože jste došel k závěru, že tím nějak potrestáte mého otce, který je ovšem mrtev a už víc neví o světě. Protože mě tolik nemáte rád.“

„Chápu. Takže nejprve se mě snažil omámit Spears, netušil ovšem, že na jeho čaj nebudu mít chuť a nevypiji ho. Proto jsem zaslechl, jak se ke mně vkrádáte. Snad jsem vás měl všechny zastřelit.“

„Měli jsme čas jen do šestnáctého června, Marcusi. Jinak by vše zdědili američtí Wyndhamové. To jsem nemohla dopustit, jak jistě chápete.“

„Mohu se zeptat, jak dlouho jste to plánovala?“

„Od toho rána, kdy jste utekl.“

„Neutekl jsem. Jen jsem odešel v nepřípustné situaci.“ Zarazil se a opřel se o opěradlo. „Už nikdy jsem nechtěl do Chase Parku ani vkročit, to víte.“

„Nemusíte, ale nyní ho vlastníte. Už nemusíte mít žádné starosti. Nebudou žádné další renty, nebudete už muset pana Wickse o nic žádat. Všechno teď máte pod kontrolou vy, Marcusi. Všechno.“

„A jedinou cenou za to je mít vás za manželku.“

Pronesl to klidně, tiše, přece však ztuhla. Cítila, že to není všechno. Nemusela čekat dlouho poté, co dodala: „Doufám a modlím se, aby vám ta představa nepřipadala jako příliš odporná.“

Jako bych si záměrně říkala o urážku, pomyslela si.

„Je to představa, jakou zatím nejsem schopen ohodnotit. Včera jsem byl svobodný muž s velmi krásnou milenkou, spokojený se svou čtvrtletní rentou. Dnes ráno se vzbudím zpátky v hraběcích botách. Já je zahodil, Vévodkyně. A nechtěl jsem je zpátky.“

„Proč jste se tedy pral s tím mužem, který vás nazval vyděděným hrabětem?“

Zvedl se a málem přitom překotil stůl. Jeden šálek s kávou se převrátil na stranu. Vévodkyně sledovala, jak tekutina vytéká na stůl a kape na podlahu.

„Jak to zatraceně víte? No jistě, ten mizerný Spears! Zabiju ho poté, co se vypořádám s vámi. Dobrý bože, to jste plánovali všichni dohromady?“

Zbledl, ruce měl zaťaté do pěstí. Jestli ho bolela žebra, Vévodkyně pochybovala, že to vůbec cítí. Konečně se rozzuřil. Velmi pomalu vstala. „Marcusi, nemusíte se mnou žít jako s manželkou. Vlastně jsem měla v úmyslu vrátit se na konci týdne do Londýna, abych vás ušetřila pohledu na sebe. To, co jsem chtěla, se stalo. Všechno je tak, jak má být. Jistě mi můžete odpustit, nebo na mě alespoň zapomenout.“

„Jste jako nějaký zatracený obětní beránek! To nepřipustím, Vévodkyně. Zmanipulovala jste mého komorníka, omámila mě a podvedla a to všechno jen proto, abyste mi vrátila, o co nestojím. Copak si nevzpomínáte, co jsem řekl Wicksovi? Nechci to, nic z toho. Ať se příštím hrabětem stane ten zatracený Trevor.“ Odmlčel se, pak si zamnul čelist. „K tomu ale stejně může dojít, nebo ne? Dnes ráno mi to ještě nemyslí dostatečně bystře, nepochybně díky laudanu, které jste do mě nalili.

Ale něco mě přece jen napadlo. Ano, Trevor se docela dobře může stát příštím hrabětem. Koneckonců, musel bych s vámi souložit, zřejmě dokonce několikrát, abyste otěhotněla. A co jestli porodíte děvče? Pak bych to s vámi musel dělat znovu a znovu, dokud bych nezplodil syna.“ Opět se odmlčel, tentokrát proto že si všiml, jak Vévodkyně zbledla jako stěna. Na tom ovšem nezáleželo. „Abych vyhledal vaše lože, Vévodkyně, k tomu bych se nikdy nedokázal přinutit. To, co jsem řekl panu Wicksovi, je pravda. Šeptat slůvka lásky nehybné ženě se mi hnusí. Máte tělo stejně studené, jako jste sama? Nebo byste tiše vzlykala, zatímco bych na vás prosazoval svou vůli? Žádná odpověď. Nu, co bych mohl čekat? Jak jste se přiměla říci ano během našeho pozoruhodného svatebního obřadu?

Musel bych vedle vás položit Lisette, abych se mohl dívat na ni, zatímco bych si vás bral, abych ji slyšel smát se, sténat a křičet, to by snad pomohlo, jinak bych se vás nedokázal dotknout.“ Už to dělám znovu, pomyslel si, zavaluji ji urážkami, které se zařezávají hodně hluboko. Jenže tentokrát je to její chyba, zašla příliš daleko. Navíc je možné, že říkám pravdu.

Kupodivu, jakkoli silnou bolest Vévodkyně při jeho slovech cítila, necítila žádnou zlost. „To nemůžete vědět, Marcusi,“ poznamenala nakonec.

„Nemůžu vědět co, vy proklatá?“

‚Jestli byste potřeboval svou milenku, aby vás při tom stimulovala.“

Zavrtěl hlavou a zamnul si žebra. „Nemůžu tomu uvěřit. Dnešní den strávím v úvahách, jestli vás mám zaškrtit. Pošlete mi Spearse. Mám schůzku s Wellingtonem a nehodlám přijít pozdě.“

Jen přikývla a odešla.

IO

Hotel Beauvau,
Rue Royale

BADGER SE NA NI VELMI pozorně zahleděl, dlouho však neřekl nic a čekal, až promluví, což ovšem samozřejmě neudělala. Manželství s Marcusem Wyndhamem, mužem, který se nechává unést emocemi, říká si, co ho napadne, který propadá zlosti a vzteku, mu dělalo velké starosti. Nakonec to mladého hraběte přešlo a jistě si uvědomoval, jaké kolem sebe chrlil urážky, neznal však jejich sílu. Badger zavrtěl hlavou a přece jen promluvil. „Vévodkyně, slyšel jsem ho řvát."

„Ano, řval. Je v tom vážně dobrý, ale z větší části byl spíš zticha. Uviděl mě znovu, když byl na odchodu." Nadechla se. Od snídaně se chtěla držet stranou, jenže měla starosti o jeho zranění, proto se vrátila k němu do ložnice. Právě se chystala zaklepat, když otevřel dveře. Vypadal jako sám démon s podlitinou kolem oka a oteklou čelistí.

„Jdete trochu pozdě, Vévodkyně," zavrčel. „Už nejsem nahý. Dokonce odcházím. Předpokládám, že tenhle dům je váš?"

„Ano. Pronajala jsem si ho, než jsem přijela do Paříže. Můžete tu zůstat, pokud chcete, Marcusi."

„Proč? Chcete snad říci, že jste mému bytnému namluvila, že mě postřelili a nejsem víc v Paříži? Přenesl mi sem snad ten mizerný Spears všechno oblečení?"

„Nevím."

„Nevím," zopakoval sarkasticky. „To všechno byl váš plán, nebo ne? Tak jaké ‚nevím'?"

„Pokud vám sem Spears přinesl všechno oblečení, měl byste tu zůstat. Co kdybyste se mnou dnes večer povečeřel?“

Pohlédl na ni ze své zastrašující výšky. Uvědomila si, že mu sahá jen po bradu. „Povečeřet se svou ženou? To je ale novátorská myšlenka. Manželka, komodita, o níž jsem zatím nikdy neuvažoval. Nu vlastně ano, asi pět vteřin poté, co mi Wicks předložil strýcovo ultimátum. Znělo to otřesně a i teď se mi chce zvracet. Ne, myslím, že strávím večer se svou milenkou.“

„Přála bych si, abyste to nedělal, Marcusi. Žádám vás, abyste přišel zpátky sem, abychom si promluvili o budoucnosti.“

„O budoucnosti? Myslíte si, že jste všechno změnila, že? Myslíte si, že jste hotová světice, když jste ubohého hlupáka vrátila na místo, které mělo být jeho. Já ovšem nevím, co budu dělat, Vévodkyně, ale v každém případě to nebude zahrnovat vás. Přeji dobrý den, madam.“

Zamířil po chodbě, pak se ale zastavil a otočil. „Nečekejte na mě. Bůh ví, že Lisette je pořádně dychtivá kočička a já v její posteli hodlám zapomenout na vás i na všechno, co jste mi udělala.“

To bolí, pomyslela si. Marcus se nikdy nenaučil krotit svůj jazyk.

Nahlas řekla Badgerovi: „Tentokrát vesměs nekřičel, spíše se snažil všechno vychrlit co nejrychleji a neplýtvat dechem.“ Posadila se k oknu, ruce složené v klíně. „Řekla bych, že všichni v domě slyšeli, jak práskl dveřmi.“

„Ano. Ale přesto souhlasil, ehm, vůbec s něčím?“

Náznak úsměvu. „Myslíte, jestli je rád, že jsem jeho žena?“

„Neměl bych zacházet tak daleko, když jde o hraběte.“

„Ne, to neměl. Vlastně mi oznámil, že bude večer a noc trávit se svou milenkou. S tou, co má tak pěkné jméno, Badgere, a podle Spearse to není harpie.“

„To přece nemůže! To… to by –“

„Velmi se na mě zlobí. Co se týče vašeho a Spearsova podílu, věřím, že to odezní. Začínám chápat, že jeho lordstvo je jako krátkodobá smršť. Snadno se rozzuří, snadno se rozveselí.“

Tím si Badger nebyl tak docela jistý, pokrčil však rameny. „Myslíte, že se sem dnes v noci vrátí?“

„Pochybuji. Řeklajsem mu, že v pátek odjíždím do Londýna.“

„Bude ochoten přijmout váš dar?“

Neodpověděla, jen se odvrátila a nadzvedla těžký brokátový závěs. „Nemá na vybranou. Ale nezdá se, že by na to měl stejný názor. V jednom kuse opakuje, že žádné zatracené hrabství nechtěl."

„To by mohlo představovat problém, Vévodkyně."

„Ano? Co máte na mysli, Badgere?"

„Anulaci."

Zatvářila se zmateně, pak se jí čelo vyhladilo. „Už chápu. Odpusťte, že mi to tak trvalo. Četla jsem o tom v *London Gazette*, jistý lord Havering anuloval sňatek své dcery s majorem Bradleym."

„Víte tedy, co to znamená, Vévodkyně?"

„Ze by Marcus náš sňatek mohl zrušit?"

„Přesně tak, ovšem bylo by to velmi nepravděpodobné, pokud byste toto manželství, ehm, naplnili."

Žádný zrádný ruměnec na tvářích. Tvářila se pořád stejně. „To by tedy mohlo věci zkomplikovat, že?" poznamenala.

„Ano, pokud jeho lordstvo napadne, že by mohlo sňatek anulovat, máme se Spearsem strach, že by mohlo jednat dříve, než něco zjistíme. Myslím, že jeho lordstvu dělá potíže nebýt pánem situace. Toto je pro něj tudíž víc než zrada."

„Ale ne," vydechla. „Nepochybně máte pravdu, Badgere." Vstala a upravila si sukně žlutých mušelínových šatů. „Pak tedy další plán. Nejprve to nejdůležitější. Víte, kde bydlí ta Lisette, Badgere?"

„Ano," přitakal. „Jmenuje se Lisette DuPlessis."

„Výborně," kývla Vévodkyně a odešla z jídelny.

***

Úzký dům v příjemné čtvrti na Rue Varenne vypadal útulně. Přinejmenším to tak muselo připadat Marcusovi a Lisette, která souhlasila, že se sem přestěhuje. Byl začátek léta a hustě olistěné stromy vrhaly na ulici stín. Vévodkyně kývla na Badgera a zopakovala: „Ne, zůstanete zde. Postavte se tamhle pod ten dub a tvařte se francouzsky."

Zamžikal, pak ustoupil a opřel se o kmen stromu.

Otevřela jí velmi mladá služebná. Myslela si, že jde o nějakého pána, snad Marcuse, napadlo Vévodkyni, když pokývla a podala děvčeti svou navštívenku.

„Ráda bych navštívila vaši paní," řekla.

Dívka se uklonila, mrskla po Vévodkyni obezřetným pohledem, pohodila plavou kšticí a nechala ji stát na prahu.

Ta vešla do malé chodby a zavřela za sebou. Služebná se ani neohlédla. Před nimi se úzké schodiště zvedalo do prvního a druhého poschodí. Vévodkyně zaslechla ženské hlasy, mluvící rychlou francouzštinou. Posadila se na jedinou židli v chodbě a založila si ruce do klína. Čekat uměla velice dobře.

Uplynulo pět minut. Další výměna názorů, převlékání. Vévodkyni napadlo, že Lisette měla na sobě zřejmě něco velmi vyzývavého.

Více méně vypadala tak, jak se dalo čekat. Byla mladá, měla vyvinuté poprsí a uzounký pas, nebyla příliš vysoká. Působila nevinně a zároveň zkušeně, což byla jistě silná kombinace. Vévodkyně v jejích tmavých očích zahlédla ostražitý výraz.

„*Oui* „ řekla, když sešla pomalu po schodech dolů. Na sobě měla šaty, které rozhodně nevypovídaly o její profesi, přinejmenším podle názoru Vévodkyně. Byly z jemného tmavě modrého mušelínu, převázané pod ňadry světlejší modrou stužkou.

Vévodkyně vstala, usmála se a promluvila ucházející francouzštinou: „Jsem Josephina Wyndhamová, lady z Chase. Mohu s vámi na okamžik mluvit?"

Lisette chtěla začít mluvit, pak ale zavrtěla hlavou. „Pojďme do společenského salonu."

Vévodkyně nezaváhala. Zde může posloužit jedině pravda.

„… Takže jak vidíte, musím naplnit svůj sňatek s jeho lordstvem, jinak by ho mohlo anulovat a pak by bylo všechno ztraceno, přinejmenším pro něj. Doslechla jsem se, že jste čestná žena, slečno DuPlessis, že vám nejde o… tedy o jeho peníze. Pomůžete mi zachránit ho?"

Lisette dokázala na mladou ženu, která zcela klidně seděla naproti ní, jen zírat. „Skutečně jste si ho vzala? Skutečně jste ho omámila? Je to všechno pravda?"

Vévodkyně přikývla. „Všechno."

„Nedokážu si představit, jak by to Marcus mohl vystát. *Mon Dieu!* Aby nad ním nějaká žena získala vrch. Nebude z toho

pomyšlení nadšený. Myslím, že to muselo navěky ranit jeho mužskou důstojnost. Ale provedla jste to úžasně.“ Lisette se spiklenecky usmála. „Můj Marcus, jistě zuřil. Musí být vzteky bez sebe. Převezla ho žena. On je muž, který potřebuje být pánem situace. Nevyrazil náhodou bourat Paříž holýma rukama?“

Vévodkyně se usmála, nemohla si pomoci. „Dovedu si ho představit, kdyby ho tak nebolela žebra. Snad to udělá, až se zotaví. Přesto doufám, že do příštího týdne dostane víc rozumu a už nebude chtít zahodit vše, co nyní má.“

„A co byste chtěla, abych udělala já?“

„Chtěla bych vám dát deset tisíc franků, abyste se přestěhovala a přestala se s Marcusem vídat. Nechtěla bych, abyste na tom finančně tratila, proto vám chci věnovat tyto prostředky, abyste si mohla najít nové bydlení a nového gentlemana dle vlastní libosti.“

„Chápu,“ přikývla Lisette, horečnatě uvažujíc. Deset tisíc franků! To je pořádný balík peněz, rozhodně dost na to, aby se měla dobře, než si najde jiného ochránce dle vlastní volby, nějakého, jako je Marcus. Nebude muset vzít zavděk prvním, který se namane. Uvažovala, jestli se jí podaří najít dalšího Marcuse, muže, který by byl vynikajícím milencem a vychutnával si ženskou rozkoš. Podívala se na jeho novou manželku, mladou dámu, která byla skutečně krásná a milá, ale měla v sobě jistou nevinnost, nádech upřímnosti a jednoduchosti. Marcus by s ní byl hotov jedna dvě. Omámila ho a provdala se za něj? To vše jen proto, aby ho zachránila? Zvláštní. Najednou se začala smát. „Omlouvám se,“ řekla po chvíli. „To jen, že manželka přišla za milenkou svého manžela – ještě se mi to nikdy nestalo. Je to poněkud neobvyklé.“ Otřela si oči a usmála se. „A ani nežárlíte. Pokud mnou pohrdáte, dobře to skrýváte. Záleží vám vůbec na jeho lordstvu?“

„Ach ano,řekla Vévodkyně, „ale o to tu nejde, chápete?“

„Ano, zřejmě chápu,“ přitakala Lisette pomalu a vstala. „Jeho lordstvo sem dorazí za tři hodiny, to je jeho obvyklý čas. Budu mít hodně práce, pokud mám zmizet, než přijde.“

Vévodkyně vstala. Vytáhla z taštičky kousek papíru. „Zde je adresa nového bytu v Faubourg Saint Honoré. Je tam hodně

velvyslanectví, tudíž i dostatek zámožných a vlivných gentlemanů. Byt je také velmi blízko Elysejského paláce, centra moci.“

Lisette pohlédla Vévodkyni do očí. „Nikdy jsem nepoznala dámu, jako jste vy. Jste příliš mladá na tolik pochopení, příliš svolná se skutečností, že jsem spala s vaším manželem. Mám Marcuse ráda, ale on je jako vulkán. Vy působíte spíš jako hladina jezera, klidná a čirá, bez vlnek.“

Vévodkyně se usmála. „Snad. Přesto jde především o to, aby Marcus náš sňatek neanuloval. Děkuji vám za pomoc, slečno DuPlessis.“

„Říkáte kousek od Elysejského paláce? Vynikající.“ Odmlčela se, pak Vévodkyni položila ruku na paži. „Marcus je dobrý člověk. Nedovolte, aby vám ublížil, madam.“

„Právě proto, že je tím, kým je, není možné, aby mi ublížil.“ Po těchto matoucích slovech Vévodkyně manželovu milenku opustila.

Nechala dveře otevřené. Slyšela, jak vešel hlavním vchodem, práskl za sebou dveřmi, křikl na Spearse, pak na Badgera, a když se žádný z těch dvou nanejvýš inteligentních pánů neobjevil, vešel do salonu. V důstojnické uniformě vypadal jako krásný bandita, nebezpečně i nádherně zároveň.

Zastavil se ve dveřích, když ji uviděl sedět u krbu, v rukou knihu. Byla krásně oblečená, toho si všiml i on, měla na sobě lehounké žluté mušelínové šaty, nádherné černé vlasy upravené do volných pletenců, protkaných žlutou stužkou. Neměla žádné šperky.

Až na tenký zlatý prstýnek na prsteníku.

Usmála se na něj. „Dal byste si večeři, Marcusi? Je velmi pozdě, ale Badger připravil takové pokrmy, které nedojdou úhony ani v případě opožděného servírování. Anebo byste se raději vykoupal a převlékl?“

Jen s velkým vypětím se mu podařilo udržet ústa zavřená, spolknout zlostná slova, přinejmenším pro tu chvíli. Vešel do místnosti. Sundal si plášť a hodil jej přes židli. Došel ke krbu a napřáhl ruce k plamenům. Na konec června byl velmi chladný večer. Bylo zřejmé, že co nevidět začne pršet.

„Jak jsou na tom vaše žebra?“

„Ještě nějaké otázky, Vévodkyně?“

Víc už neřekla.

„Ano, má žebra jsou na tom lépe. Ještě pořád pobolívají, ale moc to nevnímám. Jak víte, hodlal jsem dnes večer zajít ke své milence. Ovšem je to velice zvláštní.“

Zůstala potichu. „Copak sebou nedokážete ani cuknout?“ dožadoval se podrážděně. „Nebo snad na těch bledých tvářích vyvolat ruměnec?“

Dál mlčela.

„Zdá se, že Lisette zmizela. Nikdo mi nedokázal povědět kam. Odjela časně odpoledne ve velmi hezkém kočáru, na kterém byla naskládána všechna její zavazadla. Nepřipadá vám to zvláštní, Vévodkyně?“

„Mělo by, Marcusi?“

„Kam jste ji poslala?“

Bez zaváhání odpověděla: „Nikam jsem ji neposlala, Marcusi.“

„Rozumím.“ Pomalu si odepjal od pasu fleret. Odložil jej i s opaskem přes židli. Pak se napřímil, zády k ohni. Opřel se rameny o krbovou římsu a zkřížil si nohy. Přinutil se tvářit bezvýrazně. „Zdá se, že v mém vlastním bytě chybí mé vlastní věci. Mohl jsem sice jít k příteli, ale usoudil jsem, že máte pravdu. Musíme si promluvit o budoucnosti.“ Tehdy viděl, jak jí z tváře sálá úleva.

Svižně vstala. „Mohli bychom se nejprve navečeřet, Marcusi? Mám opravdu hlad.“

„Jistě,“ přitakal zdvořile. Napřáhl k ní ruku. „Madam.“

Na okamžik se jí mihl v očích ostražitý výraz, což mu neuniklo. Potěšilo ho to. Přímo neskonale. Poprvé od chvíle, kdy přišel před rokem do jejího malého domku ve Smardenu, měl pocit, že je pánem situace. A to jen díky tomu, že se mu podařilo udržet svou zlost na uzdě. Protože ona neví, co od něj má čekat. Usmál se a nic neřekl. Jen ať se snaží uhádnout, na co právě myslí.

Slyšel, jak polkla. Usadil ji na jednom konci stolu, sám si sedl ke druhému. Večeře už byla naservírovaná pod stříbrnými poklopy, aby nevychladla.

„Badger se překonal,“ konstatoval Marcus a zavřel oči, když pomalu žvýkal kuře na pomerančích a estragonu. „Cibulka je sladbunká, stiltonský sýr prostě dokonalý.“

„Právě jsem myslela na totéž,“ souhlasila Vévodkyně a hleděla na stiltonský sýr, jehož se ještě nedotkla. Co jen může mít za lubem?

„Kde se Badgerovi podařilo najít tak báječné pomeranče?“

„V Les Halles. Tráví tam každé ráno několik hodin.“

„Ach ano, břicho Paříže, alespoň posledních šest set let.“ Napíchl další sousto, pak se znovu usmál. „Zdá se, že vám večeře příliš nechutná, Vévodkyně.“

„Měla jsem ohromný oběd,“ řekla.

„Byla jste dnes hodně zaneprázdněna? Snad jste nakupovala? Navštívila přátele? Milenky? Bývalý byt vašeho nového manžela, abyste po něm odstranila veškeré stopy?“

„Až tolik jsem toho dnes nedělala, Marcusi.“

„Ale, znovu jsem se zeptal na víc než jednu otázku, což vám dává skvělou možnost neodpovědět na žádnou z nich. Pusťte se do svého kuřete, Vévodkyně.“

„Čekám na Badgerovy londýnské houstičky. Jsou vynikající. Prý je to kvalitou zdejšího sádla. Říká, že –“

„Já už si nedám,“ prohlásil, opřel se a pohladil si žaludek. „Jsme zcela sytý.“

„Byl jste raněn. Potřebujete vydatnou stravu, abyste znovu nabyl sílu.“

„Chcete mé mužné vnady obalit tukem, Vévodkyně? Ne, je vám to jedno, protože znovu nic neříkáte. Dobrá, tahle jídelna je poměrně okouzlující, stejně jako zbytek domu. Protože jste teď velmi bohatá mladá dáma, předpokládám, že jste ani nemrkla, když vám oznámili výši nájmu.“

„Je dost drahý, ale jak jsem vám říkala, pokud ho chcete, odjedu do Londýna. Budete-li si přát zůstat zde, jste velmi bohatý i vy sám, Marcusi, a můžete si ho klidně dovolit.“

„Ano, jsem teď bohatý, že? Je zvláštní, že během těch deseti měsíců, kdy jsem se považoval za skutečného hraběte, ačkoli jsem byl jen dočasným hrabětem, jsem nikdy nezapomněl na cenu peněz a na zvažování všech nákladů. Pochybuji, že by se to změnilo. Právě

jsem myslel na ty ubohé americké Wyndhamovy – ubožáci, nedostanou vůbec nic.“

„Ani si nic nezaslouží,“ namítla. „Všechno je vaše. Tak to mělo být.“

„Ale ne, mělo to být Charlieho, a pokud ne jeho, pak Marka.“

„Zemřeli, Marcusi, před šesti lety. Není to ničí vina, zejména ne vaše.“

„Jak zajímavé. Viníte vlastního otce.“

„Ano.“

Uvědomil si, že už to dál nesnese. Vévodkyně seděla naproti němu u stolu, tvář ve stínech, hlas klidný jako Madona. Vstal a odhodil ubrousek na talíř. „Jdu pryč,“ prohlásil a odkráčel ke dveřím z jídelny.

„Marcusi.“

Zastavil se, ale neotočil se k ní. „Ano? Mám snad zakázáno odejít z domu, jakmile do něj vejdu? Najdu přede dveřmi vaše vazaly, jak čekají, aby mě popadli a odvlekli zpátky dovnitř?“

„Marcusi, ještě jsme spolu nemluvili.“ Tentokrát se otočil. Naprosto bezvýrazným hlasem oznámil: „Obávám se, že v tuto chvíli toho nejsem schopen, Vévodkyně. Musím si promyslet určité věci, které se týkají pouze mě a mé vlastní budoucnosti. Tomu jistě rozumíte.“

Obávala se, že rozumí. Slova jí vázla v hrdle, nedokázala se přimět, aby se ho zeptala, jestli pomýšlí na anulaci. Neřekla tedy nic, jen na něj mlčky hleděla, zatímco se obrátil a odešel pryč z jídelny a od ní.

11

BADGER SE ZATAHAL za ušní lalůček. Otevřel ústa a znovu je zavřel. Nakonec promluvil. „Pane Spearsi, dělá mi to starosti. Už jsme to probírali a shodneme se. Chápu, že je to potřeba, jistě, ale ona je velmi nevinná. Jde o její matku a její situaci. To byla jen milenka, pane Spearsi, a její dcera tudíž levoboček. Snažila se Vévodkyni chránit, což v jejím případě znamenalo udržovat dívku naprosto nevědomou.“

„Pane Badgere, uvědomuji si, že tuto situaci by si žádný z nás nevybral, ale musíte se přestat tahat za ušní lalůček, výrazně vám zrudl. Nedal byste si raději brandy? Ne? Dobrá tedy, musí k tomu dojít a vy to víte. Je k tomu svolná. Vlastně to musí udělat. Osobně ověřím náladu jeho lordstva dnes večer, dříve než za ním půjde.“

„A pokud bude mít mizernou náladu?“

„Pak, pane Badgere, jí nezbude než počkat. Pokud by tomu tak bylo, nedůvěřoval bych mu.“

„Ten zatracený mladý blázen! Nejraději bych ho zatáhl někam do uličky a vytloukl z něj tu zatracenou hrdost!“

Spears vzdychl. „Je to mladý muž, pane Badgere. Mladý, silný a hrdý a ji vidí jako zdroj všech svých potíží.“

„Zachránila ho!“

„Ano, to ovšem na věci nic nemění. Podle jeho představ jsou od zachraňování muži, a pokud to není v jejich moci, pak v ničí, zvláště ne v moci ženy.“

„Chudák.“

„A pak si představte, že zdědí padesát tisíc liber a zanechá ho v nanejvýš ponižujícím postavení. Renta, pane Badgere, renta! Pro hraběte z Chase. Napadá vás snad něco více pokořujícího?“

„Ale za to ona přece nemůže!“

„To jistě ne. Ale byla tam, nechápete? Přestala být neškodným levobočkem a stala se legitimní dědičkou, jíž připadla část toho, co patřilo jemu, *právem*. Nu, nezáleží na tom, jak se na věci dívá jeho lordstvo, ona zkrátka musí udělat to, co musí. Vždycky musela."

„Ničeho se nepoleká, to musím říci," prohlásil Badger a vstal od krbu v pokoji pana Spearse. „Nu, možná poleká, přesto se však přiměje jednat."

„Musím vám říci, pane Badgere, že kuře na pomerančích a estragonu bylo vynikající."

Roztržitě přikývl. „Ale pane Spearsi, co jestli jí ublíží?"

„Vydrží to. A pak bude po všem."

Vévodkyně uvažovala o tom, jestli náhodou nepřekročila hranice příčetnosti. Zastavila se před zavřenými dveřmi, chvíli naslouchala, bylo však ticho.

Spí už? Bylo po půlnoci, tudíž by na tom nebylo nic divného.

Zavrtěla hlavou. Nechtěla, aby spal. Chtěla, aby byl vzhůru a roztoužený. Kdyby spal, vše by se tím jen oddálilo. Marcus je nepředvídatelný. Neměla tušení, co a kdy je schopný udělat. Velmi tiše stiskla mosaznou kliku. Namazané panty povolily bez vrzání či zaskřípění. V krbu dosud plápolal oheň a vrhal do ložnice tlumené světlo. Rychle vešla a tiše za sebou zavřela. Uvnitř bylo teplo, což bylo dobře, jak se alespoň domnívala.

Našlapovala bosky po měkkém koberci. Zastavila se u široké postele a podívala se na něj. Spal, ležel na zádech, jednu ruku přes čelo, druhou u boku dlaní vzhůru. Byl zakryt jen jedinou pokrývkou, která mu sahala do pasu.

Uvědomila si, že vypadá úchvatně v uniformě i bez ní, prohlížela si svalnaté paže, hruď, i změť havraních vlasů. Usmála se dřív, než si to uvědomila. Viděla, co se rýsuje pod pokrývkou, jak je to velké.

Viděla pohmožděniny na žebrech, které hrály všemi barvami. Uvažovala, jak moc ho asi bolí.

Zapřemýšlela, co bude dělat. Vzpomněla si na knihu, kterou jí odpoledne mlčky podal Badger, aniž by se jí přitom podíval do očí.

„Mohla by se vám hodit, Vévodkyně. Jsou tam, ehm, obrázky,“ zamumlal.

„Obrázky, Badgere?“

„Ano, obrázky. Pověděla vám matka něco o tom, jak to chodí mezi mužem a ženou?“

Zavrtěla pomalu hlavou. Tehdy řekl: „Pročtěte si tu knihu, Vévodkyně. Pokud byste měla otázky, požádám pana Spearse, aby na to dohlédl.“

Nyní myslela na to, že Marcus vypadá mnohem lépe než všechny poměrně hrubé obrázky v té podivné, leč velmi informativní knize. Zlehka se dotkla prsty jeho tváře. Pak mu položila dlaň na místo, kde tlouklo srdce. Zašimraly ji jeho chloupky. Pohladila ho. Zavrtěl se a spustil ruku z čela na břicho.

Co teď?

Nebála se, jen tápala, protože na rozdíl od všech obrázků, které dnes viděla, Marcus spal. Žádná dychtivost, žádný chlípný úsměv. Rozhodně se nezdálo, že by se na ni měl vzápětí vrhnout jako ti muži z knihy.

Otevřel oči a zahleděl se na ni. Měl zastřený výraz, promluvil však břitce. „U všech ďasů, zrovna vy a v mé ložnici. Co chcete, Vévodkyně?“

„Vás,“ řekla. „Chci vás, Marcusi.“

Na to neřekl nic, jen se usmál a znovu zavřel oči. Během chvilky znovu pravidelně a zhluboka oddechoval. Tehdy pochopila, že se doopravdy nevzbudil. Takže je to na ní, jen a jen na ní.

Otřela si vlhké dlaně do noční košile. Pomalu, protože věděla, že není zbytí, si rozvázala stuhu u pasu a stáhla si noční košili z ramen. Přistála jí u nohou. Zůstala stát vedle postele, nyní nahá. Cítila v zádech teplo z krbu.

Sklonila se nad něj a dotkla se svými rty jeho. „Marcusi,“ zašeptala. „Prosím vzbuďte se. Nejsem si tak docela jistá, co dělat. Tedy jsem si jistá, co se má stát, ale nevím, jak to zařídit. Vzbuďte se, Marcusi.“

Usmál se a tiše řekl: „Eh, Lisette, to mě nenecháš ani trochu vyspat? Jsi lačnější než chlap.“ Napřáhl ruce a dotkl se jejích ňader. Zajíkla se, ale podařilo se jí neucuknout. Začal je hníst, celou dobu

oči zavřené. Všimla si, jak se obrys pod pokrývkou mění. Věděla, co to znamená. Že tato konkrétní část jeho těla je více probuzená než on.

Jenže si myslí, že je jeho milenka.

Náhle sklouzl rukama z ňader a objal ji v pase. Zvedl ji nad sebe a roztáhl jí nohy, takže na něj obkročmo dosedla. Vlasy jí spadaly přes ramena. Znovu jí obemkl ňadra, začal je laskat a tiše u toho vzdychal.

Byla natolik vyděšená, že se ani nepohnula.

„Copak je?“ zašeptal a pak se zasmál. Vklouzl jí rukou pod zadeček a vytáhl pokrývku, která je dělila od sebe. Cítila, jak je pod ní tvrdý a horký.

Dýchal přerývavě. Oběma rukama ji nadzvedl, cítila ho proti sobě a nevěděla, co dělat.

„Copak je, Lisette? Nejsi na mě připravená a přitom mě budíš, abych tě znovu potěšil? Tak jen drž, tak je to dobře.“ Přitáhl ji k sobě, takže mu teď ležela na prsou, a vyhledal její ústa. Ucítila žár, sladké teplo a rázem otevřela rty a toužila ho ochutnat. Dotkl se jí jazykem a začal ji dobývat. Náhle v sobě ucítila jeho prsty, které se začaly tlačit dovnitř. Vykřikla, nemohla si pomoci, ale konejšil ji, hladil jí zadeček, jako by byla vyplašené zvíře. To, co dělal prsty, bolelo, ale nepřestával. Posouval se hlouběji a roztahoval ji. Nadzvedla se a kousla se do rtu, aby nekřičela. Věděla, co přijde. Nebyla hloupá, ale nechtěla to, protože bolest sílila. Cítila ho už předtím a poznala, že je mnohem větší než ty dva prsty, které jsou teď v ní. Cítila vlastní vlhkost a bylo to zahanbující, neměla však čas o tom více uvažovat, protože ji znovu napřímil a nadzvedl. Ucítila, jak se tvrdě tlačí do ní, a najednou byl uvnitř a sténal rozkoší.

Nechtěla křičet. Opřela se mu dlaněmi o prsa, zavřela oči, zatímco pronikal hlouběji a hlouběji, až náhle zvrátil hlavou, bolestivěji stiskl boky, nadzvedl se a silněji na sebe narazil.

Z hrdla jí unikl výkřik, nedokázala ho zastavit. Bolest byla hrozná. Měla pocit, že už to dál nevydrží.

Zvedal ji a znovu spouštěl, rytmicky, prsty se mu bořily do měkké kůže na jejích bocích. Otevřela oči a podívala se na něj. Měl zrůžovělé tváře, oči zavřené, rty pootevřené. Zdálo se, že trpí bolestí. Tak to jsme tedy dva, pomyslela si, dál už však nedokázala nic

vnímat, protože Marcus zrychlil, zběsile ji na sebe narážel, až náhle hlasitě zasténal a zvrátil hlavu do polštářů, zatímco plakala ve vlnách nekonečné bolesti.

Bylo po všem. Znehybněl. Vzdychl a stočil hlavu ke straně. Ruce mu sklouzly k bokům. Cítila, jak se uvolnil. Ještě pořád byl v ní, ale bolest zeslábla, Cítila v sobě jeho vlhkost, jeho semeno, a to pomohlo.

Znovu otevřel oči. Zamračil se. „Vévodkyně," vydechl. „Bože, jste to vy, nebo ne? Tentokrát předstíráte, že jste Lisette. Proč jste tady? Proč jsem ve vás? Tohle nemůže být možné. Zdá se mi to. Ano, je to sen." Zavřel ústa, otřásl se a znehybněl. Cítila, jak z ní jeho přirození vyklouzlo. Velmi pomalu slezla a postavila se vedle postele. Nohy ji bolely, svaly na vnitřní straně stehen se jí chvěly.

Pokrývku měl teď zmuchlanou u kolen. Dívala se na jeho ploché břicho, černé chloupky na podbřišku, na penis, teď měkký, ale mokrý a potřísněný její krví. Zachvěla se a rychle mu pokrývku vytáhla k pasu.

Oblékla si noční košili, přes ni si přehodila župan. Neplakala, dokud nedošla do vlastní ložnice, kde se schoulila pod hromadu pokrývek. Zdálo se jí, že se nemůže zahřát.

Usnula spánkem plným démonů bez tváří. Najednou napůl procitla a cítila víc tepla, než by měla. Otočila se k tomu teplu, přitisknutému k ní. Nebyl to démon z jejích snů. Velké ruce ji hladily po zádech, přitahovaly blíž, hnětly. Ucítila na ňadrech husté chloupky a pak níž jeho tíhu. Najednou ji chytil v bocích a začal ji rytmicky přirážet k sobě. Okamžitě se probrala docela.

Byl to Marcus. V její posteli a nahý, stejně jako byla najednou i ona. Kam se poděla její košile? Celoval jí šíji a ušní lalůček. Čuchal jí vlasy. Líbal ji na bradu a na ústa a ona nevěděla, co to má znamenat, to náhlé teplo a naléhavost, které se v ní začínaly probouzet.

„Marcusi," přitáhla si jeho hlavu a políbila ho. „Marcusi," řekla znovu. „Nejsem Lisette. Nejsem vaše milenka."

„Ano, já vím." Důkladně ji líbal, rukama laskal její ňadra zahalená vlasy – začala se chvět rozkoší, kterou jí jeho dlaně přinášely. Jenže pak sklouzl rukou níž, mezi jejich těla, a začal se jí

dotýkat. Usmál se a najednou byl nad ní, zasunul jí ruce pod bedra, nadzvedl ji a pomalu do ní pronikl. Slyšela, jak zatajil dech, cítila, jak pronikl hlouběji. Bolest nebyla tentokrát tak silná, ale přesto ji cítila a snažila se od něj odtáhnout, držel ji však pevně.

„Ne," zajíkla se, protože se začal pohybovat. „Znovu ne," zopakovala, ale nezpomalil. „Prosím, Marcusi, to bolí." Cítila, jak jsou jeho pohyby naléhavější a zběsilejší, nakonec sebou trhl. „Ne, Marcusi, prosím," vykřikla, „už ne. Už není třeba. Prosím, ne!"

„Ale je třeba," vyrazil ze sebe přerývavě, „protože…" Hlas mu odumřel, vystřídán hlasitým oddechováním. Pokračoval, dokud nedošel kýžené úlevy. Chvíli byl zticha, nakonec z ní pomalu vyklouzl. Vstal, podíval se na ni a zapálil svíci. Otevřela oči. Ležela na zádech, nohy roztažené.

„Proč jste to udělal?"

„Proč ne?" pokrčil rameny. Neviděla mu v očích zlost. „Protože jste si vy vzala jednou mě, proč vám tu laskavost neoplatit? Nemyslíte, že jsem gentleman, Vévodkyně?"

Pokusila se zakrýt.

„To opravdu není nutné. Cítil jsem vaše tělo a díval se na ně. Myslíte snad, že jsem ještě neviděl nahou ženu? Nebo že jste tak originální dílo? Jste jen žena, Vévodkyně, nic víc. Samozřejmě, teď vás poprvé vidím doopravdy, protože předtím byla tma a já nebyl dostatečně při smyslech."

Nechala si pokrývku u pasu. Mlčela. Cítila, jak jí bije srdce, ale mlčela, chránila se tak před ním.

Viděla na něm, že je připraven odejít. Chtěla, aby chápal. „Musela jsem to udělat, Marcusi. Jistě to chápete. Nezdálo se, že byste měl námitky."

„Myslel jsem, že jste Lisette. Kdybych si byl poprvé uvědomil, že jste to vy –" Pokrčil rameny a ona sklouzla pohledem k jeho tělu. „Musela jste to udělat. Zvláštní konstatování. Proč? Jistě jste si zrovna vy, navíc panna, nepotřebovala vzít muže. Jste tak chladná, že pochybuji, že byste kdy souhlasila, abych do vás pronikl, pokud ovšem…" Hlas mu odumřel. Upřel na ni nepřátelský pohled.

„Tentokrát to bylo nutné. Teď už je vše v pořádku, Marcusi, jste chráněn sám před sebou a… zkrátka už nemůžete anulovat naše manželství.“

„Tak je to. Myslel jsem si to, ale nechtěl jsem tomu uvěřit, ani ve svém otupělém stavu. Nemohl jsem uvěřit, že byste byla tak perverzní. Proboha, Josephino, vy jste se dokonce přinutila na mě nasednout. A já vám v tom byl nápomocen, protože jsem vás považoval za Lisette. Ano, to pomohlo ve váš prospěch, že? Kdybych se pak neprobudil, pochopil bych, k čemu došlo, až ráno. Jenomže když jsem všude na sobě a na posteli uviděl vaši drahocennou panenskou krev, pochopil jsem. Vzbudil jsem se. Máte pravdu, k žádnému anulování už nedojde.“ Chvíli se na ni díval s velmi tvrdým výrazem.

„Marcusi,“ napřáhla k němu ruku.

Zavrtěl hlavou. „Pochybuji, že bych naše manželství anuloval i bez toho, co jste udělala. Nejsem zas takový idiot. Ani já bych kvůli hrdosti nezahodil takové bohatství.“

„Ale choval jste se, jako byste to měl v úmyslu, myslela jsem si – “

Jen se usmál, ovšem nijak hezky. „Měl jsem vztek,“ přiznal, jako by to vše vysvětlovalo. „Teď je dokonáno. Žádné anulování. Nechápejte mě špatně, Vévodkyně, pořád jsem přesvědčen, že se mým dědicem stane ten zatracený Trevor. Nedoufejte, že by tělem příštího hraběte proudila vaše drahocenná krev. Nikdy bych vašemu zatracenému otci takové zadostiučinění nedopřál. Pokud kdy zplodím potomka, pak jedině stejně nelegitimního, jako jste vy – jako jste byla vy. Ale na rozdíl od vás on levobočkem zůstane.

Ne, nebudu rušit manželství, Vévodkyně. Váš prostý rozum si může oddechnout. Učinila jste nezbytnou oběť. A já byl tak krutý, že jsem si vás vzal ještě jednou. Nu, koneckonců, jsem váš manžel.“

„Skutečně chcete být mým manželem?“ Slyšela prosbu ve svém hlase a nenáviděla se za to, protože věděla, že ji roznese na kopytech, což také udělal.

„Rád bych věděl, co to má znamenat?“ otázal se výsměšně. „Že se k vám mám u snídaně chovat zdvořile? Nebo že se musím občas přinutit k tomu, abych si vás vzal? Jako dnes v noci? Musím vám

povědět, Vévodkyně, že poprvé, když jsem si myslel, že jste Lisette, cítil jsem jen touhu a rozkoš. Teď podruhé, když jsem věděl, že jste to vy, byl to z mé strany spíše experiment, abych zjistil, jestli jste skutečně tak chladná, jak jsem se domníval.“

„Nejsem chladná.“

„Vy, Vévodkyně,“ pravil velmi důrazně, „jste nenáviděla, když jsem se vás dotýkal. Nepopírejte to. Bylo pro mě těžké dosáhnout vyvrcholení, když jste pořád křičela jen přestaňte prosím, Marcusi, přestaňte‘. Velmi těžké. Musel jsem myslet na Lisette a na to, jak pode mnou vzdychá rozkoší a jak mě laská.“

Znovu zavřela oči. „Není pravda, že jsem nenáviděla vaše doteky. Probudil jste mě a znovu mi ublížil. Jistě ještě proto nemusím být chladná. Nevěděla jsem, jak se vás dotýkat a jak vás laskat. Zkrátka jsem tomu nerozuměla, Marcusi, a měla jsem strach.“

„Dobrá, řeknu to tedy prostě, Vévodkyně, abyste tomu rozuměla. Vynutila jste si cestu do mého života. Nemohu vás z něj teď vytlačit, ale ani to nehodlám přijmout. Vraťte se do Anglie. Nepotřebujete, aby kolem vás někdo pobíhal, rozhodně ne manžel. Jste tak soběstačná, tak sebejistá, teď ještě navíc hraběnka. Ale ne abyste si pořídila milence. Z tohoto svazku nevzejde žádné potomstvo, jak už jsem řekl. Nemohl jsem to vašemu otci oplatit, dokud byl živ, ale postarám se, aby z vašeho klína nevzešel žádný potomek. Dnes v noci jsem uklouzl, když jsem si vás vzal podruhé, ale víc se to nestane. Ano, Vévodkyně, odjeďte do Londýna a dobře se bavte. Jste bohatá, máte titul. I ti největší snobové vás přijmou do společnosti. Ale nejdřív mi povězte, kam jste zastrčila Lisette?“

Zvítězila. Prohrála. Nezbyla jí žádná naděje. Klidně odpověděla: „Žije v bytě na Rue Royale. Jsou tam všude velvyslanectví a vlivní a zámožní muži. Dala jsem jí deset tisíc franků.“

„Vy jste s Lisette mluvila?“

Přikývla.

„Co jste jí navykládala? Kristepane, řekla jste jí snad o tomhle debaklu?“

„Ano, to je pravda. Přiznala jsem strach, že byste sňatek anuloval, a to nemohu dovolit. Pochopila to, Marcusi. Má vás ráda a chtěla pro vás to nejlepší. Přála si pomoci mi.“

„Ani slabý náznak manželčiny žárlivosti?“

„Na to nebyl prostor.“

„Chápu. To jste si ani nevšimla jejích vyvinutých ňader a nesrovnávala se s ní?“ Zavřela oči. „Ano.“

„Ale žádná žárlivost. Nijak se vás nedotklo – koneckonců jste moje žena – že jsem laskal Lisettina ohromná ňadra? Ze mi její tělo dávalo rozkoš? To vám vůbec nevadilo? Znovu mlčíte. Vaše ušlechtilost je větší, než jsem kdy viděl a než bych kdy chtěl. Předpokládám, že jste její nový byt zaplatila.“

„Ano. Je to číslo čtyřicet sedm.“

„Díky, Vévodkyně. Teď už je příliš pozdě, abych ji navštívil, takže jdu zpátky do postele. Dobrou noc. Díky za to krátké osvícení.“

„Bylo to osvícení,“ řekla. Neotočil se. Dívala se, jak nahý odchází. Vztek z něj přímo sálal. Nic konkrétního. Prostě to cítila. Dnes v noci zvítězila, protože ji připravil o panenství. Naplnil jejich manželství. Je v bezpečí před vlastním vztekem a pošetilostí.

Druhý den ráno ji vzbudil Badger, nikoli Maggie. V ruce držel podnos. Podal jí zmuchlanou noční košili z podlahy, pak se otočil zády, než si ji natáhla a upravila. Dovolila mu, aby jí pomohl do županu, a napila se husté černé kávy. Mlčel, dokud neukousla z teplé briošky. „Nepřejete si máslo a med?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, takhle je to dobré, Badgere. Ta brioška je vynikající. Pekl jste ji sám?“

Mávl rukou. „Jeho lordstvo odešlo. Pan Spears říkal, že když šel hraběte vzbudit, už si natahoval boty. Prý byl velmi tichý. Pan Spears se ho pochopitelně na nic neptal, jen kdy se vrátí, a on –“

„Prosím, Badgere, povězte mi i zbytek. Nemyslím, že by mě mohlo překvapit něco, co řekl. Chápejte, jsem už zvyklá na Marcusovy záchvaty vzteku a jeho urážky.“

„Říkal, že teď když ví, kam jste poslala Lisette, nepochybně s ní stráví nějaký čas.“

Znovu si ukousla z briošky.

„Mám vám poslat Maggii? Slyšel jsem ji prozpěvovat, když jsem míjel její dveře. Je neuvěřitelná, že?“

„Ano. Je úsměvná. Badgere, oznamte jí prosím, že nejpozději v poledne odjíždíme do Calais.“

Zůstal na ni zírat. O deset minut později řekl Spearsovi, vedle nějž stála Maggie: „Je po všem. Váš pán a má paní to královsky zpackali. Vracíme se do Londýna. Pošlu vám naši adresu, až tam dorazíme.“

„Neubytujete se v městském domě Wyndhamových?“

Badger pokrčil rameny. „Nemám tušení, pane Spearsi. Nic mi nepoví. Ale myslím, že ano. Ještě pořád má pronajatý domek ve Smardenu. Nedovedu si představit, že by chtěla jet do Chase Parku, přinejmenším ne v tuto chvíli.“

„Díky bohu za to,“ vydechla Maggie vroucně.

Zazubil se. „V městském domě se vám zalíbí. Je uprostřed vší zábavy a vzrušení. Budu vám muset přidělit lokaje, aby od vás držel všechny mladé hřebce stranou.“

„To doufám, pane Badgere,“ pravila počestně jako jeptiška a mrkla na Spearse. „Ale snad byste nemusel příliš pospíchat – s tím lokajem a tak vůbec.“

Spears ovšem neviděl, jak mrkla, což bylo jen dobře. „Také vám napíši, jakmile pochopím, co se tu děje. Dohlédnu na jeho lordstvo a uvidíme. Šťastnou cestu, pane Badgere, i vám, slečno Maggie. Pane Badgere, těším se na vaši telecí směs se slaninou.“

„A na co se těšíte mého, pane Spearsi?“

„Přece na vaše vyzývavé repliky, slečno Maggie, na co jiného?“

„To od vás nebylo ani trochu odvážné, pane Spearsi.“

12

Londýn
Městský Dům Wyndhamových,
Berkeley Square
Konec června 1814

BADGER STÁL VE DVEŘÍCH do salonu mlčky a díval se na ni. Něco psala a přitom si pobrukovala. Jaké požehnání, pomyslel si, protože od návratu z Paříže byla již několik týdnů tak tichá, odtažitá, tak *zlomená.*

Trpělivě čekal, vděčný, že se konečně našlo znovu něco důležitého, co přesměrovalo její myšlenky. Vzhlédla, nepatrně sebou cukla, když ho uviděla, a usmála se. „Pojďte dál, Badgere. Vůbec jsem nevnímala. Někdy se mi to stává.“

„Já vím, vím. Znamená to, že z té vaší chytré hlavinky zase proudí nápady.“

„Chytré? Nu, stejně je to zvláštní, teď tu práci dělám jen pro zábavu, ne proto, že bych musela platit nájem, koupit vejce nebo se pokusit zaplatit vám.“

Vždy mu platila, navzdory jeho protestům. Zaplatila mu na prvním místě, dokonce dřív než zaplatila nájemné za Pipwellův domek. Zlobilo ho to, věděl však, že pro ni je to důležité. Odkašlal si. „Slyšel jsem nějakou odrhovačku o caru Alexandrovi a velkovévodkyni Kateřině. Božínku, jaká to je semetrika. Rozhodně si zasloužila, co se o ní v té písni zpívalo. Jen musím litovat prince regenta. Možná je tlustý a sobecký hlupák, ale je to Angličan, a nejeden z těch ruských tyranů, kteří zabíjejí rolníky jen proto, že jim vadí jejich zápach.“

„To je pravda. Velkovévodkyně Kateřina jej v hrubosti, krutosti a sprostotě rozhodně překoná.“Zasmála se a jeho to zahřálo u srdce.

v“A car je naprosto stejně otřesný a nezdvořilý k princi regentovi. Zasloužil by si taky nějakou podobnou píseň.“

„Snad,“ připustil Badger, „ovšem nevnutil se na banket pouze kvůli mužům v Guildhallu jako velkovévodkyně. Prý trvala na tom, aby přestala hrát hudba, protože se jí z ní děla špatně. Moc rád bych tam býval byl přítomen.“

„To i já. Dovedete si představit, jak ji princ regent prosí, aby hudebníci směli zahrát *Bůh ochraňuj krále?*“

„Ano,“ odvětil, „a ještě si během té skladby celou dobu hlasitě stěžovala. Ale přišel jsem za vámi v jiné záležitosti, Vévodkyně.“

Naklonila hlavu ke straně, brk stále držíc v pravé ruce nad listem papíru. „Jde o jeho lordstvo.“

Okamžitě strnula, jako by se chtěla stáhnout do sebe, aby se ochránila. „Copak?“

„Pan Spears mi napsal, že je možné, že se brzy vrátí do Londýna.“

„Chápu. Znovu odešel z armády?“

„Nevím. Pan Spears se o tom nezmiňuje, předpokládám tedy, že ne.“

„Výborně. To tedy vyžaduje trochu zamyšlení. Ale, neslyším snad klepadlo na dveřích?“

Skutečně. Nettles, jejich londýnský sluha, uvedl o chvilku později do salonu pana Wickse, který se poklonil a zmoženě se usmál.

„Drahý pane Wicksi, v jaké přicházíte záležitosti? Posaďte se. Dal byste si šálek čaje? Brandy?“

„Ne, ne, má paní. Jde tu… ach bože, není to dobré, ale přišel jsem okamžitě, abychom mohli něco podniknout. Moc se omlouvám, Vévodkyně, ehm, má paní, ale –“

„Pane Wicksi, uklidněte se prosím. Nic nemůže být tak hrozné. Posaďte se a povídejte.“

Pan Wicks se v rozrušení tahal za kadeř bílých vlasů. Čekala mlčky, což ho mělo uklidnit. Pomohlo to. Vévodkyně uměla uklidňovat nervózní zvířata i nervózní lidi, snad s výjimkou svého manžela Marcuse.

Konečně se pan Wicks zhluboka nadechl a vysypal to ze sebe. „Američtí Wyndhamovi jsou v Chase Parku!“

„Američané. No ano, otcův nejmladší bratr, který propadl karbanu, takže ho můj dědeček toužil vsadit do Newgate, a pak, jako by toho nebylo málo, strýc Grant odešel do Ameriky a oženil se s Američankou, pročež byl konečně vyděděn.“

„Ano, ano. Grant Wyndham už nežije, zato jeho manželka Wilhelmina ano, stejně jako jejich tři potomci, Trevor, James a Ursula. Ale to už víte. Jsou všichni v Chase Parku.“

„Povídejte, pane Wicksi.“

„Napsal jsem jim, má paní. Musel jsem, protože ještě v dubnu jsem byl přesvědčen, že hrabě, tedy nyní již tři týdny váš manžel, si vás nevezme, a tudíž Američané vše zdědí. Proto jsem je informoval o možném vývoji událostí. A teď jsou tu. Vůbec mi neodepsali ani za mnou nepřijeli do Londýna. Rovnou si to namířili přímo do Chase Parku.“

„Jak zvláštní. Jak vůbec věděli, kde panství leží? Strýc Grant je mrtev. On by to jistě býval věděl, ale jeho manželka?“

Pan Wicks zavrtěl hlavou. „Netuším, ale zato vím, Vévodkyně, že musím ještě dnes odjet do Chase Parku vysvětlit jim, že nedostanou nic, vůbec nic. To je děsivá vyhlídka. Proč jsem vám nevěřil, že jeho lordstvo přivedete k rozumu? Jsem hlupák, Vévodkyně, starý hlupák.“

Usmála se. „Snad jste měl počkat, ale nepočkal. Udělal jste to, co jste považoval za správné. Netrapte se tím, pane Wicksi.“

„Jsem jen rád, že tu hrabě není a tudíž, možná, pokud mi Bůh bude milostiv, se nic nedozví.“

„Na tom nesejde, pane Wicksi, jestli se to dozví nebo ne. Udělal jste to, co jste považoval za správné, tak se dál netrýzněte.“

Vstala a upravila si šaty. „Nu, osud se někdy ubírá zvláštními cestami,“ zamumlala spíše pro sebe. Otočila se k panu Wicksovi a napřáhla ruku. „Pojedu s vámi. Nemějte strach. Postavíme se těm děsivým Američanům společně. Zajímalo by mě, jestli by Marcusovi jméno Wilhelmina připadalo stejně ošklivé jako Josephina.“

Marcus Wyndham, osmý hrabě z Chase, dorazil do městského domu Wyndhamových dvacátého šestého června.

Nettles mu vzal plášť a klobouk. „Můj pane," pravil formálněji než obvykle, „lady odjela včera ráno s panem Wicksem do Chase Parku. Doprovázel ji Badger a ta její rusovlasá služebná."

„Rozumím," přikývl Marcus. „Spearsi," otočil se ke svému komorníkovi, který byl, jak se zdálo, plně zaujat četbou nápisu na liště táhnoucí se podél zdi ve vstupní hale, „dohlédněte na naše věci. Rád bych věděl, jestli je tu někdo, kdo nám připraví jídlo, když Badger odjel s mou… s Vévodkyní."

„Instruoval jsem paní Hurleyovou, aby se toho ujala, můj pane. Lady mi nařídila, abych na to co nejrychleji dohlédl, protože je možné, že sem brzy dorazíte. Pokud mohu poznamenat, můj pane, lady na všechno velmi dobře dohlédla – je tak pozorná – pokud vám to nevadí, pane."

„Ne, vůbec ne, Nettlesi."

Sluha, osmělen, dodal: „Je to velmi zdrženlivá dáma, můj pane, nepřipustí žádné familiérnosti. Dal byste si sklenku portského, například v knihovně?"

Marcus si vzal portské a zamířil s ním do své ložnice na konci chodby v prvním poschodí. Byla to ohromná místnost s tmavými závěsy a ještě tmavšími koberci. Nábytek byl velmi starý, ale naleštěný voskem. Napadlo ho, jestli vosk vtíraly do nábytku ruce jeho manželky.

Oslovil Spearse, který právě úhledně skládal jeho vázanky do zásuvky v prádelníku. „Překvapuje mě to načasování."

„Načasování je nepředvídatelná věc, můj pane, nebo jsem o tom byl alespoň vždy přesvědčen."

„Rád bych věděl, proč odjela do Chase Parku právě s panem Wicksem."

„Můj pane, mám tu dopis, který mi předal pan Nettles. Dala mu jej pro mne Vévodkyně, abych vás obeznámil s jeho obsahem."

„A kde je ten dopis, který jsem nemohl dostat přímo já?"

„Zde, můj pane."

Marcus roztrhl obálku. Chvíli četl, pak klel a pak se smál. „Nu, tohle je tedy velice zajímavé. Zdá se, že američtí Wyndhamové jsou v Chase Parku, protože pan Wicks v rámci konání svých povinností jim napsal a informoval je o možném štěstí, které je potká

šestnáctého. Dorazili do Anglie a teď jsou v Chase Parku. Zjevně dorazili přesně šestnáctého. Vévodkyně s panem Wicksem se vydali za nimi. Takže se do toho znovu plete.“

„Je to vaše manželka, můj pane. To není vměšování, je povinností manželky dohlédnout na manželovy zájmy, pokud na ně nemůže dohlédnout sám.“

Marcus zavrčel a začal se svlékat. „Dal bych si koupel, Spearsi.“

„Ano, můj pane.“

Po chvíli prohodil zamyšleně: „Rád bych věděl, proč jeli do Chase Parku. Pan Wicks jim jistě nedal žádné konkrétní instrukce.“

„To je záhada, můj pane.“

„Člověk by čekal, že se nejprve zastaví v Londýně a zajdou za panem Wicksem. Snad by je nasměroval do domu v Essexu v Clamptonu. To je velmi pěkná nemovitost, byl jsem tam před několika lety s Charliem a Markem.“

„Zdržíte se dnes večer doma, můj pane?“

„Pokud to musíte vědět,“ řekl Marcus a natáhl si župan, „jdu k Whiteovi. Na společnou večeři s několika gentlemany.“

„Navrhuji, můj pane, abyste příliš nepřebral. Dále navrhuji, abychom se zítra také odebrali do Chase Parku.“

„K čertu s vašimi návrhy, Spearsi. Nemám v úmyslu jet do Chase Parku. Pan Wicks to zpackal, tak ať to dá zase do pořádku. Vévodkyně mu nepochybně bude cennou pomocnicí. Proč by ho jinak doprovázela, kdyby se do toho nechtěla plést? Ne, na to neodpovídejte. V každém případě se musím zítra sejít s lordem Dracornetem na ministerstvu války.“

„Postarám se o vaši koupel, můj pane.“

„Nesnažte se změnit můj názor, Spearsi. Do Chase Parku nepojedu, přestože se ten strašný Trevor může stát příštím hrabětem.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Víte, snad bych měl pana Wickse informovat, aby o tom Wyndhamovým pověděl. Snad bych měl toho Trevora uvědomit, aby si jen pro případ pořídil dědice. Ano, to udělám.“

„A Vévodkyně, můj pane? Vaše *choť!*“

„Plně si uvědomuje, že z mého semene rozhodně žádné potomstvo nezplodí, tudíž se její děti nemohou stát dědici titulu.“

Spears zatajil dech. Ale, můj věčně vyrovnaný komorník je konsternován, pomyslel si Marcus. Usmál se. O chvíli později se v ložnici objevili sluhové s vědry horké vody do lázně.

Právě si myl vlasy, když zjistil, že na něj Spears hledí se zachmuřeným nesouhlasem biskupa při orgiích. Rázem se cítil ještě lépe.

Komorník otevřel ústa, ale Marcus mu nedovolil promluvit. „Ne, Spearsi, nepojedu do Chase Parku. Je mi úplně jedno, co dělají Wicks nebo Vévodkyně. Hodlám se v Londýně náramně bavit. Najdu si milenku na Bruton Street nebo na Stretton Street, co nejblíž odsud. Ano, to udělám."

„Můj pane, zdálo by se, že takové aktivity vyžadují více času, než máte s povinnostmi vůči lordu Dracornetovi. Jistě budete mít plné ruce práce vzhledem k nadcházejícím rozhovorům o podzimním kongresu ve Vídni."

„Ale ne, vůbec ne. Nejsem žádný mizerný diplomat, Spearsi. Všichni budou lhát a udělají cokoli, aby dosáhli toho, co chtějí. Ne ne, to není nic pro mě. Když má člověk někoho probodnout, pak nikdy zezadu, zatraceně.

Lord Castlereagh se tázal na má přání ohledně kongresu a já mu řekl, že mám na práci něco jiného. Vlastně jsem mu samou zdvořilostí málem líbal boty, nicméně jsem mu dal jasně najevo, že se nebudu moci účastnit navzdory tomu, jak moc bych chtěl. Co se týče lorda Dracorneta, požádal jsem o dočasné uvolnění, protože se musím ujmout svých povinností coby nový hrabě z Chase. Předpokládám, že se mu natolik ulevilo, že už nejsem vyděděnec, že mi upřímně přál vše nejlepší."

„Chápu, můj pane. Vaše lordstvo má skutečně mnoho povinností. Vaše panství je velké. Jistě si ještě vzpomenete, kolik času jeho správa vyžaduje."

„No ano, vzpomenu, Spearsi. Veškeré další argumenty si nechte pro sebe. Nejedu do Chase Parku. Vévodkyně je ta poslední zatracená ženská na světě, kterou bych chtěl vidět."

„Je to hraběnka, můj pane."

„Nechte mě na pokoji, Spearsi. Zapomeňte na Chase Park. To je poslední místo, kam bych jel."

Vévodkyně zírala na Wilhelminu Wyndhamovou. Jistě jí rozuměla špatně. „Promiňte, madam?“

„Říkala jsem, že tetřevi mohou být plní ohavných parazitů.“

Vévodkyně se rozhodla nechat to být. „Požádám Badgera, aby všechny tetřevy pečlivě prohlédl, než je vpustí do kuchyně.“

Wilhelmina přikývla. Otočila se a rozhlédla po velkém společenském salonu. „Všechno tu je, jak mi to můj manžel popsal. Přímo maloval obrazy – tedy slovně, samozřejmě – takže jsem a v duchu dokázala Chase Park vidět. Nakonec jsem tady. Divila jste se, proč jsme přijeli rovnou sem a nezastavili se nejprve v Londýně? Věděla jsem přesně, kde je Chase Park, a nechtěla jsem ztrácet čas.“

Vévodkyně pravila jemně: „Ale madam, i kdybychom se s Marcusem nevzali, Chase Park by stejně patřil hraběti, protože mu byl určen v závěti.“

„Ano, vím. Myslíte si, že Američané jsou hlupáci, ale nejsou. Tohle byl manželův domov. Copak nechápete, že jsem ho chtěla vidět?“

„Ale jistěže a jste tu vítána. Chase Park je velmi působivý a jeho historie pozoruhodná, jistě ale budete před návratem do Ameriky chtít navštívit i Londýn?“

„Nejsi tady paní. Měj se na pozoru, prachsprostá žábo!“

Vévodkyně zamžikala. „Co prosím?“

„Říkala jsem, že vy jste tu paní, a pokud mám prosit, abychom tu mohli zůstat, udělám to. Snad vám tu nebudeme vadit?“

„Samozřejmě že ne, madam, už jsem vám řekla, že jste tu vítáni, ale není to váš domov. Jak vám včera řekl pan Wicks, žádné dědictví vám nezůstalo, když jsme s jeho lordstvem uzavřeli sňatek.“

„Jsi prohnaná potvora.“

Vévodkyně tentokrát slyšela dobře, leč naprosto ji obsah slov zaskočil. Zírala na Wilhelminu, ta však jen pokrčila rameny a zamířila ke dvojkřídlým dveřím. „Ano," pravila, „jste jeho výrazná opora."

„Děkuji."

Wilhelmina se usmála. „Co si myslíte o mých chlapcích?"

Chlapcích? Trevorovi je čtyřiadvacet jako Marcusovi a Jamesovi dvacet. „Jsou velmi okouzlující, madam. I Ursula je moc milá."

„Ursula je stejné budižkničemu jako ty.

„Promiňte?"

„Říkala jsem, že Ursula je dívka, dorůstající v ženu, jednou bude jako vy, má drahá. Jistě se výhodně vdá, co myslíte?"

Vévodkyni silně bolela hlava. Jen přikývla, vděčná, že Wilhelmina odchází o vlastní vůli. Rychle prošla východními dveřmi a doufala, že se ztratí v zahradách, které teď uprostřed léta byly skutečně nádherné, plné rozkvetlých růží a hortenzií. Došla ke starému dubu s pokroucenými větvemi a usedla na dřevěnou lavičku pod ním. Zavřela oči. Měla pocit, že s tetičkou Wilhelminou strávila přinejmenším dvacet let, ne jeden večer.

Pan Wicks se zdržoval v ústraní, protože se na něj Wilhelmina předchozího večera málem vrhla.

Když totiž minulého dne dorazili, přivítala je Američanka jako své hosty. Bylo velmi zvláštní vidět tetičku Gweneth stát stranou, zjevně odsuzující onu ženu se stárnoucím leč dosud hezkým obličejem a plavými, téměř bílými vlasy.

Co se týče Trevora, čekala Vévodkyně pohledného mladíka matčina vzezření i světlých vlasů. Snad by si mohl šlapat na jazyk a nosit vázanku těsně pod bradou. Nu, Marcus by byl překvapen. Jenže nebude, protože zcela jistě do Chase Parku nepřijede, přinejmenším dokud tu bude ona.

Hádala, jestli se skutečně vrátil do Londýna.

Dvojčata s Ursulou ji našla o deset minut později. To už se rezavá bolest hlavy zmírnila v pouhé pulzování.

Antonia oznámila: „Rozhodla jsem se, že se provdám za Trevora, Vévodkyně. Velmi se mi zamlouvá."

Ursula, čtrnáctiletá dívka se světlými vlasy, hezounká, pohledných rysů, která jistě vyroste do krásy, řekla: „Trevor je nešťastný. Teď by si tě nevzal, Antonie. Navíc je ti jen patnáct. Je pro tebe starý.“

„Starý! Je to ještě mladý muž!“ Antonii zrudly tváře.

Fanny, praktická jako vždy, se zeptala: „Proč je nešťastný?“ Ukousla z jablka, které držela v ruce. Alespoň to není sladký koláč, pomyslela si Vévodkyně. Měla pocit, že Fanny za poslední měsíce přece jen trochu zeštíhlela. Nebo možná povytáhla, obě teď s Antonií dorůstají. Sama si připadala na sto let.

„Zemřela mu žena,“ informovala ji Ursula.

Vévodkyně otevřela v úžasu ústa. „On byl ženatý?“

„Ano, Vévodkyně. Jmenovala se Helen a byla moc hezká, nejhezčí děvče v Baltimoru, jenže Trevor říkal, že měla chabé zdraví. Umřela při porodu poté, co spadla z koně, dítě zemřelo i s ní. Jsou to teprve čtyři měsíce. Byli svoji jen rok a půl. Trevor odjel asi do New Yorku. Vrátil se, aby nás doprovodil sem do Anglie, protože mu matka napsala dopis, v němž ho o to žádala. Jamesovi se to nelíbilo, protože chtěl sám zaujmout otcovo místo a postarat se o nás. Nepromluvil s Trevorem přinejmenším týden. Myslím ale, že ten si toho ani nevšiml. Jako by s námi celou dobu vůbec nebyl, jestli mi rozumíte.“

„Ano,“ přitakala Vévodkyně. „Rozumím docela dobře, Ursulo.“ Božínku, pomyslela si zcela přemožena.

„Než mi bude osmnáct,“ prohlásila sebejistě Antonia jako dívka, která bude mít velké věno, „Trevor už se smutkem skončí. Pak si mě vezme a já při porodu nezemřu, protože jezdím na koni velice dobře a jsem zdravá jako ryba. To říká teta Gweneth.“

Fanny naposledy kousla do jablka a zahodila ohryzek do rybníčku, který byl jen kousek od nich. „Možná si vezmu Jamese. Kdyby jen byl o trochu starší. Hoši jsou tak nezralí. Potřebují dozrát, jako víno, to aspoň říkával papá, vzpomínáš, Antonie? Dobíral si Charlieho s Markem, kdykoli se točili kolem nějakého děvčete.“

Ursula se zasmála. Antonia vypadala zaskočeně. Vévodkyně pravila hladce: „Ano, vzpomínám si, jak si chlapce dobíral, Fanny. Je správné vzpomínat na bratry s radostí a smíchem.“

„Proto přišel hrabě k titulu jako slepý k houslím, že? Když bratranci zemřeli –“

Vévodkyně ji klidně přerušila. „Marcus je také tvůj bratranec. Je to hrabě z Chase. Jeho a tvůj otec byli bratři. Budeš se k němu chovat s respektem, a vzhlížet k němu jako k hlavě rodiny Wyndhamových, kterou také je.“

„Ano, madam.“

„Možná bys s těmi věcmi kolem respektu mohla začít hned. Ty jsi Ursula, viď?“

Vévodkyně se nepohnula. Pak se přece jen velmi pomalu otočila a zjistila, že se Marcus opírá o kmen dubu. Jak dlouho už tam stojí, dívá se a poslouchá? Mlčky na něj hleděla.

„Ano, můj pane.“

„Můžeš mi říkat Marcusi, protože jsem tvůj bratranec.“

„Ano, Marcusi.“

„Žádné radostné přivítání manžela?“ Došel k Vévodkyni, chvíli se díval na její sklopenou hlavu, pak zvedl její bezvládnou dlaň a políbil ji na prsty.

13

MARCUS SE ZAMRAČIL, když uslyšel svého komorníka, jak si prozpěvuje, zatímco v ložnici skládal ponožky. Musel se usmát. Byla to hanlivá písnička o Kateřině Veliké. Slyšel, jak se car Alexandr málem zadusil vínem, když pod otevřeným oknem slyšel nějaké Londýňany, jak si ji hlasitě vyzpěvují. „Můj pane, viděl jste Vévodkyni?“

„Ano, ale jen na chvíli. Byla v zahradě s chumlem mladých děvčat.“

„Má se dobře?“

„Proč by neměla, Spearsi? Počkejte chvíli, dozvěděl jste se snad prostřednictvím své špionážní sítě něco, co bych měl vědět?“

„Ne, můj pane, ale když jsem ji viděl naposledy, vypadala nešťastně. Nebyl jste k ní ani obecně zdvořilý.“

„Nezaslouží si zdvořilost, obecnou ani jinou. A co se týče vás, vy zrádný bídáku, měl jsem vás propustit.“

„Oceňuji zdrženlivost vašeho lordstva,“ pravil Spears a uložil do zásuvky šest čerstvě přežehlených vázanek.

„Děláte si ze mě dobrý den?“

Spears se napřímil. „Já, můj pane? Tropit si z vás žerty? To jistě ne. Již jen to pomyšlení se mě hluboce dotýká.“

Marcus zavrčel. „Když jsem ji viděl, nejdřív si mě nevšimla. Chápejte, právě udělovala Ursule lekci, aby se ke mně chovala se vším respektem jako k hlavě rodiny Wyndhamových.“

„Vzhledem k tomu, že jí jste, můj pane, připadá mi nanejvýš příhodné, že na to poukázala.“

„Snad, ale proč to říkala?“

Spears přestal na okamžik urovnávat věci. „A proč by to neměla říkat, můj pane?“

„Ach zmlkněte, Spearsi. Nejste žádný zatracený vikář. Nic vám do tpho není. Nikdy vám do toho nic nebylo a přece jste do toho s Badgerem museli strkat nosy. Měl bych poručit, aby vás odvezli do Botany Bay.“

„Ach ano, můj pane. Ošklivé místo, jak jsem slyšel. Nyní k té zahradě, můj pane, a k tomu, co Vévodkyně říkala.“

„No dobrá. Já v tu chvíli promluvil – abych je uvědomil o své přítomnosti – a ona se změnila v sochu. Ne že by na tom bylo něco nového. Teď si vyrazím na projížďku. Jak jsem slyšel, ten zatracený Trevor je někde venku a projíždí se na jednom z mých koní po mých pozemcích. Nepochybně si obhlíží hranice, aby viděl, jak bude zazobaný.“

„Ale sám jste řekl, že bude, můj pane. Buďto on, nebo jeho potomci.“

„Táhněte k čertu, Spearsi. Tohle je jiné. Teď je teď a já si nepřeji, aby se zde ten zmetek potloukal, jako by už byl hrabě. Zastavím tu jeho nestydatost. Jsem zvědav, jestli ten klučíček používá postranní sedlo pro dámy.“

„Zajímavá úvaha, můj pane. Vrátíte se na oběd?“

„Ano, pokud se mi ho podaří najít. Myslím, že mu rozbiju nos, i když ne, to by se mohl rozplakat. Ne, nabídnu mu, že mu odvedu koně zpět do stájí. Než ho najdu, bude už jistě zesláblý. Nechceme přece, aby se ten malý chudáček příliš unavil.“

„To je od vás velmi ohleduplné, pane.“

Vévodkyně měla hlad, ale nechtěla jít do jídelny a setkat se s tetou Wilhelminou. Ovšem ubohý pan Wicks by proti ní sám neměl šanci, takže mu musí jít na pomoc. Otřásla se, když si vzpomněla, jak jí pan Wicks rozechvělým hlasem líčil, kterak vešla Wilhelmina do jeho ložnice – *ložnice!* – a dál z něj tahala informace, protože byl zcela zaskočen. Zkrátka tetička Wilhelmina působila dosti děsivě. Kde je Marcus?

Políbil ji na prsty a představil se Ursule, objal Antonii a Fanny a pak se odporoučel, přičemž už s ní neprohodil ani slovo, ani se za ní neohlédl.

Usedla na své místo u stolu. Tetička Gweneth trvala na tom, aby zaujala židli hraběnky. Od chvíle, kdy s panem Wicksem přijeli, chovala se k ní Gweneth velmi mile. Vévodkyni se silně ulevilo. Židle hraběte na druhém konci čtyřmetrového stolu byla prázdná.

Marcus nikde. Všimla si, že chybí i Trevor. Přinejmenším byl přítomen pan Crittaker, který vlídně rozmlouval s Ursulou.

Kývla na Sampsona, že může začít servírovat oběd.

Tetička Wilhelmina pronesla ustaraným tónem: „Kde je můj synovec, co se prohlásil za nového hraběte? Ještě mi ho nikdo nepředstavil.“

„Setkala jsem se s ním, mamá,“ řekla Ursula a nabrala si lžíci želví polévky. „Je moc hezký, velký a milý. Má vlasy černé jako Vévodkyně a světle modré oči, také jako ona.“

„Jsou příbuzní,“ konstatovala Wilhelmina. „Neměli se brát. Není to přirozené ani zdravé. Jejich potomci mohou být postižení.“

„Ve skutečnosti, madam,“ pronesla Vévodkyně klidně, „je vše dokonale legální. Ani církev nemá žádné námitky.“

„Anglikánská církev,“ podotkla Wilhelmina s notnou dávkou odporu. „Co vůbec ti staří blázni vědí? Když za nimi přijde člověk s titulem a penězi, poruší kvůli němu jakákoli pravidla. Tak to bylo, nebo ne?“

„Ujišťuji vás, madam, že žádného uplácení nebylo zapotřebí. Jeho lordstvo a já jsme se vzali ve Francii. To je dosti katolická země, madam. Dokonce i občanské požadavky jsou stejně přísné jako církevní.“

„Francouzi,“ odfrkla si Wilhelmina jako kobyla. „Už všechno chápu. Snad bych se měla zeptat, jestli váš sňatek v Anglii vůbec platí.“

„Ujišťuji vás, madam, že ano. Pan Wicks vám může rovněž poskytnout ujištění. Jistě to udělá zde na místě, a ne ve své ložnici. Myslím, že už není třeba, aby ostatní dál poslouchali naše klábosení. Navrhuji pustit se do jídla.“

„Musím se dívat na tu hloupou husu a couru.“

„To jste ne… nejisté ne. Promiňte, madam?“

„Říkala jsem, že si nevidíte ani na špičku nosu, co jiného?“

Se stupňováním urážek její schopnost maskovat je klesala.

„Měl sem přijít a seznámit se se mnou,“ zaprotestovala. „Nový hrabě mi nevykazuje žádnou úctu. Je vidět, že nemá dostatečně dobrý původ.“

To je zřejmě pravda, pomyslela si Vévodkyně, přinejmenším ta část s úctou. „Jistě se potěšíte jeho společností při večeři, madam,“ řekla jakoby nic. Pozvedla sklenku a lokaj jí dolil. „Děkuji,“ usmála se na něj.

„Ať pojde.“

„Prosím, madam?“ zeptala se Vévodkyně ignorujíc zajíknutí pana Crittakera, který seděl naproti Wilhelmině, a tudíž dokonale rozuměl všemu, co říká.

„Řekla jsem, že není divu, když hrabě nejde. Ta šunka je příliš slaná a nakrájená halabala.“

Pan Wicks vyslal k Vévodkyni zmučený pohled. Dožvýkal a omluvil se. Vévodkyně věděla, že se ubohá Ursula nemůže pohnout ze židle, dokud jí k tomu matka nedá svolení. Co se týkalo Fanny a Antonie, vypadaly příliš ohromeně, než aby se vůbec dokázaly pohnout.

Vévodkyně pomalu jedla a přitom zamyšleně pozorovala svého bratrance Jamese, který byl právě v jejím věku. Prozatím působil ještě chlapecky štíhle, ačkoli bylo zřejmé, že doroste v muže urostlého, jako je Marcus. Vlasy měl světlé a nepatrně zvlněné, oči nádherně zelené a bradu hranatou a umíněnou. Byl velmi tichý, snad až zasmušilý, oči upřené do talíře, polykal sousta bez přestávky. Zdálo se, že si nikoho z nich nevšímá. Vévodkyně si vzpomněla, jak Uršula vyprávěla, že byl rozčilený, protože chtěl být hlavou rodiny místo Trevora. Všimla si nádherného zlatého prstenu s onyxem, který měl na ukazováčku pravé ruky. Ráda by věděla, kde k němu přišel.

Čas se vlekl. Už nebyla schopna myslet vůbec na nic, byla příliš unuděná a neklidná. Přála si, aby přišel Marcus. Chtěla se na něj jen podívat. Zjistit, jestli se mu žebra a paže v pořádku zahojily.

Nakonec, když seznala, že je možné uniknout, usmála se a vstala. „Odpusťte, ale čekají mě ještě nějaké záležitosti. Jistě mě všichni omluvíte.“

„Myslí si, že je královna, ta hloupá nána.“

„Cos říkala, mamá?“

„Že má prima župan a je zazobaná.“

Pan Crittaker se začal dusit dezertem.

Vévodkyně vyrovnaně vyšla z jídelny, ačkoli by byla nejraději utekla.

Zamířila do malého zadního salonku, který si přivlastnila, a pustila se do čtení *Timesů*. Pročítala stránky ze společnosti a snažila se najít nějaké zábavné drby, nedařilo se však. Vydržela tak asi deset minut. Dál myslela na Marcuse a hádala, kam se poděl.

Nemohla se dočkat, až zjistí, co provedl s Trevorem, který je podle něj tak směšný.

Marcus zpomalil Stanleyho a vychutnával si čerstvý letní vzduch. Slunce stálo vysoko na obloze a bylo poněkud tepleji, ale to nevadilo. Tak kde je ten zatracený floutek Trevor?

Neuvěřitelné, klidně si vezme jeho nepřátelského hřebce Clancyho navzdory Lambkinovým protestům, že je to nebezpečné. Štolba ho rovněž informoval, že se onen americký gentleman jen zasmál, bez nejmenších obtíží na Clancyho nasedl a vyrazil na východ. Nu, snad je ještě naživu.

Marcus už byl v sedle tři hodiny a ještě pořád Trevora ani nezahlédl. Zastavil se, aby si promluvil s nájemci půdy, jen co na někoho narazil. V duchu cítil podivný hřejivý pocit, když ho nadšeně zdravili a vítali doma. Poprvé měl dojem, že sem skutečně patří. Jako pán Chase Parku, hrabě z Chase. Možná.

Náhle si uvědomil, že má hlad. Kde je ten Trevor? Shodil ho někde Clancy? Je mrtvý? Docela příjemné pomyšlení. Ne, zřejmě si vymkl kotník a teď elegantně kulhá k Chase Parku.

Odfrkl si, když náhle spatřil, jak proti němu ze severu přijíždí někdo na koni. Zastavil Stanleyho a čekal.

To přece nemůže být to tintítko Trevor. Ne, jak se Clancy blížil, bylo vidět, že muž v sedle je stejně velký jako on. Držel se na koni, jako by s ním byl srostlý, zcela pánem situace, v rukou držel volně otěže. Zatraceně!

Když přijeli dostatečně blízko, Marcus, který si připadal jako naprostý blázen, křikl: „Proč si nezměníte to své příšerné hejskovské jméno?“

Muž neodpověděl, dokud nezarazil Clancyho přímo před Stanleym. Zazubil se s dráždivou mírou pochopení a notnou dávkou humoru. Pokrčil rameny. „Můj bratranec Marcus, předpokládám? Hrabě?“

Marcus hleděl na muže živých, téměř tvrdých rysů, s výrazným nosem a lícními kostmi, hustými černými vlasy a očima zelenýma jako rákos. Byl velmi svalnatý, tělo urostlé, očividně atletický typ, držení těla uvolněné, leč přesto vyzařující autoritu.

„Ano. Proč jste si nezměnil jméno? Dobrý bože, *Trevor?* Z toho by skutečný muž málem zvracel.“

Mladík se zasmál a v tu chvíli vypadal skutečně šarmantně. Marcus poznal, že tento muž s ženami jistě dokáže divy. Upřímně ho toužil nenávidět, ale zjistil, že to nejde. Dokonce se přistihl, že se usmívá v odpověď. „Ano, lidé si mě často představují jinak,“ pravil Trevor Wyndham nenucené. „Tedy, přirozeně, dokud se se mnou neseznámí. Předpokládám, že můj otec, váš strýc, to považoval za noblesní jméno. Zcela upřímně, je ještě pořád skvělé oproti jiným jménům, které mi s matkou vymysleli.“

„A to?“

„Horatio Bernard Butts.“

„Dobrý bože,“ vydechl Marcus. „Butts?“

„Ano, to bylo dívčí příjmení mé matky. Ohavné, že?“ Trevor napřáhl silnou paži. „Rád vás konečně poznávám, bratrance.“

Najednou se Marcus rozesmál. Zvrátil hlavu a chechtal se. Bratranec jej klidně pozoroval. Nakonec si Marcus otřel oči, přijal nabízenou pravici a silně ji stiskl. „Od chvíle, kdy mi pan Wicks pověděl o amerických Wyndhamech, jsem o vás měl strašnou představu nějakého ufňukaného slabocha. Odpusťte, bratrance. Pokud chcete, klidně mi jednu vražte. Jen ne do žeber, ta mám ještě pořád bolavá po jistém nedorozumění v Paříži.“

„Nedorozumění? Řekl bych, že jste pořádný rváč, Marcusi. Možná bychom si mohli najít nějaké darebáky a zjistit, kdo z nás je lepší. Ne, to by se asi Vévodkyni nelíbilo. Zřejmě by zrovna tak

neschvalovala, kdybych vás udeřil. Troufám si tvrdit, že jelikož jste svoji jen krátce, ještě stále vás považuje za nejkrásnější, nejušlechtilejší a nejúžasnější boží stvoření.“

Marcus zavrčel, náhle vypadal nesvůj. Trevor po vytáhl výrazné obočí.

„Také musím podotknout, že je Vévodkyně dozajista nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.“

„Byl jste v Londýně? V Paříži?“

„Ne, ale jsem muž a nejsem slepý. Vy svou ženu nepovažujete za nadmíru okouzlující?“

Marcus znovu zavrčel, neřekl však nic, ačkoli na něm byla jasně znát potlačovaná podrážděnost. Právě se seznámil se svým bratrancem, z něhož se místo floutka vyklubal skutečný muž, ovšem svěřovat se mu tedy rozhodně nebude. Jak se vůbec opovažuje mluvit o Vévodkyni, jako by pro něj eventuelně mohla být k máni?

„Jistě nemusím zdůrazňovat, že má matka byla dosti pobouřená, když ji při našem příjezdu tetička Gweneth oznámila, že jste se vzali – před vypršením onoho kouzelného data. Dobré čtyři hodiny ji bolela hlava. Poměrně dosti toto téma rozpitvávala, až začala hlava bolet i mě.“

„Dozvěděl jsem se, že jste zde, až před třemi dny. Vévodkyně mi nechala vzkaz, proto jsem přije.“

„Vévodkyně říkala, že jste v Paříži a dohlížíte na návrat Bourbona.“

„Ano, považujte ho za navrátilce. Co se týče ostatního, tento podzim se ve Vídni odehraje kongres. Jistě to bude velmi zábavné.“

Jeho bratranec naklonil hlavu ke straně.

„To je zvláštní,“ pravil zamyšleně. „Vypadáte docela jako já. Až na ty oči.“

„Ano. Vy je máte tmavé jako půlnoc. Náš strýc, předchozí hrabě, mě nazýval ďáblovým synem. Platí totéž i pro vás, bratrance?“

„Snad. Přinejmenším donedávna.“ Trevor pokrčil rameny, pak zavrtěl hlavou, zřejmě aby zahnal nepříjemné myšlenky. „Vaše pozemky jsou působivé. Vypůjčil jsem si Clancyho, ačkoli jsem měl dojem, že váš podkoní Lambkin omdlí strachy. Domníval se, že mě tenhle krasavec rozdupe na kaši.“

Sehnul se a pohladil hřebce po šíji. Ten zafrkal a naklonil hlavu.

Marcus zalitoval, že to zatracené zvíře nemůže udeřit do nosu. „Je známý milou povahou. Pusťte ho blízko klisně a změní se rázem v Attilu připraveného k orgiím. Ovšem zdá se, že vy ho zvládáte s přehledem.“

„Umím to s koňmi, vlastně s většinou zvířat. Zřejmě jakýsi dar. Někdy je to poněkud nevhodné, zvláště pokud malý psíček pokouše svou paničku, aby se jí vymanil, a pak se mi začne lísat k nohám. Jak se zdálo, Lambkin uctívá každý váš krok.“

„Lamb je dobrý chlapík a s koňmi to ohromně umí. Strýc ho neměl rád. Proč, to netuším.“

„Snad proto, že je chromý,“ usoudil Trevor. „Už jsem se s tím setkal.“

„To mě nenapadlo. Možná máte pravdu.“

„Můj bratr James má matčiny vlasy a velmi zelené oči. Otec je měl tmavě modré jako Vévodkyně. Odpusťte, to jistě dává smysl, vzhledem k tomu, že byl jejím otcem.“

„Ano,“ pravil Marcus úsečně. „Zdá se, že znáte povahu těch machinací, jaké na mě upředl.“

„Ano. Matka umí skvěle přinutit ostatní, aby jí vyklopili všechno, co chce vědět. Pan Wicks není žádnou výjimkou. Nedělejte si starosti, bratrance.“

„Říkejte mi Marcusi.“

„Marcusi, nedělejte si starosti. Domluvím jí, že tu na ni nic nečeká, a dostanu ji odsud, jak nejrychleji to půjde. Rád bych se znovu podíval do Londýna a myslím, že Ursule s Jamesem by se tam líbilo.“

Marcus se zatahal za ucho. „Nechci vyzvídat, Trevore –proboha, z toho jména mi ještě pořád dřevění jazyk! – ale nemáte nějaké finanční potíže?“

„Nic takového,“ odvětil mladík a jeho hlas znatelně ochladí. „Matka zkrátka přijela bez přemýšlení, ačkoli bylo velmi pravděpodobné, že se s Vévodkyní vezmete. Snažil jsem se ji přimět, aby počkala, ale odmítla. Neměl jsem na vybranou a musel ji doprovodit.“

„Proč vlastně chtěla přijet do Chase Parku? I kdybychom se s Vévodkyní nevzali, Chase Park by se stejně nestal součástí vašeho dědictví.“

„To nevím, leč trvala na tom. Otec o Chase Parku hodně mluvíval, snad tedy díky tomu. Nebo je zkrátka jen zvědavá. Kdo ví?“

Marcus se zasmál.

„Navíc je tady ten poklad Wyndhamů.“

„Co prosím?“

„Otec vždycky mluvil o pokladu Wyndhamů tlumeným hlasem, jako by se bál, že ho někdo uslyší. Prohlašoval, že se sem jednou vrátí, najde ho a bude bohatší než mandaríni v Číně.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel. Otec ani minulý hrabě se o něm nezmínili. Tohle je velmi zajímavé. Naznačil vám někdy otec, o jaký poklad jde?“

„Myslím, že to nevěděl, ačkoli mluvil o klenotech a zlatě a podobně. Ovšem prozradil matce, jaká vodítka si dal dohromady, než ho dědeček vyhnal. Prý je starý, ukrytý kdysi dávno, za vlády Jindřicha Sedmého, kdy byl budoucí Jindřich Osmý ještě mladíček. Tenkrát prý byl rod Wyndhamů zámožný nade vše pomyšlení. Poslouchali jsme tyhle historky se zatajeným dechem. Jenže pak to další týden změnil a tvrdil, že byl poklad ukryt za vlády Jindřicha Osmého nebo královny Alžběty. Kdo ví?“

Marcus zjistil, že sám napjatě poslouchá. Trevor pokračoval klidným hlasem. „Jistě víte, že si můj otec s tetičkou Gweneth dopisovali až do jeho smrti, pak si psala s mou matkou.“

„To jsem netušil. Ovšem nebyl jsem tu pět let, od té doby, kdy zemřeli Charlie s Markem. Vrátil jsem se teprve po strýcově smrti a stal se hrabětem. Poklad Wyndhamů? Ze šestnáctého století? Zní to jako nějaká zatracená báchorka.“

„Souhlasím. Ovšem matka jí věří.“

„Vrátíme se zpět?“

Trevor přikývl a pomalu se usmál. „Pokud nic jiného, mohu alespoň sedět a v klidu se dívat na Vévodkyni. Takový charakter a krása v jediné ženě, to je pro muže pastva pro oči.“

„Měl byste si pořídit brýle,“ utrousil Marcus, otočil Stanleyho a zaryl mu paty do boků. Společně se již mlčky vrátili do Chase Parku.

14

MAGGIE PŘIPNULA VÉVODKYNI kolem hrdla šňůru perel, ustoupila a prohlížela si její odraz v zrcadle.

Vévodkyně se usmála a dotkla se perel. „Maminka mi říkávala, že se perly musejí často nosit, jinak prý ztratí lesk.“

„Musely stát jeho lordstvo majlant, řekla bych.“

„Pravděpodobně máš pravdu, Maggie.“

„Vévodkyně, vždycky jsem byla přesvědčena, že nikdo nemá tak krásné vlasy jako já, ale ty vaše jsou rozhodně také ucházející, navzdory té černé barvě, anebo možná dokonce kvůli ní, protože máte pleť bělostnější než yorkshirský sýr.“

„Děkuji, Maggie.“

„Ano, vy celá vypadáte obstojně, dokonce snad i krásně, pokud to trochu rozvedu, navíc vím, že si to bude myslet i jeho lordstvo.“

„Myslíš, že to jeho lordstvo trochu rozvede, Maggie?“

„Rozvede co, Vévodkyně?“

V otevřených dveřích, spojujících hraběcí a hraběnčinu ložnici, stál Marcus. Vévodkyně strnula, neschopná odtrhnout od něj zrak. Měl na sobě černý večerní oblek, běloskvoucí košili a úchvatně uvázanou vázanku, jistě díky Spearsovi a jeho zázračným prstům. Černé vlasy měl poněkud přerostlé, vlnily se mu na ramenou. V modrých očích však sídlil chlad, horší než mrazivá zima na Temži. Pokusila se usmát. „Maggie si myslí, že byste mohl uznat, že vypadám lépe než obstojně, pokud byste to chtěl trochu rozvést.“

„Ano, ale vy, můj pane, byste to jistě mohl rozvést na krásná.“

„Skutečně? Pěkně jste ji vystrojila, Maggie. Teď nás nechte o samotě.“

„Jen okamžik, můj pane,“ řekla Maggie a zjevně nedbala skutečnosti, že ji právě propustil sám hrabě. „Jen jí hodím tenhle krásný šál přes ramena. V noci je chladno a já nechci, aby nachladla. Tak prosím, Vévodkyně. Teď vypadáte vážně skvěle. Schvaluji.“

„Děkuji, Maggie. Nečekej na mě prosím.“

Maggie pokývla, pak na Marcuse k jeho naprostému ohromení mrkla a vyšla z ložnice.

„Kde jste ji proboha našla?“ zeptal se užasle, když se dveře zavřely.

„To Badger, v Portsmouthu. Vlastně ona našla jeho. Zachránila ho, když ho málem přejel poštovní kočár. Potřebovala jsem služebnou a Maggie místo. Zdá se, že právě skončila s jednou rolí a čeká na další. Živí se jako herečka, víte. Aleje velmi schopná a připadá mi zábavná.“

„Mrkla na mě!“

„Nu, ještě nikdy služebnou nedělala. Zřejmě je poměrně zvyklá na to, že se na ni muži dívají a obdivují ji, snad i víc. Pravděpodobně se na okamžik zapomněla, viděla ve vás muže v hlavní roli.“

To spíš jako budoucího ochránce, pomyslel si Marcus. „Kristepane. Hraběnka z Chase má za služebnou herečku.“ Pak se zazubil. „Musím uznat, že má šmrnc.“

Právě ji označil jako hraběnku. Vévodkyně pocítila, jak se v ní probouzí cosi nadějného, Marcus se však otočil a začal přecházet sem a tam.

„Neměla byste jí dovolit, aby vám říkala Vévodkyně. Je to impertinentní. Všichni vám tak říkají. Ale vy nejste Vévodkyně, jste hraběnka a *má paní.*“

„Vlastně mi to nijak zvlášť nevadí,“ poznamenala. „Jak je na tom vaše poraněná paže?“

„Prosím? Och, má paže. V pořádku. Občas trochu pobolívá, když ji používám příliš.“

„A vaše žebra?“

Zůstal stát s rozkročenýma nohama, ruce zkřížené na prsou, a díval se na ni. Je tak velký. Věděla, že se ji snaží zastrašit, ale jak by mohl, když ho zná už od jeho čtrnácti? „Co to má být? Starostlivá manželka?“

„Snad ano.“

„Má žebra jsou v pořádku.“

„To je dobře.“

„Seznámil jsem se s Trevorem. Jel na Clancym. Vypadal jako nějaký zpropadený kentaur.“

Usmála se, doopravdy usmála, a on poznal, že ona ví, že ze sebe udělal naprostého osla. „Stejně je Trevor otřesné jméno –jako pro nějakého hejska.“

„Snad, ovšem je to muž, na němž není naprosto nic dětinského, souhlasíte?“

„Ano, zatraceně. Je to směšné, aby se muž statné postavy jmenoval tak otřesně.“

„Ano, ovšem v tuto chvíli na tom nesejde.“ Na okamžik se odmlčela, když se zatvářil překvapeně. „Ráda vás vidím, Marcusi. Doufala jsem, že přijedete.“

„Neměl jsem to v úmyslu, ale, nu –“ Když pokrčil rameny, přísahalaby, že na okamžik vypadal nejisté, dokonce rozpačitě.

„Přesto jsem ráda, že jste tu. Tetička Wilhelmina je velmi nepříjemná žena, hotová záhada. Zato vaše sestřenice Ursula je moc milá, jak jste si jistě všiml, když jste ji ráno viděl v zahradě. James je stejně starý jako já, snad o trochu starší, a nemám tušení, jaký je. Neustále má velmi zachmuřený výraz. Něco s ním není v pořádku. Jak jste se přesvědčil sám, Trevor je velmi okouzlující. Je milý.“

„Co tím chcete říci, že je ‚okouzlující‘?“

„Je velký, silný a hezký.“

„Byl bych rád, kdybyste si před ním dávala pozor. Nebuďte příliš přátelská, mohl by toho využít. Jste velmi nevinná, on není.“

„Jsem nyní vaše manželka, jistě již nejsem tolik nevinná.“

Oči se mu rozostřily. „Ano,“ přitakal pomalu, „ale ano, jste. Neoponujte mi tím svým rezervovaným způsobem. Povězte mi, proč jste ráda, že jsem tu.“

Znehybněla, což nenáviděl. Neměl jí připomínat tu noc. Začala být trochu otevřenější, mluvila přirozeněji a bez zábran, nyní už má ale znovu ruce složené v klíně. Pomalu zvedla bradu a pohlédla na něj. Zdálo se, že s velkým úsilím. „Jste můj manžel. Chyběl jste mi.“

„Váš manžel,“ zopakoval sarkasticky. Na okamžik zapomněl na její věrolomnost, teď ale znovu viděl rudě. „Nepřipadá vám zvláštní, že jsme manželé, Vévodkyně? Znám vás od devíti let, kdy jste ještě byla hubená holčička a přece důstojná jako socha. Byla jste tak tichá, odtažitá a obezřetná. Viděl jsem ve vás vaši budoucí krásu. Nazval jsem vás Vévodkyní a tak vám začali říkat všichni, včetně té vaší rusovlasé služebné, která se na mě dívala, jako by mě lákala do postele.“

„Ano,“ odpověděla. „Když mi bylo pouhých devět, vám bylo čtrnáct, byl jste hrdý, silný a ďáblův syn. V tom měl otec pravdu. Neustále jste Charlieho s Markem naváděl k lumpárnám.“ Nepatrně se usmála. „Velmi jsem vás obdivovala, přesto jsem se vás bála.“

„Bála, Vévodkyně? Promiňte, ale nedovedu si představit, že byste se mohla něčeho bát. Kdyby vás někdo ohrožoval, jednoduše byste ho zmrazila tím svým nehybným nelidským pohledem a bylo by to. Proč byste se mě měla bát?“

Odvrátila pohled a on si uvědomil, že zrozpačitěla.

„Proč?“

Hlasem, který vůbec nepřipomínal její, řekla: „Patřil jste sem. Byl jste silný, sebejistý. I dnes sem patříte, ačkoli dosud bojujete se svou uraženou pýchou. Já sem nikdy nepatřila.“

Na takové věci teď nechtěl myslet. „Nu, teď jste tedy zatracená hraběnka z Chase. Tudíž sem patříte i vy. Popravdě řečeno víc než já, protože vám otec přenechal všechno, co nespadalo do konkrétního věnování. Copak se k vám všichni nechovají s úctou a vážností?“

„Ano, všichni jsou nanejvýš laskaví. Když jsme s panem Wicksem před třemi dny dorazili, musím přiznat, že jsem byla nervózní. Koneckonců, jsem levoboček posledního hraběte, ať už se věci vyvinuly jakkoli. Ale všichni jsou velkorysí a já jsem za to vděčná.“

„Ovšem kromě drahé tetičky Wilhelminy.“

„Její chování je vskutku zarážející a člověk nestačí zírat. Troufám si tvrdit, že ji rychle uzemníte. Je na čase odebrat se do Zeleného salonu, Marcusi. Seznámíte se s ní a s Jamesem.“

„Dobrý bože, Vévodkyně, nehýbejte se. Váš výstřih odhaluje až příliš mnoho. Vydržte.“

Vstala, když k ní došel. Upravil jí šál. Nejprve jí ho zavázal na uzel mezi ňadry, pak posunul uzel na stranu. To vypadalo skutečně směšně, neříkala však nic, nehýbala se, ruce volně podél boků. Stále nespokojený se jí pokusil vytáhnout šaty víc nahoru, to ovšem nešlo, protože pod ňadry těsně přiléhaly. Na okamžik ucítila na pleti jeho teplé prsty. Pokud si to uvědomil, nedal nic najevo. „Pořád s tím nejsem spokojený. Necháte si ty šaty předělat. Doufám, že vaše ostatní róby nejsou tak odhalující. Ten nadržený pes Trevor vás bude nepochybně okukovat. Střelíte po něm jedním z těch svých mrazivých pohledů."

Náhle se jí zahleděl na ňadra. Pak na své prsty, jimiž se jí dotýkal. Neřekl nic. Viděla, jak mu oči potemněly, rozostřil se mu pohled, jeho tváře zčervenaly. Stáhl jí lem šatů z ramene. Vypadal zcela pohlcen. Velmi pomalu klouzal prsty níž, až se dotkl horní části jejích ňader. Cítila v hloubi těla záchvěv tepla, rozechvělou odpověď. Naklonila se k němu, přitiskla pokožku k těm trýznícím prstům. Rázem ruku odtrhl. Vévodkyně chvíli bez hnutí stála a snažila se vzpamatovat. Věděla, že se nechovala vhodně. „Je čas," podařilo se jí nakonec vypravit.

„Ano," přitakal hlubokým hlasem, oči stále upřené na její ňadra. „Asi ano, Vévodkyně."

Bylo velmi pozdě. Vévodkyně zívla, než si uvědomila, že si nedosáhne na knoflíčky vzadu na šatech. Stála chvíli před zrcadlem a uvažovala, co udělá. Vtom se otevřely spojovací dveře a vešel Marcus oblečený jen ve vínovém sametovém županu.

Strnula. „Co tu děláte?"

Došel k ní, zastavil se a usmál. „Jsem váš manžel. Také jsem tu pánem. Mohu jít, kam se mi zlíbí."

„Chápu," řekla, oči upřené na klopy jeho županu. „To pochybuji."

„Co si myslíte o tetičce Wilhelmině?"

Zamračil se. „Je nevypočitatelná. Ke mně se chovala jako roztomilost sama, ale nevěřím jí. Co se týče Trevora, měl jsem pravdu. Zíral vám na ňadra. Nesnažte se to popírat. A James zíral

také, jen ho víc trápí vlastní problémy než vaše vnady. Jinak vše proběhlo dobře, všichni se chovali náležitě.“

Večer nebyl až takové utrpení, pomyslela si a pomalu přikývla. Přesto ji překvapilo, jak Wilhelmina na Marcuse cukrovala. Sledovala ho celý večer, nemohla si pomoci. Dívala se na jeho rty, naslouchala jeho hlubokému hlasu, nedokázala odtrhnout pohled od jeho velkých rukou s dlouhými prsty, které se jí předtím dotýkaly.

„Nemohl byste mi prosím rozepnout šaty, Marcusi? Nedosáhnu si tam.“

U jiné ženy by to považoval za nabídku, u ní však ne. Je jeho manželka. Otočila se a nadzvedla si pletence hustých lesklých černých vlasů. Tenhle účes jí slušel, prameny propletené stužkami. Rozepnul jí řadu knoflíčků na zádech. Šaty byly velmi hezké, tmavě modré, doplňující barvu jejích očí. Přesto měly příliš hluboký výstřih.

Když se rozevřely, ucouvl. „Hotovo,“ oznámil.

Otočila se k němu. Nepohnul se. V ložnici nebyl paravan. „Musím se převléknout, Marcusi. Mohl byste na chvilku odejít?“

„Ne. Ale vlezu si do postele.“

Dívala se na něj, slova jí vázla v hrdle. Došel k posteli, odhrnul pokrývky, rozvázal si pásek županu, setřásl jej a nahý jako nějaký tmavý bůh vlezl do postele. Přitáhl si pokrývky do pasu a uvelebil se. Podíval se na ni.

Nebyla hloupá. Chápala, že se s ní chce milovat. V duchu ho pořád viděla, jak tam stojí a župan padá na zem z jeho svalnatého těla. Polkla.

Pocítila záchvěv naděje. „Chcete, abych byla vaší ženou, Marcusi?“

Jen se usmál a založil si ruce za hlavu. „Svlékněte se, Vévodkyně.“

Pomalu si stáhla šaty z ramen, pak přes boky a nechala je dopadnout jako modrou kalužk nohám. Odepnula si tmavě modré podvazky a srolovala punčochy. Zula si střevíčky a punčochy stáhla. Pak, jen v živůtku, vystoupila ze šatů a pomalu zamířila k posteli.

„Předtím jste mě nechtěl,“ oznámila mu, když došla k posteli. Vlasy rámovaly její bledou tvář. Maggie měla pravdu. Kontrast těch

temně černých vlasů a bílé pleti byl velice nádherný. Jeho manželka, která ho omámila a provdala se za něj, zatímco o sobě nevěděl, je skutečně překrásná.

„Pravda," řekl nahlas, „ale jsem muž. A protože jste má žena, nemáte v té záležitosti žádné slovo. Rozhodně mi to takhle vyhovuje více než jízda do Darlingtonu, kde bych si musel hledat nějakou svolnou holku, která by dohlédla na mé potřeby. Ne že byste pro mě představovala zvláštní rozkoš, ale bude to stačit. Teď pojďte sem, chci z vás sundat ten živůtek."

„Ale říkal jste, že ode mne nechcete dítě. Ze se tím pomstíte mému otci."

„Přesně tak. A za tím si stojím."

„Nerozumím vám."

„Nepochybně, brzy však porozumíte. Žádám vás, abyste nekvílela ani nenaříkala, až si vás budu brát, Vévodkyně. Pokud musíte, ležte tedy jako kus kamene, ale žádné zvuky."

„Nebudete mi říkat Lisette, že ne?"

Zasmál se, ani trochu příjemně. „Ale jistěže ne. Snad možná Celeste."

Zbledla ještě více, v duchu cítila silnou bolest, nic z toho se jí však v obličeji neodrazilo. Nepohnula se. „Byl jste v Londýně jen jedinou noc."

„Ano. Nu a?"

„Tahle Celeste, byl jste s ní jen tu jedinou noc?"

„Ano. Byla poměrně nadaná. Sice ne tolik jako Lisette, ale je z Bristolu, kde je spousta námořníků, kteří ji zacvičili. Měla velmi působivá ňadra. Ale na tom nezáleží. Pojďte sem, Lisette."

Měla svou hrdost a on právě překročil hranice toho, co dokázala snést. „Ne, Marcusi. Nepůjdu." Nedokázala už poslouchat dál ani slovo. Otočila se na patě, sebrala z postele župan a rychle zamířila ke dveřím. Po cestě si župan navlékla. Měla ruku na klice, když ho ucítila za sebou. Natáhl se přes ni a dveře zase zavřel. Snažila se jimi trhnout, ale držel je pevně.

Sklonil se, nadzvedl jí vlasy a políbil ji na šíji.

Zůstala nehybně stát. Dýchl jí na ucho a jemně ji kousl do lalůčku.

Pořád se nepohnula, nevydala hlásku. Zatajovala dech.

Velmi jemně ji otočil a zvedl k sobě. Odnesl ji do postele, kam ji položil na záda. Stál nad ní nahý, nedívala se však na něj, nemohla, byla příliš vyděšená a příliš vzrušená. Strhl z ní župan a usmál se. „Teď ten živůtek.“

Nadzvedl ji v bocích a vyhrnul jí ho do pasu, pak ji zvedl do sedu a přetáhl jí ho přes hlavu.

Znovu ji položil a lehl si na bok vedle ní. Nedotkl se jí, jen se díval do její tváře.

„Tak chladná, tak klidná,“ poznamenal a odhrnul jí vlasy z čela. „To by zřejmě měl muž od své ženy vyžadovat, zvlášť pokud je dáma. Chlad a zdrženlivost jsou považovány za známky dobré výchovy. Přesto je to zklamání. Máte krásné uši, Vévodkyně.“ Políbil ji na ucho a jazykem je obkroužil.

Zajíkla se, dál však ležela nehnuté.

„Už nikdy nenoste takové šaty, jako jste měla dnes večer,“ zašeptal. „Jsou krásné a nepochybně drahé, ale pořád jsou to šaty běhny.“

„Chcete říct, že takové by nosila má matka?“

Odmlčel se. „To jsem neřekl.“

„Máte strach, že ze mě bude také běhna, že to mám v krvi a už se to začíná projevovat, přinejmenším na mém oblékání.“

„Snad, nevím. Teď se nehýbejte.“ Naklonil se nad ni a přitiskl se k ní. Na okamžik zavřel oči, když jí prsty přejel po lícních kostech, nose, obočí, po hrdle. „Jste tak bílá,“ zašeptal, sklonil se a políbil ji na hrdlo. Vzápětí se přisál k jejím rtům a ona okamžitě přestala myslet na Lisette či na Celeste. Přestala myslet docela. Rozevřela rty a nabídla mu vlastní žár.

Jednou rukou jí hnětl ňadro a pulzování, které cítila uvnitř, sílilo, až se jí zdálo, že už to dál nesnese. Objala ho, fascinovaná horkou pokožkou na jeho zádech, jeho silou.

Zvedl hlavu a zahleděl se na ni. Viděl její zrůžovělé tváře. Pevně ho objímala a hladila po hýždích.

„Vévodkyně,“ sklonil se k ní.

Zasténala a roztáhla nohy. Slyšela, jak se zajíkl, viděla, jak se nad ní vztyčil a pak se jí začal dotýkat prsty. Náhle zavrtěl hlavou. Díval

se na ni tak, až se celá chvěla vzrušením, pak jí nadzvedl boky a náhle klouzal jazykem po břiše níž. Nechápala, ale bylo jí to jedno. Cítila jen, že jestli přestane, rozpadne se.

Vykřikla, sevřela mu ramena a zajela mu rukama do vlasů. Klouzal pořád níž, až najednou cítila jeho ústa tam dole a šokované vyjekla. Vzdychala, sténala a prohýbala se, hlavu převracela na polštářích, protože se to nedalo snést.

Nikdy by nevěřila, že je něco takového možné, zmítala se na vlnách rozkoše. Zmocnila se jí divoká posedlost. Najednou se pomalu odtáhl a vztyčil se. Viděla, jak se dívá dolů na ni a na sebe, pak se dotýká svého mužství, otevírá si ji a vzápětí do ní pronikl, mocně a hluboko.

Vykřikla a prohnula se mu v ústrety tak prudce, že ho málem shodila. Popadla ho kolem krku, přitáhla si jeho ústa ke svým a cítila jeho váhu, sílu. Pronikal jí jazykem hluboko do úst, stejně jako svým mužstvím hluboko do těla. Netrvalo dlouho, jen pár okamžiků, než ucítila, jak se napjal a začal přirážet prudčeji a hlouběji. Lapila jeho vzdechy do vlastních úst a pevně ho tiskla k sobě. Už nikdy ho nechtěla pustit, nikdy.

15

BYL TO MARCUS, KDO se odtáhl jako první. Postavil se vedle postele, hrud‘ se mu prudce zdvihala a klesala, čelo se mu lesklo potem. Stál tam, díval se na ni a ona se ho zoufale toužila dotknout. Nikdy ji nenapadlo, že může být mužské tělo tak krásné, čisté a silné, takový nástroj rozkoše. Přinutila se zvednout oči.

Začala rozpřahovat náruč, toužila ho mít zpátky u sebe. Najednou se ale vzpamatovala a uvědomila si, že už jí dávno utekl. Zůstala sama. Nic neřekla, protože nebylo co říci, jen si pomalu přitáhla pokrývku až pod bradu.

„Zatraceně,“ ulevil si.

Zvláštní, napadlo ji. Zamračila se. „Proč klejete? Udělala jsem něco špatně?“

Přimhouřil oči. „To jsem neměl dopustit.“

Z jeho hlasu se ozývalo znechucení.

Bože, teď toho všeho lituje! Měla sice svou hrdost, přesto však bylo těžké udržet hlas klidný. „Co jste neměl dopustit? Nechtěl jste u mne zůstat?“

Pokrčil rameny a popadl župan. „Ale ano, chtěl jsem u vás zůstat, Vévodkyně, a to bylo mé selhání, ale už se to víckrát nestane. Příště udělám, co musím. Jistě to pro jednou nic neznamená.“

„O čem to mluvíte, Marcusi?“

„Jen počkejte,“ nehezky se usmál. „Nepochybně to zjistíte, než tahle noc skončí.“

Čekala – nevěděla, co čekala. Snad nějakou novou známku náklonnosti z jeho strany kvůli tomu, co spolu předtím dělali. Bylo to úžasné a neuvěřitelné. Zdálo se však, že Marcus necítí víc než kterýkoli jiný muž poté, co si ulevil. Mohla by být Lisette nebo Celeste nebo jakákoli jiná, která v budoucnu přijde. Nic pro něj neznamená – manželka, nezbytná nutnost. Nedokázala se na něj dál dívat. Odvrátila se.

Prohlížel si ji a srdce mu konečně začínalo bít klidněji. To, co dnes okusil s bezkrevnou a chladnou Vévodkyní, nepoznal s žádnou jinou ženou. Jaký nesmysl… Když ji laskal, zmítala se jako smyslů zbavená, takže podlehl tomu šílenství a přestal se ovládat. To se mu vůbec nezamlouvalo.

Uvědomil si, že lže sám sobě, líbilo se mu to víc než dost. Teprve teď když zase začínal normálně myslet, už se mu to nezamlouvalo.

Oprášil si neviditelné smítko z rukávu a otočil se, protože se chystal lhát nejen sobě, ale i jí. „Překvapila jste mě, Vévodkyně. Neležela jste jako kus dřeva, nekňourala ani nestonala. Tedy sténala, ale ne utrpením."

Ve skutečnosti křičela jako ta nejlascivnější žena na světě.

Neřekla nic, jen si přitiskla ruku na ústa.

„Byla jste dychtivá, ba víc než to. Zdálo se, že po mně toužíte víc než ta nejzkušenější kurtizána –" Odmlčel se. „To jsem nechtěl říct. Zapomeňte na to. Chtěl jsem říci, že jste nic nepředstírala. Ženy znám dobře a poznal bych to. Stále mi to připadá naprosto neuvěřitelné."

Z očí se jí řinuly slzy, tiskla si ruku k ústům, aby jí neunikl žádný vzlyk. Zemřela by, kdyby poznal, jak ji ranil.

„Nelíbí se mi to, Vévodkyně. Nemám rád překvapení ani ztrátu sebeovládání. To jste chtěla? Abych se přestal ovládat a zplodil s vámi syna pro tohle prokleté hrabství? Nu, na tom stejně nesejde. Už se to víckrát nestane, rozhodně ne takhle. Uvidíme se později."

Jakmile se spojovací dveře zabouchly, posadila se a sfoukla svíčky na stolku vedle postele. Měla na sobě jeho semeno. Omyla se a sfoukla i svíce na prádelníku.

Byla rozbolavělá, ale nádherně. Natáhla si noční košili a vrátila se do postele. Dlouho byla vzhůru. Tu noc už nepřišel.

Když se vzbudila, svítilo do ložnice slunce. Zamžikala, zívla, ještě ne zcela bdělá. „Dobré ráno."

Pomalu otočila hlavu. Seděl na kraji postele, oblečený v jezdecké výstroji, na nohou vysoké černé jezdecké boty. Veškerá jemnost byla pryč. Jaký byla naivní blázen.

„Spala jste dobře?"

Přikývla. „Velmi dobře.“

„Muž, který ví, co dělá, dokáže ženě obstarat dobrý spánek.“

„A vice versa?“

Zamračil se. „Ano, i to je pravda. A ano, i já spal velmi dobře. Potěšit muže je samozřejmě mnohem snazší než ženu. V noci jsem se nevzbudil. Kdyby ano, přišel bych za vámi znovu.“

Na chvíli zmlkl a pohupoval nohou, kterou měl přehozenou přes druhou. „Překvapila jste mě.“

Čekala. Zoufale toužila, aby jí přiznal, že se mu to líbilo, že zjistil, že ji chce. Že to, co říkal v noci, nemyslel vážně.

„Ano, velice jste mě překvapila. Byla jste tak divoká, málem jste mě ze sebe svalila.“

Jistě nebylo vhodné mluvit o tom tak otevřeně, za denního světla, jenže tohle byl Marcus a její manžel. „Cítila jsem věci, jaké jsem si nikdy ani nedokázala představit. Nešlo to zastavit.“

„Ne, je mi jasné, že kdybyste to zastavit dokázala, udělala byste to.“ Znovu umlkl. Bylo jí do pláče. „Neměl byste býfr tak překvapený, Marcusi, že se chovám jako kurtizána. Koneckonců, sám jste přece označil mé šaty za šaty běhny, jaké by nosila má matka. Proč bych neměla na muže reagovat tak, jak nepochybně reagovala matka na mého otce? Vždyť jsem jen parchant, má matka byla jen milenkou bohatého muže, jeho koupenou děvkou.“

„Nepřipadáte mi zábavná. Propadáte melodramatu. To se k vám nehodí.“

Jen zavrtěla hlavou. Vyslovila to a on to nepopřel, jen z toho vykličkoval. Vstal a začala přecházet po ložnici. V ruce držel bičík, kterým se švihal do stehna. Najednou se k ní otočil. „Ten zatracený Spears mě dnes ráno vzbudil, protože se mi o něm zdálo, jak mě s tím svým nesouhlasným výrazem kárá, abych nehřešil. A pak otevřu oči a on je tam.“

Na to neřekla nic.

„Mlčíte? No jistě, vy vždycky mlčíte. Tak nikdy nemusíte riskovat, je to pravda? Nu, na tom nesejde. Spears věděl, že jsem byl u vás a nepochybně dělal ohavné věci vaší ušlechtilé osobě. Měl starost. Nepochybuji, že Badger stál za dveřmi a netrpělivě čekal na úplnou zprávu. Když jsem ho vyhodil, odkráčel s hrdostí prince

regenta. Ještě mi důstojně oznámil, že jde jeho lordstvu připravit koupel. Pak nepochybně odešel konferovat s Badgerem.“

Zlehka se šlehl bičíkem do dlaně. „Měl bych mu říci, že jste více než toužila, abych byl u vás? Měl bych se zmínit o vašich výkřicích? Ne, spíše ne. Nechme ho věřit, že jste ztělesněná světice. Ta vaše služka se plete. Nejste jen ucházející. Jste překrásná s těmi černými vlasy a zčervenalými rty. Byl jsem k vám příliš hrubý?“ Sklonil se a vzal její hlavu do dlaní. „Snad jen trochu oteklé rty, ale také velmi měkké. Mám nějaké vyřizování, jinak bych zůstal, začal vás líbat a brzy bychom se oddávali ještě divočejším orgiím než v noci. Ne, silně pochybuji, že byste se chovala jako v noci. Ano, nejspíš byste omdlela.“

Vzhlédla. „Možná ne.“

Trhl sebou, nejisté se jí zahleděl na rty, než se přinutil narovnat. „Uvidíme se později.“

Vzápětí byl pryč, mohla jen hádat, co si myslí. Překvapila ho. Nu, alespoň něco, usoudila. Vzápětí vešla Maggie, kterou nepochybně poslal Marcus. Pomohla Vévodkyni s koupelí, líčením a oblékáním do poměrně cudných šatů z bílého mušelínu se dvěma volány u lemu a nadýchanými rukávy. Přesně správné šaty pro stydlivou debutantku. Proč si jen takové šaty vůbec pořídila? Věděla však, byly z doby, kdy ještě netušila nic o tom, co se děje mezi mužem a ženou.

Vzdychla a stáhla si živůtek co nejníž, přesto se však výstřih neobjevil, místo něj jí dvě řady krajkoví sahaly až ke krku.

Maggie se zamračila. „Co to děláte, Vévodkyně? Nevytahujte si ty krásné šaty. Ach, chápu, chcete podráždit jeho lordstvo. Nu, výstřih tu sice není, ale to není vůbec zapotřebí s vašimi vnadami.“

Vévodkyně se zasmála a Maggie chvíli mlčela, ale jen chvíli. Poté co jí vyčesala husté černé vlasy do lesklých pletenců, řekla: „Teď můžete jít dolů na snídani.“

Badger na ni čekal v ranní jídelně, malé kruhové místnosti, kam se vlévalo světlo velkými okny situovanými na východ. Stůl nebyl dostatečně velký pro všechny příbuzné, kteří se v současné době v

Chase Parku nacházeli, proto se ostatní shromáždili v hlavní jídelně. Vévodkyně byla vděčná za trochu klidu.

„Jste bledá a příliš hubená. Snězte tuhle ovesnou kaši, je podle skotského receptu, připravil jsem ji já sám.“

Nechala se usadit a upřela pohled na kouřící pokrm před sebou. „Nesnáším ovesnou kaši, Badgere. Nejsem hubená. To jen v těchhle hloupých holčičích šatech vypadám divně.“

Zamračil se. „Zapomněl jsem. Nesnášela jste ji už odmalička. Dobrá, tak tu mám nějaké vdolečky, pusťte se do nich. Vypadáte více než dobře, věřte mi, i v těch panenských šatech. Dáte si ledvinky?“

„Ne, děkuji. Paní Gooseberryová vás pustila do kuchyně? Vím, jak vypadám, Badgere, směšně.“

„Domnívám se, že jeho lordstvo požádalo dnes časně ráno paní Gooseberryovou, aby si vzala volno. Nyní mám kuchyni na starosti já. Jsou tam ještě dva další kuchaři a já jim budu velet, pokud nebudu pokrmy připravovat sám. Jak pravilo jeho lordstvo, jsem nadále komorník a mou hlavní povinností je starat se o vás. V těch šatech vypadáte jako malé kuřátko a jeho lordstvo by se k vám tak raději mělo chovat.“

„Vdolečky jsou báječné, Badgere. Jeho lordstvo bude vždycky dělat, co se mu zachce. Nemůžete ho změnit. Nejsem kuřátko, malé ani jiné.“

„Přesně tak. Jen si pěkně ukousněte. S panem Spearsem bychom se pokusili trochu jej změnit, pokud bude třeba. Povězte mi, co se stalo. Pan Spears je nanejvýš znepokojen, protože jeho lordstvo k němu bylo nezdvořilé a podrážděné.“

„Ano, já vím, Marcus Spearsovi řekl, aby… Nu, však víte.“

„Ano, jen to za žádnou cenu sama nikdy nevyslovujte. Tak co se stalo?“

Znovu si ukousla. „Nemohu vám to vykládat, Badgere. Je to skutečně dosti osobní.“

„Neubližoval vám znovu, že ne?“

„Nikdy mi neublížil. Ne, neublížil, vlastně spíše naopak.“

„Och. Jak zvláštní. Hmm, musím o tom popřemýšlet. Dobrý bože, vy se červenáte. Vy, Vévodkyně, která dokáže pohledem proměnit vodu v rampouch.“

„Badgere, je pravda, že jste mi otcem víc, než kdy byl můj skutečný otec, ovšem jistě si musíte uvědomovat, že podobný rozhovor mě uvádí do rozpaků. A nejsem chladná, opravdu, nejsem.“

„Ano, chápu, že se zřejmě cítíte nesvá. Povím panu Spearsovi, aby si nedělal starosti. Ještě mi, Vévodkyně, řekněte, nedělá jeho lordstvo něco, co by, ehm, tedy skutečný gentleman neudělal?“

„Já nevím,“ pravila se zájmem. V duchu přemítala, co by to mohlo být. Věděla, že mohl zůstat u ní a usnout v ní, ale bylo jí jasné, že to není ono. Velice ráda by tomu přišla na kloub.

„Přijďte pak za mnou do ranního salonku, Vévodkyně, a naplánujeme společně menu na celý týden. Mám sto chutí vyzkoušet některá z těch žabožroutských jídel. To jejich *filet de tmíte poché á la sauce aux capres* nebylo špatné, že?“

„Ach ano, pstruh s kapary.“

„A nesmím zapomenout na *pommesnoisettes.*“

„Ano, bramborové kroketky stojí za to.“

Zazubil se na ni. „A snad *asperges tendres á la sauce Bernaise.* Ano, to je ono. Dvacet minut?“

Přikývla. Pohladil ji po rameni a vrátil se do kuchyně.

„Jistě byste neměla sluhovi dovolovat takové důvěrnosti, Vévodkyně. Nejen že se vás skutečně dotkl, ale byl příliš familiérní, i co se mluvy týče. A mluvil *francouzsky.*“

„Slyšela jste všechno, nebo jen poslední kousek?“

„Řekla bych, že dost.“ Teta Wilhelmina vypadala připravená do bitvy.

„Je krásný den, nemyslíte?“ otázala se Vévodkyně. „Půjdu se projít. Co myslíte, tetičko Wilhelmino, raději krajkový čepec nebo kulatý slamák se stužkami k zavázání pod bradou?“

Wilhelmina se zamračila.

„Anebo bych se snad mohla převléci do jezdeckého. Pak bych si mohla vzít ten úchvatný černý bobří jezdecký klobouček s pštrosím perem. Co říkáte?“

„Doufám, že tě kůň shodí, ty poběhlice.“

„*Prosím!* Co jste říkala, madam?“

„Říkala jsem, že čepec se hodí snad nejvíce.“

„No jistě. To jsem si myslela.“

„Co kdybys prostě vypadla?“

Vévodkyně se jen usmála a naklonila hlavu ke straně.

„Řekla jsem, že tu máte krásná zrcadla.“

„Jistěže. Taková přívětivost od příbuzné, o níž jsem neměla tušení, dokud mi pan Wicks nepověděl o otcově závěti.“

„Nu, my všichni bychom si přáli, abychom se o vás nedoslechli, jenže stalo se, Gweneth nám všechno napsala. Všichni také vědí, že jste si jeho lordstvo vzala jen kvůli postavení a penězům.“

„Všichni? Můžete to upřesnit, madam?“

Wilhelmina pokrčila rameny. „Můj drahý syn Trevor to řekl a on je velmi chytrý.“

To že řekl Trevor?

Podařilo se jí odpovědět klidně. „To není pravda. Ne, madam. Tak jako tak bych zdědila padesát tisíc liber, což je poměrně slušná suma. Byl to Marcus, kdo by byl poškozen, kdybychom se nevzali, ne já.“

„Padesát tisíc liber! Je neslýchané zanechat parchantovi takové bohatství!“

„Už dávno levobočkem nejsem. Pokud si vzpomenete, Wilhelmino, otec mi poskytl legitimitu, na což prosím víckrát nezapomínejte. Začíná být nudné, jak se neustále zapomínáte. Chce si mi z toho zívat, dokonce to uspává.“

„Hrabě vás nemá rád. Vzal si vás jen proto, že musel. Pořídí si milenky a bude vám je vystavovat přímo před nosem.“

„Nu, do toho vám ale nic není, nemám pravdu? Koneckonců, brzy odjedete zpět do Baltimoru a myslím, že si nebudu pamatovat nic z toho, co jste říkala.“

Nechala tam Wilhelminu Wyndhamovou stát. Projednou tetička opravdu nevěděla, co říci.

Došla za Badgerem, odsouhlasila jím navržené menu se dvěma dodatky. „Pamatujete si na roehamptonské rohlíčky, co jste dělával, Badgere? Měla bych na ně chuť. A také snad nasolenou tresku s pastinákem?“

Zazubil se. „Je mi líto, Vévodkyně, ale nejsou čerstvé tresky, ne dnes. Snad ve středu večer. Budu někoho muset poslat do Stocktonu

na rybí trh. Jste si jistá, že těm Američanům bude chutnat nadívaný zajíc?“

„Ó ano, nejsou až tak provinční. Dejte donést zajíce na stůl s želé z červeného rybízu a fazolkami.“

Věnoval jí přísný pohled. „Jistěže. Vždy jsem používal ten starý lincolnshirský recept.“

Za další půl hodiny už měla na sobě jezdecký úbor s nárameníky, úzkým pasem, vysoké černé boty a malý jezdecký klobouček. Zašla do stájí, aby si vyžádala klisnu Birdii, na níž už se na Lambkinovo doporučení svezla přede dvěma dny.

Trevor právě nasedal na Clancyho a smál se snahám zvířete shodit ho z hřbetu. Vtom ji zahlédl. „Pojeďte se mnou, Vévodkyně. Chtěl bych se projet do Reethu, mám tam vyřídit něco pro matku.“

„To jsou dvě hodiny jízdy, Trevore.“

„Ano, vím. Sampson mi dal dokonalé instrukce. Pojeďte se mnou, Vévodkyně.“

„Tak okamžik, vy dva.“ Kráčel k nim Marcus a šlehal se bičíkem do stehna. „Mám chuť se projet a do Reethu je to právě tak příjemná vyjížďka. Nepochybně byste se ztratil, Trevore, a Bůh ví, že Vévodkyně by beze mě nenašla cestu ani do nejbližšího údolí.“

Trevor povytáhl tmavé obočí. „Navzdory všem možným úskalím, která by nás mohla potkat, bychom to jistě zvládli, Marcusi. Jak se však zdá, jste rozhodnut připojit se k nám. Nuže pojeďte s námi, drahý bratrance, dřív než se tady Clancy zamiluje do Vévodkyniny klisny a my skončíme na zemi.“

Všichni tři vyrazili ven, jeli přes park a po dlouhé příjezdové cestě, lemované ohromnými duby a lipami. Navedli koně na malou klikatou venkovskou cestu vedoucí na jihozápad. Vládlo ticho, těžké ticho. Vévodkyně vdechovala čistý letní vzduch a nezáleželo jí na tom, jestli je Marcus podrážděný. Dokonce se zazubila, když se mu podařilo vecpat Stanleye mezi Birdii a Clancyho. Žárlil. Byla ohromená a absurdně potěšená. V duchu se ptala, jak dlouho se mu ještě podaří ovládat se.

Dlouho to netrvalo.

„Nelíbí se mi, když si vyrážíte s podivnými muži, Vévodkyně, bez mého svolení.“

OTOČILA SE V sedle. „Divnými? Považujete Trevora za divného, Marcusi? Exotického? Neobvyklého? Jistě vám připadá divné jen jeho jméno, není to tak?“

„Víte velmi dobře, jak to myslím, madam. Nehrajte si se slovíčky, zvlášť ne v přítomnosti toho psa. Příliš ho to uspokojuje.“

„Takže nejsem jen divný, teď i pes. Myslím, že to zní lépe, bratrance.“

Marcus si uvědomil, že se chová jako osel. Podařilo se mu hovořit jen o neutrálních věcech, dokud se nepřiblížili k Richmondu, ležícímu jen šest kilometrů od Reethu. Zastavili se v hostinci U Černého vola na malé osvěžení.

„Protože jsem s vámi, Vévodkyně,“ oznámil hrabě z Chase své choti, když ji sevřel v pase a zvedl ze hřbetu Birdie, „je přípustné, abyste šla s námi do výčepu. Pokud by vás ovšem doprovázel jen tento prašivý pes, musela byste počkat zde ve stájích, aby všichni viděli, že chápete dekorum, spojené s vaším postavením.“

„Jak ohleduplný manžel,“ zazubil se Trevor. „Ne, Marcusi, ponechte si své verbální útoky pro sebe. Já mám žízeň.“ Otočil se k Vévodkyni. „To ho vždy tolik zajímá, co si o vás budou lidé myslet?“

„Ne,“ odpověděla, „tohle je poprvé. Docela se mi to líbí. Působí tak velitelsky.“

„Velitelsky? Nu ano, to zní velmi přitažlivě, že? Co si o tom myslíte, Marcusi?“

Ať už si Marcus myslel cokoli, nechal si to pro sebe. Vešel do hostince jako první.

Kupodivu, jakmile před nimi stála dvě piva a před Vévodkyní limonáda pro dámy, začali probírat válku mezi Anglií a Amerikou. Jako by se z nich stali nejlepší přátelé. Dokud mlčela, konverzace probíhala ve velmi přívětivém duchu. Nepromluvila, stačilo jí dívat se na Marcuse a naslouchat jeho hlasu.

Když se později blížili k Reethu, řekla Trevorovi: „Tohle je jedna z nejhezčích swaledaleských vesnic. Vidíte ty černobílé domy? Nejsou neobyčejné? A je tam hodně krámků s keramikou. Reeth se jí proslavil.“

Usmál se jejímu nadšení. „Obchod, který musím navštívit já, leží na High Row.“

Marcus se zamračil, neřekl však nic.

„High Row se nachází na západní straně. Tamhle v těch blízkých horách se těží olovo,“ dodala a zářivě se usmála.

„Další přednáška, Vévodkyně?“ zeptal se Marcus.

„Rád se nechám vzdělat,“ pravil Trevor. „Ve vzdělání je budoucnost.“

„Kdyby nám zbylo trochu času, mohli bychom zajet do Mukeru, to je nejhornatější a nejvzdálenější z yorkshirských údolí. Je to tam skutečně divoké, podobně si představuji Jihoskotskou vrchovinu.“

„Muker – zajímavé jméno.“

Uvědomila si, že všechny ty nesmysly vykládá Trevorovi jen proto, aby Marcuse podráždila. Jeho zdrženlivost ji překvapovala a svým způsobem dokonce zklamala. Kdyby byli sami, už by klel, mračil by se. Takhle však měl chladný výraz. Vypadal znechuceně, ale kupodivu dál mlčel. Polkla a na okamžik se odvrátila. Skutečně předtím žárlil?

Den byl teplý, ale ne příliš. Vypadalo to na déšť, Vévodkyně však doufala, že přijde až odpoledne.

„Nuže,“ řekla Trevorovi poté, co svěřili koně do rukou hocha, který hbitě zachytil penci, již mu hodil, „zdá se, že Marcus usoudil, že je s vámi vše v pořádku, navzdory vašemu jménu.“

Zasmál se. „Očividně natolik obdivuje mou schopnost jezdit na Clancym, že je ochoten mé politováníhodné jméno přehlédnout. Je to tak, bratrance?“

„Clancy,“ pravil důstojně Marcus, „je nevypočitatelný hřebec. Nedá se poznat, jaký typ člověka snese.“

„Jaká úleva, že nejste jedním z těch castlereaghských diplomatů. Anglie by jistě byla ve válce se zbytkem světa,“ objasnil Trevor.

Vévodkyně se zasmála. Byl to tak milý zvuk, až na ni Trevor zůstal hledět. Marcus zuřil. Trevor si toho nevšímal. „Vyprávěl vám o pokladu Wyndhamů?“

„Ne, co to má být, jestli se mohu zeptat?“

„Není třeba zahlcovat ji všemi těmi nesmysly,“ zavrčel Marcus. „Stejně jste o tom mluvil jen proto, že to považujete za historku, hloupou legendu.“

„Pravda, ale velmi zajímavou. Navíc má matka věří, že je to pravda. Tedy poslouchejte, Vévodkyně.“ Pověděl jí o pokladu totéž co předtím Marcusovi. „Říkal jsem vašemu choti, že otec nedokázal poklad zařadit do správné doby, ale nejvíc mluvil o časech Jindřicha Osmého. Proto jsme také zde, v Reethu. Matka se domnívá, že se tu v malém starožitnictví a knihkupectví na High Row, které patří panu Leonardu Burgessovi, dá najít vodítko. Otec a pan Burgess byli jako chlapci přátelé a během následujících let si čile korespondovali. Pan Burgess napsal minulý měsíc matce, že na něco přišel. Zdálo se, že je tím nálezem velmi rozrušený. Jsme tu tedy v honbě za pokladem, Vévodkyně. Co tomu říkáte? Probudilo to váš zájem?“

„Podle mě je to báječné,“ vydechla a znovu se zasmála. „Ale vaše matka si jistě nepřála, abyste nám o tom všechno pověděl, Trevore.“

„Na tom nezáleží,“ pokrčil Trevor rameny. „Jak jsem říkal, nevěřím, že poklad existuje. Plně s Marcusem souhlasím. Je to jen hra pro ukrácení dlouhé chvíle, než se mi odsud podaří matku dostat. Do té doby potřebujeme vyčerpat všechny možnosti. Musí být přesvědčená, že žádný poklad není a nebyl. Jistě jste si všimli, že je velmi umanutá.“

„Ovšem pokud taková věc existuje a našli bychom ji, pak by stejně patřila Marcusovi. To si vaše matka jistě uvědomuje.“

„Proto by mě také nejraději ztloukla za to, že jsem celý příběh vyklopil. Kdyby tušila, že jste tu dnes vy dva se mnou, nepochybně by mi vbodla dýku do srdce. Mám dojem, že chce poklad vykopat za úplňku o půlnoci, schovat ho do kočáru a uprchnout dřív, než byste cokoli zjistil, Marcusi.“

„Všechno jí povím, jakmile se vrátíme,“ hrozil Marcus. „Nůž ve vašem srdci není tak špatná představa.“

„Ach ne, to neudělá, Trevore, nebojte se. Budeme mlčet. Vaše matka se nikdy nedozví, že jsme se namočili do honu za pokladem. A Ursula? Co si o tom všem myslí ona?“

Trevor jí věnoval zvláštní pohled. „Ursula je dívka.“

„To zcela nepochybně. Co si myslí o pokladu?“

„Nevím.“

„I dívky mají mozek a představivost. Dokonce mají určitá nadání, o nichž nemají muži tušení.“

„Ano,“ opáčil náhle chladným tónem.

„Vévodkyně má pravdu. Dívky toho mají spoustu – včetně nadání – čím muže neustále překvapují,“ utrousil Marcus, jehož náhle zaujala mladá dívka, která si jeho a Trevora neskrývaně prohlížela. „Tamhleta možná jen flirtuje, nebo touží po muži, který by jí poskytl rozkoš.“

Vévodkyně zmlkla.

Trevor se na Marcuse zamračil.

Na High Row došli mlčky.

Jak se ukázalo, pan Burgess byl jedno velké překvapení. Jakmile se představili, rychle je nahnal do zaprášeného obchodu, zatáhl závěsy na oknech a zavedl je dozadu do stínů.

„Nebudete tomu věřit,“ řekl a potřásl Trevorovi nadšeně rukou.

„Pravděpodobně ne,“ řekl Trevor a usmál se.

Pan Leonardo Burgess byl zavalitý muž, zcela holohlavý, pyšnil se však ohromným černým knírem, který si vydatně voskoval.

„Jsem moc rád, že jste přišel, pane Wyndhame. A vy, můj pane. Znával jsem vašeho strýce, ale zatím jsem se ještě nesetkal s vaší krásnou paní. Potěšení je na mé straně, madam. Pane Wyndhame, musím vám říci, jak mne zarmoutila zpráva o smrti vašeho otce, kterou mi sdělila drahá paní Wyndhamová.“

Trevorův otec zemřel před pěti lety, Trevor však vážně přikývl. „Děkuji vám, pane. Vyrozuměl jsem, že jste narazil na něco, co by nám mohlo pomoci najít poklad Wyndhamů?“

Pan Burgess přistoupil blíž a ztlumil hlas do šepotu. „No ano, mladý muži, nejsem hlupák. Vím, že to celé považujete za báchorku, bujnou představivost svých rodičů. Starý hrabě se tomu jen smál. Ale vypadám snad jako člověk, který by se honil za nějakou báchorkou? Stále ještě vám vidím na očích nejistotu. Považujete mě za starého blázna. Nu, nevadí. Však jen počkejte, až to uvidíte.“ Otočil se na patě a jeho zavalité tělo zmizelo působivou rychlostí za závěsem, oddělujícím zadní místnost. Zakrátko se vrátil a v rukou třímal ohromnou knihu, který vypadala velmi starobyle. Na obálce byl kříž

omotaný šňůrou perel. Kříž byl rudý, perly sytě šedé. Červený inkoust vybledl a loupal se, přesto zůstávalo písmo dosud čitelné.

„Pojďte sem, ze světla. Stránky jsou tak křehké, že by se rozpadly. Tak a teď se podívejte, všichni.“

Pan Burgess položil něžně knihu na přepážku. Vévodkyně vdechovala zatuchlý prach, který se zvedal při otočení každé stránky. Červený inkoust střídal modrý a zelený, byly tu i obrázky – zvířata pasoucí se na pastvinách s podivnými skalnatými útvary v pozadí, kněží žehnající klečícím mužům a ženám v malé románské kapli, která rozhodně vypadala povědomě. Dále tu bylo zachyceno velkolepé opatství na pozadí těžkých tmavých mraků.

„Tohle opatství poznávám,“ ozval se Marcus a zlehka se dotkl špičkou prstu obrázku.

„Ano, i já, můj pane. To je opatství St. Swale, jeden z nejbohatších klášterů v severní Anglii.“

„Jeho zřícenina leží velmi blízko Chase Parku,“ dodal Marcus.

„Jako děti jsme si tam s Fanny a Antonií hrávaly na Indiány,“ řekla Vévodkyně.

„Ano, má paní. A představte si, že Cromwell, ten mizerný šakal, ho umístil na svůj seznam.“

„Cromwell?“ zopakoval Trevor. „Myslel jsem, že Cromwell byl ten chlapík, který nechal popravit krále Karla Prvního. Někdy v polovině sedmnáctého století.“

„Ano, Oliver Cromwell byl pravnukem tohoto Cromwellovic synovce. Zrada, chamtivost a moc jim kolují v žilách, proklatcům, odpusťte, paní. Král – Jindřich Osmý – jmenoval Cromwella viceregentem, čímž mu dal víc moci, než by měl kdo mít.“

„Takže šlo o období Jindřicha Osmého. O co jde s tím seznamem?“ vyzvídal Trevor.

„Král zchudl a nejsnazší způsob, jak znovu získat prostředky, bylo zabrat kláštery – koneckonců byly loajální vůči papeži a hlavou anglikánské církve se stal Jindřich Osmým. Cromwell připravil seznam, začínající nejzámožnějšími kláštery. Tohle období jejich likvidace započalo v roce patnáct set třicet pět a trvalo tři roky.“

„Začínám chápat, odkud pochází legenda o pokladu,“ poznamenal Marcus. „Mnohé kláštery byly skutečně bohaté, nejen co

se týče pozemků, budov a majetku, ale i klenotů a zlata, nashromážděných během staletí. Jejich náboženské artefakty byly velmi cenné už tenkrát – zlaté kříže posázené vzácnými drahokamy a podobně. Věděli, že Cromwellovi muži přijdou, proto co nejvíce ze svých pokladů ukryli.“

„Přesně tak, můj pane,“ rozzářil se pochvalně pan Burgess. Marcus však dodal: „Ovšem já bych se vsadil, že místo aby poklad zakopali, mniši ho vzali s sebou, když utekli.“

„Byli to svatí muži,“ pravil pan Burgess hlasem hodným biskupa. „Rozhodně nechtěli, aby majetek jejich kláštera padl do královych chamtivých rukou.“

„Jestli se nepletu,“ pokračoval Marcus, „většina mnichů byla ponechána na pospas osudu poté, co Jindřich rozprodal jejich kláštery těm, kdo měli dost peněz. Mnozí hladověli, protože nevěděli, jak si obstarat živobytí.“

„Ano, to je pravda.“

„Vy tedy máte nějaké vodítko, které by nám prozradilo, kam některý z mnichů ukryl poklad svého opatství?“ zeptal se Trevor.

„Ne tak docela, pane Wyndhame. Zato mám důkaz, že jistý poklad skutečně ukryt byl.“

Pan Burgess otočil na další stránku. Ta byla jen popsaná. V latině. Klouzal masitým prstem po slovech, pak pomalu řekl. „Ten mnich říká, že byl Beltain, což je první májový den. Beltain je prastarý rituál, ve Skotsku a severní Anglii dosud praktikovaný,“ vysvětlil Trevorovi. „Ano, ten mnich píše, že byl Beltain a tmavá noc, vál silný vítr a hvízdal mezi skalnatými útesy, vyvracel javory z kořenů. Ohně plály příliš jasně, mnohé se vymkly kontrole, oni však zůstali a kolébali se v dávném rytmu minulosti a křičeli ve slepé extázi. Prý spolu se šesti bratry dovlekli truhlici z opatství, schovali se ve stínech, protože slyšeli, že Cromwell poslal své muže, aby zabránili právě tomu, co se chystali udělat. Podívejte se sem. Zdá se, že s sebou nesli také tělo. To je zvláštní. Jaké tělo?“ Ukázal znovu na text. „Píše, že slíbili svému svatému otci, že král nezíská poklady jejich opatství pro své nemorální využití.“

Konec strany. Pan Burgess pomalu otočil na další. Tam se objevila kresba planoucích ohňů Beltainu, jejichž plameny sahaly

vysoko k nebi a kolem nich stáli lidé a dívali se vzhůru. Na dalším obrázku lidé stále ukazovali vzhůru, nebo se snad po něčem natahovali, ale už nebyli venku u vater, ale v nějaké místnosti. A dívali se nahoru.

Pan Burgess otočil na další stranu. Tam už nebylo nic, jen zjevný důkaz, že někdo stránky vytrhal. Pan Burgess přejel zlehka po otrhaném kusu papíru. „Někdo vyrval všechny další strany."

„Ať se propadnu," vydechl Marcus. „Přesně tak," přitakal Trevor. „Ale kdo?" zeptala se Vévodkyně. „A kdy?"

„Muselo to být už dávno, protože okraje jsou zažloutlé, vidíte?" poukázal pan Burgess.

„Rád bych věděl, kdo to byl," řekl Trevor. „V každém případě onen zloděj poklad nenašel, jinak by z toho byla zpráva desetiletí."

„Pane, připadáte mi velmi povědomý," řekl náhle Marcus. „Ten způsob, jak držíte hlavu, jak se –"

„Ano, můj pane. Myslím, že bych byl vaším polovičním bratrancem, stejně jako vaším, pane Wyndhame. Božínku," dodal a usmál se na Vévodkyni. „Vy všichni jste mí příbuzní. Matka se narodila na špatné straně, tak říkajíc, odpusťte, má paní, tudíž byla poloviční sestrou vašeho dědečka. Proto jsme s vaším otcem, pane Wyndhame, byli jako chlapci přátelé a toto přátelství jsme zachovali i poté, co odešel do zámoří. Hrabě mě, přirozeně, neuznal."

Než odešli z obchodu, potřásl Marcus svému polovičnímu bratranci levobočkovi rukou a dal tím najevo, že ho bere na vědomí.

„Dobrý bože," vydechl a zavrtěl hlavou, když se vraceli k místu, kde onen mladík trpělivě dohlížel na jejich koně. „Mám dojem, že je v tom jakýsi precedens." Otočil se k Vévodkyni. „Myslíte, že se ode mě očekává pokračování v tradici plození potomků mimo manželské lože? Budou mě pronásledovat duchové předků, pokud nezaplavím okolí svými levobočky?"

„To je jistě zajímavé, Marcusi," zamračila se, „ale není to k věci. To, co jsme se dnes dozvěděli, mi říká, že ten poklad není jen výplodem horečnaté mysli."

„Všechno jsem si zapsal," řekl Trevor.

„A vy jste ty kresby velmi dobře překreslila,“ uznal Marcus. „Neměl jsem tušení, že máte takové nadání. Neustále mě překvapujete. Nelíbí se mi to.“

„Nemáte tušení o mnoha věcech, Marcusi,“ ujistila ho. „Anebo možná ano, jen si je nechcete připustit.“

Díval se na ten její poloviční úsměv a hořce litoval, že Trevor není někde v Alžíru. Toužil po ní. Nejraději by z ní strhal to jezdecké oblečení, opřel ji o strom a zabořil se do ní.

Zachvěl se. Zatracený Trevor.

Otočila se a podívala se na něj. Úsměv jí zamrzl ve tváři, ale neodvrátila se. Dál na něj hleděla, nevědomky přistoupila blíž. Marcus zaklel.

Trevor, který si všiml, rychle nasedl na Clancyho a zabodl mu paty do slabin. Přes rameno ještě křikl: „Dejte pozor, ať nespadnete z útesu.“

Marcus znovu zaklel a pomohl Vévodkyni nasednout na Birdii ‚Jen počkejte,“ řekl. „Jen počkejte.“

Aniž by od něj odvrátila zrak, řekla pomalu: „Mám v úmyslu ten poklad najít, Marcusi.“

„Jaký poklad?“ zeptal se, oči upřené na její ňadra.

17

MARCUS BĚHEM dvouhodinové cesty zpátky do Chase Parku ani jednou nepromluvil, zíral přímo před sebe. Ani Vévodkyně se na něj nechtěla dívat, ale myslela jen na něj a na to, co si asi myslí, co chce, co s ní udělá.

Když dorazili ke stájím, málem ji strhl z koně. Popadl ji za ruku a řekl: „Pojďte. Hned.“ Táhl ji ke stájím, rozkopl dveře jedné místnosti s jezdeckou výstrojí, pak je za sebou nohou zabouchl. Otočil klíčem v zámku, aniž by ji pustil.

Netušila, že by muž mohl uprostřed dne cítit tak naléhavé nutkání. Vydržel to celou cestu zpátky, ale teď už to dál nedokáže. Fascinující.

„Teď,“ řekl a otočil se k ní. Vzal ji za druhou ruku a přitáhl k sobě. Tváře měl zardělé, oči přimhouřené, soustředil se jen na ni. „Rychle, Vévodkyně.“

Přitiskl ji k sobě, až cítila, jak mu bije srdce. Zavřela oči. „Co chcete, abych dělala?“ Šeptala, náhle dokázala jen stěží mluvit. Opřela se dlaněmi o jeho prsa a stoupla si na špičky. „Marcusi, povězte mi, co chcete, abych dělala.“

Upřeně na ni hleděl. „Buďte sama sebou. Chci vidět, jestli se mnou budete znovu sténat, křičet, jestli se budete zmítat.“

Rozevřel jí jezdecký kabátek. Zatajila dech, když jí položil přes bílou blůzku ruce na ňadra. Zavřel oči, zvrátil hlavu a laskal ji přes jemnou látku.

„Marcusi,“ vydechla znovu. Objal ji. Strhl jí jezdecký klobouček, vytahal jí z vlasů vlásenky. Políbil ji na ucho, zabořil jí prsty do vlasů. Vzdychl.

„Chcete mě, Vévodkyně?“

Přitáhla ho k sobě těsněji. Rukama mu klouzala po zádech k hýždím. „Myslím, že to je ta nejhloupější otázka, jakou jste mi kdy položil.“

Musel se zazubit. Během několika okamžiků ji svlékl a položil na záda. Stál nad ní a stahoval si boty a kalhoty. Díval se jí celou tu dobu do tváře, zatímco se svlékal a ona ležela na svém jezdeckém kostýmku. Konečně se osvobodil a postavil se nad ni. „Prosím, pospěšte si, Marcusi," řekla. Napřáhla k němu paže a oči jí potemněly. „Bože, jste nádhernější než váš hřebec."

Povytáhl obočí a klekl si vedle ní. „Stanley může klisně ublížit, když si ji bere. Já bych vám nikdy neublížil. A nebudu spěchat, Vévodkyně, přinejmenším se o to budu snažit. Jen se otevřete."

Chtěl její rty, a tak mu dala své teplo. Znovu se prohýbala, cítila jeho rozechvělé tělo, rukou jí klouzal z ňader po břiše, laskal ji a hnětl, postupoval níž, až na ta horká místa, kde jeho prsty pronikly dovnitř a začaly se pohybovat v rytmu, který ji přiměl zapomenout na všechno ostatní. Tentokrát ani na chvíli neopustil její rty a k tomu slastnému napětí ji přivedly výhradně jeho prsty. Když už měla pocit, že víc nelze, pronikl do ní, tvrdě a hluboko, a její tělo explodovalo v oslnivém světle. Vykřikla a zaťala mu prsty do paží.

Nadzvedl ji, zrychlil rytmus a náhle se zdálo, že trpí nezměrnou bolestí. Čelisti měl zaťaté, tváře zardělé. Najednou znehybněl, vzápětí z ní vyklouzl ven, oddychoval přitom a sténal. Nechápala, nedokázala porozumět, proč to udělal, dokud neucítila na břiše vlhkost jeho semene. Klečel jí mezi nohama, hlavu skloněnou, oči zavřené a přerývavě dýchal.

Neřekla nic, jen na něj zírala a její krátkodobá rozkoš vzala za své jako sníh na slunci. Cítila jen nezměrnou prázdnotu, teď když konečně pochopila, co chtěl udělat i předchozí noc, ale selhal.

Viděla na svém břiše jeho semeno. Ležela docela nehybně a mlčky a doufala, že bolest snad přejde, nebo se zmenší.

Vstal. „Podám vám kapesník." Zavřela oči a otočila se na bok, kolena si přitáhla k hrudi. Bylo jí jedno, že je nahá, že se na ni dívá, nezáleželo na tom. Klekl si vedle ní a obrátil ji k sobě. Cítila, jak ji otírá kapesníkem.

„Neopovažujte se plakat, Vévodkyně," varoval ji. „Neodvažujte se na mě vytáhnout ty zatracené ženské slzy a tvrdit, že jsem vás zneužil, že vám to nepřineslo stejnou slast jako mně. V ničem kromě svého semene jsem vás nepodvedl a vy jste věděla, že to chci udělat.

Jestli jste nechápala, teď už chápete. Řekl jsem vám, že nikdy nebudete nosit moje dítě. Teď vstaňte a oblékněte se.“

Hodil vedle ní kapesník. Dívala se, jak se obléká. Konečně poznala, že nemá nic, že pro něj představuje jen objekt chtíče, a protože už je s ní hotov, proč se jí dál zabývat. Zavřela oči.

Pomalu se posadila a natáhla si pomačkanou košilku přes hlavu. Upřela pohled na španělské sedlo. „Badger dnes připravuje večeři osobně.“

Marcus na ni udiveně pohlédl. Neměl by ale být překvapený, Vévodkyně se znovu chová, jako by se nic nestalo. Žádné emoce, to se nehodí. „Co budeme mít?“

„Pečené jehněčí s meruňkovou omáčkou. Prý maso celý den marinoval.“

Marcus si natáhl kabátec. Došel k židli, posadil se a obul si boty.

„Peče také třešňový koláč s mandlemi. Byl to jeden z nejoblíbenějších mé matky. A kasiové sušenky.“

Vstal a podíval se na ni. Seděla s nohama přes sebe na své jezdecké sukni, vlhký zmuchlaný kapesník vedle. Vlasy měla rozcuchané. Vypadala tak nádherně a přece zoufale ve svém klidu, až ucítil nepříjemné bodnutí. Zavrtěl hlavou. Ne, Vévodkyně ne, ta nic necítí, snad kromě fyzické rozkoše, když ji laská. To mu nad ní dává moc. V těch vzácných minutách dokáže zničit její klid. Přistoupil k ní, náhle se zastavil a zamračil se. „Nemyslíte, že je trochu podivné konverzovat o Badgerově kuchařském umění chvíli poté, co jsem se s vámi miloval?“

„Byl byste raději, kdybych mlčela?“

„Tak to děláte obvykle. Chlad a odtažitost, to je vaše specialita. Přesně to jsem čekal.“

„Mluvila jsem o jídle, abych přerušila ticho, zatímco se oblékáte. Měla bych raději mluvit o něčem jiném?“

„Ano. O mně a o tom, co jsem s vámi dělal, co jsem vám dal. O sobě a o tom, co vás naučím, abyste dělala mně. Teď jen tlacháte, Vévodkyně, nic víc. Hodláte také něco dávat?“

Dívala se někam za něj. „ Víte, jak se kandují dýně a švestky?“

„Ne, nevím.“

„Nesmíte zapomínat, že dobrý kuchař, jakým Badger je, také ví, jak použít potraviny k přípravě léků na různé neduhy.“

Sehnul se k ní a vzal jí bradu do dlaně. „Zmlkněte.“ Strnula.

Políbil ji a přinutil ji rozevřít rty, ale nebyl krutý, vůbec ne. Cítila jeho jazyk, který jí jemně pronikl do úst. Zavřela oči a snažila se ignorovat to sílící teplo, které cítila uvnitř. Bylo to pokořující, jak snadno v ní takové pocity vyvolává.

Vzápětí se vztyčil. „Oblékněte se. Řekl bych, že všichni naši pacholci ze stájí vědí přesně, co jsme tu dělali. Pojďte, pomohu vám. Máte ve vlasech slámu. Asi bych měl vzít ten kapesník. Je cítit mnou a vámi a nerad bych vám připomínal, že jste divoká jako kobyla, když k ní přijde hřebec.“

Náhle se hluboko v ní zhroutilo něco jiného, pocítila vztek, jaký za svých devatenáct let nepoznala. Nechala ho pomalu proudit svým tělem, napájet každičkou buňku.

Onen klid, těžce vydobytý chlad a odtažitost, které dávala světu najevo už tak dlouho ode dne, kdy vyslechla, jak si služebné povídají o tom, že je parchant, byl pryč. Nedokázala to dál zastavit. Dívala se na něj a nechala vztek dál sílit.

Pomalu vstala, uhladila si pomačkanou košilku. Všimla si, že se jí třesou ruce, ovšem nikoli nejistotou. Dívala se na Marcuse, který došel k židli, znovu se posadil a zkřížil si ruce na prsou.

„Oblékněte se,“ vybídl ji. „Můžete na mně vyzkoušet nějaké ženské triky. Rád bych viděl, jestli pro ně máte nadání. Nechápete, Vévodkyně? Oblékejte se pomalu, dráždě mě pohozením hlavy, vypněte ňadra, zavlňte boky. Jste takových věcí schopná?“

Dál na něj hleděla, na muže, kterému se celá dala, kterého zachránila a který je tyran, pošetilec, je krutý a ponížil ji víckrát, než by věřila, že je možné. Jednal s ni jako by nebyla nic víc než předmět k ukojení chtíče. Pohrdl jejím klínem, protože představoval spojení s jejím otcem, kterého tolik nenávidí. A myslí si, že bude zkrátka přijímat, cokoli se rozhodne dělat.

Dokonce se usmála, když se rozhlédla po místnosti, a vztek se v ní změnil v cosi nového, čistého, chladného a dosti nebezpečného. Popadla ze stolu jezdecký bič, zvedla jej vysoko nad hlavu a rozběhla se k němu. „Zatracený neřáde! Myslíte si, že budu mlčet a dovolím

vám ponižovat mě? Že se mnou můžete zacházet jako s naprosto bezcenným tvorem? Nenávidím vás, slyšíte, Marcusi! Už nikdy vám nedovolím, abyste mě zneužíval a bral to jaké své právo, své privilegium. Nikdy!“

Zasáhla ho bičem do prsou a ramene. Na okamžik se nehýbal, jen na ni zíral, neschopen uvěřit tomu, co právě slyšel, nebo bolesti po šlehnutí. To přece nemůže být Vévodkyně, kterou zná už deset let.

Přerývavě oddechovala Jako by uběhla velkou vzdálenost. „Chcete, abych se chovala jako svůdnice? Abych se před vámi promenovala, jako byste byl můj pán, můj majitel? Vy špinavý parchante!“ Znovu ho zasáhla a bič protrhl látku jezdeckého kabátce.

Zařval a vyskočil. „Dost, vy jedna! Co to s vámi je? Ještě před chvilkou jste byla mírná jako hloupá kravka a tiše tam seděla jako pokaždé. Kristepane, oznamovala jste mi, co bude Badger vařit!“

„Neopovažujte se mě nazývat hloupou kravkou, vy blázne!“ Znovu ho udeřila. Vrhl se k ní, ale uskočila z jeho dosahu a znovu šlehla. Tentokrát minula, ale kdyby se trefila, bylo by to do masa.

Zůstal nehybně stát. Nechápal, co se děje. Bolest, kterou cítil, byla jistě důkazem, že nesní, ale přece… „Už mě znovu neudeříte, Vévodkyně. Postarám se, abyste litovala toho, že jste si to kdy vůbec dovolila.“

„Zkuste to a já vás zabiju, vy nevděčný hlupáku. Bože, když si pomyslím, že jsem vás chtěla zachránit, že jsem měla pocit, že vám dlužím vaše dědictví! Nic si nezasloužíte, kromě bití, které by vás srazilo na kolena, ponížení, to je to, co zasluhujete a co potřebujete!“

Hodila po něm bič, popadla uzdu a rozmáchla se vší silou. Cítila, jak ho kovová přezka zasáhla do hlavy. Byla to čistá rána, zasloužil si ji. Dívala se, jak se zakymácel, ruku na spánku, v očích nevěřícný výraz. Vzápětí se v bezvědomí skácel na kamennou podlahu.

Zprudka oddechovala. Cítila se silnější než nejstrašnější Amazonka z pověstí. Odložila uzdu, klesla na kolena a našla rukou jeho srdce. Bilo pravidelně. Bude v pořádku, ten mizera. Doufala jen, že zažije pořádnou bolest hlavy.

Vstala, uhladila si košilku a v klidu se oblékla. Věnovala mu poslední pohled a usmála se dvěma trhlinám v jezdeckém kabátci. Pak vyšla z místnosti a tiše za sebou zavřela.

Venku pršelo, na odpoledne bylo dosti temno, foukal divoký vítr. „Je to jako noc Beltainu, o které psal ten mnich,“ řekla nahlas, zasmála se a zvrátila hlavu. Nechala déšť, aby jí omyl obličej. Cítila se báječně. Cítila se silná. Cítila se úplná.

18

SALON ZELENÁ KOSTKA byla útulná místnost. V krbu plál oheň a těžké závěsy byly zatažené. Schylovalo se k večeru a Vévodkyně byla sama. Tentokrát jí to tak zcela vyhovovalo. Na Marcuse si vzpomněla jen občas. Pokud je při vědomí, co asi dělá? Na co myslí? Možná se právě teď potácí do domu. Snad by mu měla jít naproti. Ne, ještě by se mu mohla vysmát do obličeje. Místo toho se jen usmála do plamenů.

„Dobré odpoledne, Vévodkyně. Vidím, že jste sama. Mohu s vámi mluvit?“

Pomalu se otočila a pohlédla na Trevora. Jak je hezký, pomyslela si, a vůbec ne blázen nebo pošetilec jako její manžel. „Jen pojďte dál,“ vybídla ho.

Došel ke krbu a opřel se o jeho římsu. „Víte, Vévodkyně, chtěl jsem vám říci, že se mnou můžete mluvit. Vím, že jsem pro vás v podstatě cizí člověk, ale někdy je to tak možná lepší. Cizím lidem se dá věřit, mohou být diskrétní. Něco vás trápí.“

„Nic se mnou není,“ pravila. „Přinejmenším teď už ne. Proč jste si něco takového myslel?“

„Ta vaše strnulost,“ řekl pomalu. „Jakmile začnete být zamlklá a nehybná jako ten krásný obraz na zdi, vím, že se trápíte.“

K jeho úžasu se zasmála. „Jste velice všímavý, Trevore, ale právě v tuto chvíli můj klid není totéž, jako byl můj klid včera, nebo dokonce ještě dnes dopoledne. V tuto chvíli už jde o skutečný a prostý klid, protože jsem upřímně řečeno unavená. Věřte pane, teď už je se mnou vše zcela v pořádku.“

„Máte pravdu,“ přitakal pomalu. „Něco se změnilo, jste nějak jiná. Když jsem vás viděl předtím, říkal jsem si, že vás Marcus sice zná od dětství, přesto však nikdy nepochopil, že vaše tichá póza je jen pózou, jakýmsi štítem, který jste si za ta léta vybudovala, aby vás chránil. Vidí ji jako aroganci, podle něj si hrajete na královnu a nesmírně ho tím rozčilujete.“

„Jste víc než jen všímavý, naháníte mi strach. Jak jste říkal, dnes se něco stalo a ta dívka, kterou jste právě tak přesně popsal, naštěstí zmizela. Už neexistuje. Pokud tedy od této chvíle budu někdy tichá, bude to jen proto, že mám takovou náladu. Bože, život může být docela příjemný, nemyslíte? Uvidíme se u večeře, Trevore.“

Vstala z proutěného křesla a vyšla z místnosti. Cítila, že ji pozoruje. Co se mohlo stát? Rád by věděl, kam se poděl Marcus.

„O čem jsi s tou malou běhnou mluvil, Trevore?“

Zvedl oči k matce, která vešla do místnosti. „Není to žádná běhna. Je to hraběnka z Chase. Je to dáma a má v sobě laskavost, jakou jsem u jiného člověka ještě neviděl.“ Na okamžik se odmlčel, pak dodal: „A pokud, máti, nepřijdeš na nějaký způsob, jak zabránit, aby ti neustále unikaly nějaké obhroublé poznámky, může se stát, že nás odsud jednoduše vykáže.“

„To by se neodvážila. Je to parchant a hrabě ji ani nemá rád. Nemá tu žádnou moc, je to nicka. Navíc se domnívám, že si mě hrabě poměrně oblíbil.“

Trevor na ni nevěřícně zíral. Skutečně si začala bezmyšlenkovitě upravovat světlé vlasy. „Ujišťuji tě, že Marcus má Vévodkyni velmi rád.“ Zalitoval, že nemůže dodat, že Marcus své city před krátkou chvílí dosti názorně fyzicky demonstroval, raději však mlčel. Proměna Vévodkyně ho dosud fascinovala. Jak k tomu asi došlo? Přece není možné, aby se Marcusovi milování až tak nepovedlo?

Podíval se na matku. Uvědomil si, že ji vůbec nezná. Od osmnácti let žil mimo domácnost rodičů. Zabydlel se ve Washingtonu. Vskutku bojoval jako sám ďábel, když se u pobřeží vylodili Britové a táhli na Kapitol. V těch krvavých dnech mu bylo dvacet dva let. Když bylo po všem, vrátil se do Baltimoru a oženil se s nejbohatší a nejkrásnější dívkou z tamní společnosti. Jmenovala se Helen a byla ještě krásnější než její jmenovkyně z pověstí. V duchu ji teď viděl, jak tam leží mrtvá, na zádech, oči otevřené, pleť jako z šedého vosku.

„Příští úterý mi bude dvacet pět,“ prohodil k nikomu konkrétnímu.

„Myslela jsem, že je ti teprve dvacet tři, Trevore. Nebo snad dvacet dva.“

„Ne, máti.“

„Přítelkyním jsem vykládala, že jsi mladší.“

Zazubil se, když si uvědomil, že se díky jeho věku cítí stará. „Nikomu to doma nepovím,“ uklidnil ji. „Nevidělas dnes Jamese?“

„Je někde venku. Je pořád tak tichý a vzdálený. Jako by tu s námi ani nebyl.“

Trevor ve skutečnosti znal zdroj bratrovy nespokojenosti. Svěřil se mu. Jen tři dny předtím, než odpluli do Anglie, se zamiloval. Odloučení od slečny Mullensové pro něj bylo velmi těžké a vinu za své trápení dával jedině rodině.

„Promluvím s ním, máti.“

„Výborně. A teď mi pověz o všem, co ti řekl pan Burgess. Já pak sestavím plán. Dostanu odsud ten poklad, však uvidíš. Nikdo z nich o tom nebude mít ani páru. Proč jen jsi, Trevore, těm dvěma musel o pokladu vůbec říkat? Ale já stejně zvítězím, jen počkej. Zvítězím.“

Vévodkyně seděla u okna ve svém pokoji a dívala se ven. Nikdo tam nebyl, protože obloha potemněla před bouří a vypasené mraky visely nízko nad krajinou. Mrholilo. Připadalo jí to jako krásný obrázek. Vzhlédla, když se spojovací dveře otevřely a dovnitř vešel Marcus, zcela zdráv. Vypadal jako pravý pán domu, jímž také skutečně byl. V duchu se ptala, kde asi byl, jestli ho pořádně bolí hlava, jestli tam ležel a úpěl bolestí. Při té představě se musela usmát. Dívala se, jak se k ní blíží, a uvažovala, co asi chce. Bude na ni křičet? Ne, Marcus nekřičí, rovnou řve.

Nemohla se dočkat. Už nikdy mu nedovolí, aby z ní udělal tichý uzlíček. Možná si s sebou nese pistoli a zastřelí ji. Čekala, co udělá, vzrušená, oči přimhouřené.

Jako by věděl, na co myslí. „Ne,“ řekl, „jen mě trochu bolí hlava, naštěstí pro vás, madam. Vzbudil jsem se a ležel tam ve stájích na zemi. Myslel jsem na to, co jste provedla. Teď je čas na večeři. Vypadáte poměrně adekvátně. Šaty ještě stále dost odhalují, přesto jsou lepší než ty minulé.“

„Děkuji,“ řekla a znovu se otočila k oknu. „Nepředpokládám, že jste se pozvracel. Doufala jsem, že vás bude hlava pořádně bolet a že vám po té ráně bude zle od žaludku. Podařilo se mi alespoň

proseknout vám oblečení a zranit vás do krve, Marcusi? Velmi jsem po tom toužila.“

Vzpomněl si na dva zásahy, které mu uštědřila jezdeckým bičem. „Nemáte žádné šperky. Je tu rodinná souprava. Netuším, jak vypadají její jednotlivé části, ale mělo by to být něco velkolepého. Nechám je přinést ze schránky. Můžete si vybrat, co si budete přát.“

„Děkuji, Marcusi. Nestojím o vaše mizerné šperky.“ Očividně nebude mluvit o tom, co se stalo ve stájích. Došel k ní, vzal ji za bradu a přinutil ji, aby se na něj podívala.

„Klenoty jsou také vaše. Pokud je nechcete, mně je to docela jedno.“ Díval se na ni. „Nikdy už nebudu na stáje myslet stejně jako dosud. Budu si vás představovat, jak ležíte na zádech, laskáte mě rukama a nohy máte roztažené. Budu vidět, jak máte zvrácenou hlavu, sténáte a naříkáte.“

Usmála se a naklonila hlavu ke straně. „Zřejmě to mám v krvi, v krvi děvky. Snad by to bylo s kterýmkoli jiným mužem stejné. Možná jsem vám moc neposloužila tím, že jsem se za vás provdala. Kdo ví? Snad až se mě dotkne nějaký jiný muž, okamžitě si vykasám sukně a začnu také sténat. Je mi líto, že si víc ze stáje nepamatujete. Byla bych raději, kdybyste si zapamatoval bolest, Marcusi. Ponížení. Přemožen ženou. Doufám, že vás to bude soužit.“

„Nesnažte se na mě vyzrát, Vévodkyně. Nezapomněl jsem, co se stalo, když se z vás stala divoženka. Urazila jste se dočista pro nic za nic, udeřila mě bičem a nakonec uzdou. Ano, ještě teď cítím bolest. Jen jsem se ještě nerozhodl, co za to zasloužíte.“

„Nepochybně budu první, komu dáte vědět, až se rozmyslíte.“ Znovu se na něj usmála. „Jestli se ještě někdy budete chovat jako obyčejný dobytek, udělám to bez váhání znovu, nemyslete že ne. Už vám nebudu dělat hloupou kravku. Zkuste mi ublížit a já přísahám, Marcusi, že toho budete velmi litovat.“

Hvízdl. „Ale, takže naše odtažitá tichá princezna skutečně zmizela. Co ji nahradilo?“

„Velmi pravděpodobně to zjistíte, vzhledem k tomu, co jste zač.“

Přísahala by, že mu v očích zahlédla jiskru zájmu, ne, více než zájmu, bylo tam zmatení a fascinace. Ten mizera, co od ní vlastně chce?

„Co jste udělala s těmi kopiemi kreseb z mnichovy knihy?“ zeptal se jakoby nic.

Budiž. Své mu řekla. Už ho nenechá, aby jí vršil na hlavu jednu urážku za druhou. Už ne. Cítila se docela dobře. Došla k intarzovanému stolku a vytáhla kresby. Předala mu je. Uhladil je a mlčky si je prohlížel. „Tenhle výjev na návsi. Jestli se nepletu, jde o Kirby Malham. Vidíte ty kamenné domy v pozadí a můstek přes řeku? To by mohla být Aire.“

„Jaký je význam kresby? Proč kněz žehná lidem?“

„Nevím. Jsem si jistý, že tohle je opatství St. Swale. A pan Burgess – náš pozoruhodný příbuzný – si to také myslí. Řekl bych, že se zítra na tu zříceninu pojedu podívat. Už jsem tam nebyl celé roky.“

„Mám pocit, že Trevor nazítří, až přestane pršet, plánuje totéž. Chce tam jet s Jamesem.“

„Zatracený čmuchal. Věděl to, ten bídák, věděl, že vás v tu chvíli chci, akdyby tak nelilo, vyrazil by zapokladem beze mě.“

„Přece ví, že pokud nějaký poklad existuje, stejně připadne vám, Marcusi.“

„Musím připustit, že je gentleman, snad dokonce čestný. Přesto mě jeho jméno dosud irituje.“

Odložil kresby a vzal ji do náruče. Sklonil se a políbil ji. Nehýbala se, ne však proto, že by byla strnulá, ale proto, že chtěla zjistit, co bude dál. Nepochopil, což nebylo žádné překvapení, protože byl muž a dobrých deset let ji viděl stále stejnou. Zvedl hlavu a zasmál se. „Znovu klidná, tichá jako svíce, ačkoli bez plamene, a to jsem vás jen políbil. Řekněte, Vévodkyně, byl ten váš záchvat jen divadelním představením? Jsem v pokušení začít vás urážet, abych zjistil, co uděláte. Právě teď hrajete frigidní pannu, anebo jde o pohrdající královnu? Kdybych na vás měl ještě pár minut –“ Vzdychl a ustoupil. „Není čas, abych teď s vámi odvedl náležitou práci. Ale, takže se usmíváte? Vězte, Vévodkyně, že kdybych měl čas a vhodnou náladu, během chvilky byste křičela a zmítala sebou. Ovšem je načase, abychom se znovu setkali s našimi příbuznými z Kolonií. Říkala jste, že Badger připravuje skopové?“

„Ano, na meruňkách. Máte dosti vysoké mínění o svých schopnostech milovníka, Marcusi. Nezapomínejte –“ Skutečně se zasmála. „Jsem dcera své matky a vy jste jen muž, zřejmě nijak zvlášť zkušený, a já příliš neznalá, než abych to mohla náležitě posoudit. Je pravda, že, jak se zdá, na vás mé tělo reaguje snad až příliš silně, ale tak to je. Svět je plný mužů, okouzlujících, půvabných a zkušených, jimž bych mohla připadat naprosto rozkošná. Snad mě některý z nich i obdaří dítětem, kdo ví? Och, Badger neměl čas to skopové umlít.“

Marcus se zasmál a ignoroval její proslov. Vzal ji za ruku a umístil si ji na předloktí. Pohladil ji. Tak jen ať si myslí, že se kvůli němu hned celá rozsype.

Věděla, že mu ublížila, přinejmenším trochu. Neplánuje odvetu? Jistě by nemohl ignorovat to, co se stalo. Něco zkusí, muž jako Marcus by nedovolil druhému člověku, zvláště pak pouhé ženě, aby jí podobný kousek prošel.

„Myslím, že pan Badger je báječný.“

„Je to sluha, Ursulo. Dávej si pozor na jazyk a nezapomínej, kdo jsi.“

„Jsem Američanka, mamá.“

„Jsi vnučka hraběte. Dávej si pozor na jazyk.“

„Podle mě má Ursula pravdu, máti,“ pronesl hladce Trevor. „Všichni jsme Američané. Já bojoval s Brity navzdory svému původu. Navíc na tom nesejde, Badger je muž mnoha nadání, jaký se hned tak nevidí.“

Marcus se otočil k Ursule. „Co si myslíte o Spearsovi?“

„Pan Spears je velice laskavý a trpělivý. Má krásný melodický hlas. Dnes jsem ho slyšela, jak si zpívá píseň o lordu Castlereaghovi a nadcházejícím vídeňském kongresu. Byla velmi vtipná, ačkoli jsem neporozuměla úplně všemu.“

„Mám dojem, že tentýž popěvek si pobrukovala i Vévodkyně,“ pronesl Trevor.

„Odkud kčertu znáte tu odrhovačku?“

Pomalu se otočila ke svému manželovi. „A proč bych ji neměla znát, Marcusi? Jsem vnímavá lidská bytost, navzdory tomu, co si vy

či jiní myslíte. Podle mě je ta píseň velice chytrá a člověk, který ji složil, byl skutečný talent.“

„Složil jich hned několik a zdá se, že Spears je zná všechny. Ale vy jste žena, Vévodkyně. Jak to, že ji znáte a ještě zpaměti?“

„Ursula nám právě pověděla, že si ji Spears zpíval. Občas naslouchám. Mám výbornou paměť. Jako většina dam.“

Lhala a Marcus nechápal proč. Dobírala si ho, což byl další nečekaný následek odpoledního incidentu ve stájích. Změnila se. Fascinovala ho. Zamračil se na ni, ačkoli právě přijímal šálek čaje od své oddané sestřenice Fanny, která na něj mrkala dlouhými řasami, jimiž jistě omámí nejednoho gentlemana, až bude mít za tři roky debut v londýnské společnosti. Jsou to vůbec tři roky? Bude se muset zeptat Vévodkyně. Své manželky.

„Je to chytrá píseň, ale vy ji neumíte zpívat,“ vložila se do toho Wilhelmina. „To tady Ursula má nádherný hlas. Sama jsem ji učila zpěvu.“

„Ale mamá! Vévodkyně je úžasná a zpívá moc krásně. Je dokonalá.“

„Ne vždy,“ podotkl Marcus. „Ne, Vévodkyně má mnoho tváří a po dnešním odpoledni jsem zjistil, že ne všechny by muž očekával.“

Neměla v úmyslu zůstat v noci ve své ložnici, aby zjistila, jestli za ní Marcus přijde. Byl zvyklý mít vše pod kontrolou. Popravdě řečeno, obávala se, že kdyby se jí dotkl, skutečně by celá roztála. To nedovolí. Přestěhovala se do malé ložnice na konci východní chodby a zachumlala se do pokrývek, které byly staré a zatuchlé a byly cítit léty používání. Nedokázala usnout, ale ne kvůli změně postele. Když právě nemyslela na Marcuse, zaobírala se v duchu pokladem – co je asi zač a kde je ukryt. Pokladem z doby Jindřicha Osmého. Že takový poklad skutečně existuje, to už pojala za skutečnost.

Vzdychla. Odhodila pokrývky a potichu zamířila s jedinou svící v ruce do rozlehlé knihovny. Regály s knihami sahaly od podlahy ke stropu. Kde začít?

Rozsvítila celý svícen a začala ode dveří po levé straně, s knihami ve spodních policích.

Hodiny na chodbě před knihovnou odbily čtyři, když naposledy vzhlédla. Netušila, že už je tak pozdě. Pod paží držela objemný svazek. Stále nemohla uvěřit svému štěstí. Cítila vzrušení z toho objevu. Když přišla do knihovny, ve skutečnosti nevěřila, že by mohla něco najít. A přece našla. Opatrně se usadila k bytelnému mahagonovému stolu a jemně rozevřela stránky.

Byla to tatáž kniha, jakou měl pan Burgess, celá v latině i s těmi zvláštními kresbami.

Vévodkyně ji našla čirou náhodou, když jí vypadla z police velmi stará kniha. Za ní byl ukryt tento svazek, celý zaprášený. Zjevně jej nikdo nečetl už celé roky.

Kdo tu knihu ukryl a proč? Cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Kresby byly nepatrně odlišné, ale to se dalo čekat, protože se knihy opisovaly jedna po druhé. Opatství St. Swale tu stále působilo velmi skličujícím dojmem, bylo nakresleno černou barvou. Výjev z návsi tu byl rovněž pochmurný jako v té druhé knize. Pomalu obrátila stránku. Tady našla poslední strany, které z knihy pana Burgesse někdo vytrhal. Byly dvě, pochopitelně latinsky.

Sklonila se a přitáhla si svícen co nejblíže. Některá slova dokázala rozeznat. Bylo tu jméno Cromwell, ano, onen viceregent Jindřicha Osmého, a něco o mužích, které poslal, arogantních mladých mužích. Klouzala očima po stránce, až rozeznala výraz označující strom a studnu. Zbývající část textu se jí rozluštit nepodařilo. Obrátila na poslední stranu a ke svému úžasu tu našla další kresbu. Zachycovala neuvěřitelně starý dub, pokroucený a zohýbaný, jehož větve se klenuly nad starou kamennou studnou. K břevnu nad studnou bylo na řetězu připevněno vědro. V pozadí se vršily hromady kamenů, ovšem nikoli náhodně rozmístěných. Co mají představovat? Výjevu vévodil dub, rostoucí na malé vyvýšenině. Obloha byla temná, tahy brku výrazné.

Náhle Vévodkyně cosi zaslechla, jakýsi tichý zvuk, snad jen zašelestění větru, ale pocházelo to zevnitř, z ohromné uzavřené knihovny. A znovu, jako by někdo tiše dýchal. Přesto jí význam skutečnosti plně nedošel, dokud nebylo pozdě. Právě se otáčela, když zahlédla stín a ucítila nával paniky jen zlomek vteřiny předtím, než ji silná bolest ve spánku poslala do tmy.

19

OTEVŘELA OČI A zjistila, že je Marcus velmi blízko. Vypadal rozhodně ustaraně. Kvůli ní? Ne, nezaleží mu na ní tolik, aby si dělal starosti. Zamžikala a přece si znovu všimla, jak mu oči potemněly a linky v obličeji se prohloubily. Proč by ho mělo něco rozrušit? Nesmysl. Navíc ho viděla rozmazaně, takže se mohla snadno mýlit. Náhle ucítila bez varování silný nápor bolesti. Zasténala.

„Marcusi," hlesla. Zvedla ruku, jemněji však položil zpátky. „Ššš," řekl. „Jen ležte. Vím, že to bolí. Máte obrovskou bouli za levým uchem. Ležte klidně, ano?"

Chtěla promluvit, ale věděla, že kdyby to udělala, bolest by se jen znásobila. Přikývla tedy a zavřela oči.

Cítila, jak jí jeho prsty jemně odhrnuly vlasy z čela. Pak jí položil na čelo studenou namočenou látku. „Spears říká, že měkký mušelín namočený v růžové vodě pomáhá snižovat bolest. Badger zase tvrdí, že ještě nemůžete dostat laudanum, dokud si nebudeme jisti, že vám rána nepoškodila mozek."

Pohladil ji po tváři. „Tak je to dobře, zkuste se uvolnit. Až vám bude lépe, můžete nám povědět, co se stalo. James vás našel v bezvědomí na podlaze knihovny. Na stole stál zapálený svícen. Právě to světlo ho zavedlo dovnitř. Myslel si, že jste mrtvá.

Musím říci, Vévodkyně, že jste mě pořádně vyděsila, nemluvě o tom, jak se cítil nebohý James. Celý se třásl a byl bledý jako duch. Už to víckrát nedělejte. Zřejmě jste upadla a uhodila se o stůl do hlavy. Bylo to po čtvrté ráno, když vás James našel. Co jste tam dělala? Ne, mlčte, zapomněl jsem. Jen zůstaňte v klidu. Vyřešíme to později. Buďte tak hodná a nechte oči otevřené. Tak je to správně. A uvolněte se. Badger říká, že vás musíme udržovat bdělou. Proto tady plácám dokola jako na hlavu padlý.

Teď ml povězte, kolik vidíte prstů?"

Viděla rozmazaně, ale viděla. Olízla si rty a zašeptala: „Tři."

Zalapala po dechu z bolesti, jakou jí to jediné slůvko přivodilo.

Sundal jí látku z čela a nahradil ji jinou. Bylo to příjemné. Chtěla mu to povědět, ale bolest ji ochromovala. Věděla, že aby zůstala bdělá, bude potřebovat veškerou sílu.

Ucítila na ňadru jeho velkou ruku a slyšela, jak říká: „Srdce jí bije pomalu a pravidelně, Badgere. Přestaňte tu pobíhat, člověče, je v pořádku."

„Já vím, já vím," souhlasil Badger. „Vím, že je, je to silná dívka a vždycky byla. Přikryjte ji až po bradu, můj pane. Musí zůstat v teple a v tichu. Ale při vědomí. Nesmí usnout."

V tu chvíli pochopila, že je v bezpečí. Už jí nikdo neublíží, ne když jsou u ní Marcus a Badger. Zaslechla také Spearse. „Připravil jsem směs, o jakou jste mě požádal, pane Badgere. Pokud byste jí jemně nadzvedl hlavu, můj pane, mohli bychom směs nanést na tu bouli."

„Zmenší to otok i bolest," vysvětloval Badger.

„Nechci jí ublížit," bránil se Marcus, ale přece jí nadzvedl hlavu z polštářů.

Neuvědomila si, že pláče, dokud jí někdo neotřel slzy z tváří. Marcus řekl velmi tiše: „Teď opatrně, Vévodkyně. Spears má z nás nejšikovnější prsty. Sice ucítíte bolest, ale brzy začne mizet. Badger to slíbil. Jestli se mýlí, můžete ho také uhodit. Pak už budeme tři, koho bolí hlava."

Spears aplikoval obklad. Vévodkyni se zvedl žaludek a v hlavě jí začalo děsivě bušit. Polkla.

„Zhluboka dýchejte," radil jí Badger. „Tak je to dobře. Nevolnost odezní. Ne, nebojujte s tím. Jak jsem říkal, zhluboka dýchejte. Výborně."

Když jí nakonec dali laudanum, skutečně už jí bylo lépe, ale Marcus jí nedovolil promluvit. „Ne, Vévodkyně, chci, abyste spala."

„Neopouštějte mě," podařilo se jí zašeptat.

Chvíli mlčel, až dostala strach, že neví, jak jí oznámit, že nechce zůstat. Pak ale řekl: „Neopustím vás, slibuji."

Vévodkyně provedla revizi svých zranění. Cítila tupé pulzování nad levým okem. Nevolnost ustoupila, stejně jako ochromující bolest

od rány do hlavy. Pomalu otevřela oči. Marcus tam nebyl, proto okamžitě zděšeně vykřikla.

„Jsem tu," ozval se a rychle došel k posteli. „Ššš, jsem tady."

„Slíbil jste, že mě neopustíte."

„Jen jsem šel ke krbu, nikam dál. Ano, a jednou jsem si byl ulevit. Ale poslal jsem pro Badgera, aby na vás mezitím dohlédl. Jak se cítíte?"

„Cítila jsem se jako sud piva, který se skutálel z povozu a rozbil se o dláždění. Teď už má ten sud jen malou dírku."

Zazubil se, sklonil se k ní a zlehka ji políbil. „Tady máte čaj. Badger říkal, že budete mít žízeň a tenhle úžasný bylinný čaj bude přesně to pravé."

Pomohl jí napít se. „Máte hlad?"

„Ne, nemám. Čaj je moc dobrý."

„Určitě už je vám dobře?"

„Ano, z dírky už je jen prasklina."

„Výborně." V tu chvíli se z jeho hlasu vytratila milost a změnil se v zuřivý řev. „Co jste kčertu dělala v knihovně se zapálenými svícemi ve čtyři hodiny ráno?"

Bylo jí do smíchu, ale zmohla se jen na malý úsměv. „Poklad Wyndhamů. Šla jsem hledat nějaká vodítka a našla starou knihu, přesně takovou, jako měl pan Burgess."

Marcus se zamračil. „Měla jste mě vzbudit, pokud jste chtěla pořádat hon za pokladem. Už nebudete nic podnikat sama. A co ta kniha? Když jsem přišel do knihovny, žádná tam nebyla."

„Někdo mě udeřil a sebral ji. Vlastně si myslím, že ten někdo viděl, jak v ní čtu, tak mě připravil o vědomí, aby ji mohl vzít."

„Ne," odmítl Marcus. „To nedává smysl. Jistě se mýlíte, Vévodkyně. Musela jste uklouznout a upadnout. Určitě jste se uhodila hlavou o roh stolu."

„Je mi líto, Marcusi, ale někdo mě udeřil." Viděla, že jí nechce věřit. Přijmout to by znamenalo, že jí někdo z domu záměrně ublížil, někdo, kdo nemá za lubem nic dobrého. Ani ona tomu nechtěla uvěřit.

„Proklatý poklad," ulevil si a začal klít. „Kde jste tu knihu našla?"

„Za jinou na nižší polici, odkud nikdo nic nevytahoval, jen pravidelně oprašoval.“

K jejímu úžasu pronesl: „Dobrá. Šla jste do knihovny hledat vodítka a našla tu knihu. Byla jste v knihovně dlouho? Šel jsem za vámi do ložnice, ale nebyla jste tam. Byl jsem rozrušený – z mnoha důvodů – ale nešel jsem vás hledat.“

„Šla jsem do malé ložnice ve východní chodbě, nemohla jsem však usnout. Jak jsem říkala, vyrazila jsem do knihovny hledat nějaký záchytný bod – rozhodně jsem nedoufala, že bych našla tuhle knihu nebo něco důležitého – ale stalo se. Jenže někdo jiný musel vidět světlo z místnosti. Nic jsem neslyšela, jen tichý pohyb, zašelestění. Soustředila jsem se natolik na text a na kresbu –“

Jemněji položil prsty na rty. „Nerozrušte se, udělalo by se vám zle. Zavřete na chvíli oči a zhluboka dýchejte. Správně. Uvolněte se, Vévodkyně.“

Prohlížel si ji. Byla velmi bledá, znepokojivě, ale Badger mu odpřisáhl, že bude v pořádku. Potřebuje jen trochu času, řekl.

Její dech se zklidnil, usnula. Marcus pomalu vstal a protáhl se. Zatoužil po koupeli a čistém oblečení. Zazvonil na Maggii. Přišla s vlasy rozcuchanými, protože bylo ještě brzy, sotva osm hodin ráno. Přinejmenším teď ale byla oblečená. Předtím se přihnala jen v negližé z nadýchaného hedvábí světle broskvového odstínu, jakým by nepohrdla žádná londýnská kurtizána. Poslal ji najít Badgera, který byl náhodou právě se Spearsem ve své ložnici hned za spojovacími dveřmi. Zpropadení všetečkové, pomyslel si Marcus.

Seděla v posteli, ještě pořád slabá, ale už se přece jen vzpamatovala. Nesnášela pocit bezmocnosti.

„Ještě pořád jste bledá jako smrtka,“ poznamenala Maggie, zatímco jí jemně česala vlasy. „Ale protože to ráno bylo ještě mnohem horší, přece jen je vidět nějaké zlepšení.“

„Děkuji, Maggie.“

„Musíte sníst víc krupicové polévky, kterou pro vás připravil pan Badger. Měla by chutnat skvěle. Já tedy trochu ochutnala a moc mě

nenadchla. Jenže já jsem zdravá, jak vidíte, a ne chorá jako vy, Vévodkyně. Rozhodně mi není na zvracení, na rozdíl od vás.“

„Nemyslím, že bych ještě zvracela. Nevolnost ustoupila.“

„Nu tak to je požehnání. Nejsem nijak nadšená, když mám uklízet tenhle druh nepořádku, jestli mi rozumíte.“

Marcus zaslechl poslední část rozhovoru a musel se hodně snažit, aby se nerozesmál. Nálada ho ovšem přešla, když uviděl obličej Vévodkyně. Vypadala naprosto bezbranně. Povýšený odstup byl pryč, vystřídán takovou křehkostí, až z toho byl celý nesvůj. Ještě ji tak nikdy neviděl a zjistil, že ho to děsí. Najednou si uvědomil, že by se mu mnohem více líbilo, kdyby na něj křičela a spílala mu, dokonce i kdyby zase hrdě vystrčila bradu, cokoli, jen kdyby se na něj nedívala, jako by z něj měla strach. Ne, nemůže se ho bát. Brzy bude zase v pořádku. Věděl, že mu chvíli potrvá, než si na její temperamentní stránku zvykne, ale toužil ji tak vidět znovu, jak zrudne vzteky, jak se změní v ženu, která je mimo lůžko stejně vášnivá jako v něm.

Někdo ji udeřil. Někdo z téhle domácnosti. A ten někdo musí patřit k těm zatraceným Američanům. Hlavním kandidátem byla teta Wilhelmina, to zatracené staré pometlo.

„Zdravím,“ řekl a došel k posteli. Sklonil se a políbil ji na tvář. „Jistě vás potěší, že Badger se Spearsem společně popadli pana Tivita a doslova jej odnesli z této místnosti.“

„Stěží si na toho tlustého mužíka vzpomínám. Měl na sobě špinavý černý kabát, nebo ne?“

„Ano, špinavý. Jsem rád, že jste neviděla jeho ruce. To je pan Tivit, místní felčar a to dost mizerný. V každém případě když vytáhl své nástroje na pouštění žilou a přinesl je k posteli, Badger mu řekl, ať si sbalí fidlátka a víckrát se tu neukazuje. Obrátil se na mě a já mu řekl, že jste nyní tak slabá, že kdyby vám ještě vzal krev, odnesl by vás vítr. Začal lamentovat nad svou raněnou důstojností.“

Vzal ji za ruku. „Je to starý blázen. Nepustil bych ho k vám, ale poslal pro něj Trevor. Netušil, že je to stará vykopávka a že to byl hlupák už zamlada.“

„Říkal někdo něco o tom, co se stalo?“

„Myslíte tím, jestli teta Wilhelmina propukla v pláč a přiznala se? Je mi líto, ale nic takového. Jak se zdá, James byl dole na cestě do stájí. Rozhodl se, že si zajede za úsvitu k té zřícenině a bude hledat poklad. Romantické, ale zřejmě by si jen přivodil zápal plic, vzhledem k našim vlhkým ránům.

Možná vás James uhodil, sebral knihu a pak ztropil poplach. Možná měl strach, že vás zabil nebo že bez pomoci zahynete. Nevím, Vévodkyně.“ Na okamžik se odmlčel, než se jí podíval do očí. „Proč jste odešla ze své ložnice?“

„Nechtěla jsem zůstat. Bála jsem se, že byste přišel.“

„Chápu,“ pravil, podařilo se mu však ovládnout. Bylo od něj hloupé ptát se jí na to v tomhle stavu. Ne, zeptá se znovu, až bude opět v pořádku. Až na ni bude moci zase křičet, vykasat jí sukně a ukázat, co je to rozkoš. A možná pak ona začne křičet na něj a…

„Proč se usmíváte, Marcusi?“

„Eh? Ale, jen jsem myslel na tu otřesnou krupicovou směs, kterou vám Badger právě připravuje. Páchne to tak, že i moje kočka Esmee někam zmizela. Anebo to možná bylo proto, že si při tom Badger prozpěvuje.“

Lhal, ale šlo mu to dobře a jí to ani nevadilo. Sama mu během uplynulých pěti minut jednou či dvakrát zalhala.

„A teď mi povězte o té knize a posledních stránkách.“

Udělala to. Popsala mu dopodrobna kresbu s pokrouceným starým dubem a s nějakým záměrem navršenými kameny, také studnu se starým dřevěným okovem. Dále tam byli muži a ženy, všichni vypadali středověce, pokud si dobře pamatovala.

Zatvářil se vzdáleně. Vstal.

„Kam jdete?“

Usmál se. „Takže má společnost je vám milejší než všech ostatních? Ne, nebojte se, Vévodkyně, tetička Gweneth tu bude každou chvíli. Má o vás velkou starost. Neodejde odsud, dokud se nevrátím.“

Ani ne pět minut poté, co Gweneth přišla celá ustaraná, vešla do ložnice Wilhelmina, oděná v tmavě purpurové. Působivé poprsí se jí dmulo jako příď korábu.

„Ale Willie," poznamenala Gweneth, „nemyslím, že by si drahý Marcus přál, aby tu bylo více návštěvníků najednou. Vévodkyně je ještě stále dosti slabá."

Vévodkyně otevřela oči a pohlédla do tváře, která kdysi mohla být poměrně hezká, nyní však byla plná nespokojenosti. Z tmavých očí sálala jakási krutá radost nad tím, že ji vidí nemohoucí na lůžku. *Willie?* Jistě dost zvláštní pojmenování pro tuhle osobu. „Takže vás někdo uhodil. No to je ale smůla."

„Ano, jak vidíte. Aby získal knihu, stejnou jako má pan Burgess."

„Lžete. Nikdo by vás neudeřil jen kvůli hloupé knize."

„Willie, Vévodkyně je skutečně ještě velmi slabá. Prosím, odejděte, musí si odpočinout."

„Doufám, že pojde, potvora."

Gweneth zalapala po dechu. „*Prosím!* Cos říkala, Willie?"

„Řekla jsem, že doufám, že někdo dojde pro doktora."

Vévodkyně zavřela oči a odvrátila se od Wilhelminy. Zachránili ji až Trevor s Ursulou, kteří strčili hlavy do ložnice o chvilku později.

„Máti, Vévodkyně musí odpočívat," prohlásila Ursula pevně. „Pojď s námi. Fanny s Antonií chtějí, aby ses podívala na nové krmítko pro ptáky, co jsme vyrobily. Pan Oslo, zdejší tesař, nám pomáhal, ale většinu jsme udělaly samy, dokonce jsme je natřely. Vypadá jako náš dům v Baltimoru."

„Tak dobrá. Jen odpočívejte, Vévodkyně, třeba na věky."

„Willie!"

„Co je s tebou, Gweneth? Jen jsem jí popřála, aby odpočívala a brala léky."

„Mamá, pojď už, prosím."

Když znovu osaměly, Gweneth řekla tiše: „Odpusťte jí, Vévodkyně. Není vždycky diplomatka a neměla až tak snadný život."

„Chcete snad říci, že když si ji váš bratr vzal, hladověla a pila vodu z kaluží? Nebo snad byla sirotkem z chudobince? Nebo to byly neštovice, že? Anebo ji váš bratr tloukl?"

„Ne, to zrovna ne. Přesto jste však podchytila téměř každou možnost." Gweneth se na chvíli zamyslela. „To bylo skutečně velmi

dobře podáno. Zdáte se být nějak jiná. To jen že, nu – Wilhelmina zkrátka není zrovna šťastná povaha.“

„Je to zlá harpie,“ řekla Vévodkyně a vzdychla. „Chtěla bych teď odpočívat, tetičko Gweneth, to je jisté, ale ne navěky.“

„Ne, má drahá, to jistě ne. Ať už vám Badger dává jakýkoli lék, berte ho dál. Líbí se mi váš sarkasmus. Je to velká změna, ale velmi osvěžující, nemyslíte?“

20

KDYŽ SE PROBUDILA, bylo už pozdní odpoledne. Badger seděl vedle ní. Okamžitě se usmál a podal jí vodu, přičemž jí jemně nadzvedl hlavu.

„Vždycky víte, co máte dělat. Děkuji.“

Jen přikývl. „Slyšel jsem od slečny Antonie o invazi, kterou podnikla ta americká osoba. Nedovolím, aby vás ta ženština, která je vaší tetou jedině díky sňatku, víc obtěžovala. S panem Spearsem jsme si vypracovali rozvrh. Kdykoli tu jeho lordstvo nebude, nahradíme je já, pan Spears nebo slečna Maggie. Už se nemusíte bát.“

„A když tu nebudou oni, budu tu já. Jak se cítíte, Vévodkyně?“

Už jen při zvuku jeho hlasu se jí zlepšila nálada. Bylo to od ní hloupé, leč bylo to tak. „Už je mi dobře, Marcusi. Pokud si přejete, mohu vám zlepšit náladu. Už na mě můžete křičet s čistým svědomím.“

Zamračil se. „Ne, to neudělám, zvláště ne před Badgerem. Dnes večer povečeřím s vámi, přímo tady, ráno pak zjistíme, jestli už byste mohla vstát z postele.“ Otočil se k Badgerovi. „Doslechl jsem se, že má ubohá Esmee pozřela část té krupicové směsi, co jste připravil pro Vévodkyni, a zemřela. Je to pravda?“

Vévodkyně se zasmála. Byl to jen slabý smích, ale přece. „Ta zpropadená sobecká kočka by se k vyzkoušení mé krupicové polévky nikdy nepropůjčila,“ odvětil Badger. „Je to pořádná bestie, tahle Esmee. Myslel jsem, že ji chytím, ale proklouzla mi mezi prsty. Pan Spears říkal, že s vámi spí, tedy když jste ve své vlastní posteli.“

„Ano, stává se to. Esmee je nevypočitatelná, stejně jako Vévodkyně.“

Tu noc spal s ní, ležel nahý hned vedle, zcela uvolněný, jako by tam uléhal posledních dvacet let. Natáhl se a vzal ji za ruku. Cítila jeho žár. Připadala si bezpečněji než kdy předtím.

„Ze všeho toho vzrušení mi začínají růst šedivé vlasy, Vévodkyně. Žádám vás, abyste od této chvíle uléhala jen do vlastní postele a neodcházela uprostřed noc hledat další indicie.“

„Nevěřím vám, Marcusi. Ukažte mi ty šedé vlasy.“

„Ne, musel bych zapálit svíci. Můžete si je najít ráno.“

„Přišel jste na něco?“

„Ne. Všichni tvrdí, že byli v noci pohrouženi v Morfeově náruči. Pokud mohu dodat, Wyndhamovi vynikali ve lžích po celá staletí. Žádný z nás ani nemrkne, když vyslovuje lež. Včetně vás, Vévodkyně.“

Sevřela mu prsty. „To jistě přeháníte, Marcusi.“

„Ani trochu. Musím říci, že mi to připadá zajímavé. Ležíme tu vedle sebe v posteli, jak by správní manželé měli, a musím připustit, že jsem tvrdý jako skála, ale nevrhnu se na vás, ačkoli vím, jak to máte ráda.“

Dříve by mlčela jako zařezaná. Nyní se zachichotala a ohnula mu palec, až vyjekl.

„Znovu začínáte. Ale můj palec? Přála byste si, abych vám dopřál rozkoš?“

„Ne. Buďte zticha, Marcusi. Bolí mě hlava.“

Zasmál se. „No ano, výmluva manželek stará celá staletí, nebo mi to aspoň říkával otec. V každém případě uznávám, že u vás by to mohla být pravda. Dobrou noc, má milá.“

„Navštívil jste ruiny opatství?“

„Ano. Trevor s Jamesem tam čmuchali také. Dokonce tam dorazila i Ursula, aby do toho strkala svůj nosík. Náramně veselá rodinná sešlost, jak se každý snažil, aby uspěl, aniž by o tom věděli ostatní. Vůbec se mi to nelíbí, Vévodkyně.“

„Až na Ursulu. Ta by k vám běžela se vším, co by našla. Idealizuje si vás, ona i Fanny. Obávám se, že začnete být příliš domýšlivý při vší té jejich bezelstné pozornosti.“

„Ne, to odmítám. Věřte mi, pobláznění Fanny mi víc než stačí. Je dost zneklidňující, když na vás mává řasami jedna mladá dívka. A má manželka leží v posteli a nemůže mě ochraňovat.“

„Můžete klidně odpočívat. Ursula si mě velmi oblíbila, takže by se nikdy nepokusila odlákat mi vás.“

„To je úleva. Skutečná úleva.“

Úleva trvala celý den a půl. Vévodkyně odpočívala a nechala se ošetřovat, až boule za jejím levým uchem zmizela. Maggie jí dokonce umyla vlasy a odstranila pozůstatky masti, kterou připravil Badger a Spears ji třikrát denně vtíral do její pokožky. Druhou noc vešel Marcus do ložnice jen v županu. Věděla, že je pod ním nahý, ale proč by také nebyl?

Vzpomněla si, jak opustila ložnici, protože ho nechtěla vidět. Už to víckrát neudělá. Nechá ho, aby dělal to nejhorší, co umí. Při té představě se zazubila.

„Dobrý večer, Marcusi,“ zavolala na něj. „Dnes večer je mi docela dobře. Hodláte uplatňovat svá manželská práva? Vrhnete se na mě? A až se mě nabažíte, znovu mi vyklouznete a vytrysknete mi na břicho?“ V duchu ho viděla, jak z ní vyklouzává a vypouští své semeno ne do ní, protože nenávidí svého strýce, nýbrž na ni.

Zastavil se před lůžkem. Znovu ho šokovala. Zavrtěl hlavou. Pochyboval, že si někdy na tuhle její novou podobu zvykne.

Měnila se mu před očima. Najednou byla smrtelně vážná. „Musíte zplodit dědice, Marcusi. Vaše pýcha vám nesmí bránit, abyste zplodil dědice pro další generaci Wyndhamů. Proč zkrátka na mého otce a na to, co udělal, nezapomenete? Nezáleží na tom. Nás se to netýká.“

„O ano, týká a vždycky bude.“ Usmál se. Nenechá se jí ovládat, jakkoli se možná její uvažování změnilo. Řekl jakoby nic: „Ve chvíli, kdy jste mě vy a ti vaši zpropadení přisluhovači přinutili oženit se s vámi, mnohé možnosti jste mi uzavřeli, Vévodkyně. Ale ne všechny. Teď z vás sundám košili, už mě unavuje čekat.“ V tu chvíli se v ní cosi rozpoutalo. Cítila, jak ochládá. „Výborně,“ vydechla a z jejího hlasu i očí čišel chlad, když se na něj dívala.

Víc už neřekla. Marcus stejně nechtěl mluvit, chtěl dostat svou slast a také její, protože, jak si uvědomila, když navzdory všemu křičela slastí, utvrzovalo ho to v jeho mužné dokonalosti. Na začátku byl něžný a trpělivý, pak ale začal být dobyvačný a směroval ji k rozkoši. Jenže žádná nepřicházela. Ležela tam a tentokrát jeho konání skutečně jen trpěla. Netušila, jak prázdné může milování být, pokud se ho odmítne účastnit. Viděla, jak se Marcusovo sílící vzrušení mísí s frustrací, protože ji neuspokojuje, a bylo jí to jedno. Zkrátka jen ležela, ruce podél boků. Necítila dokonce ani vztek, jen otupělost. Čekala, až skončí.

Nakonec přestal a podíval se na ni. Nechal svítit svíce, takže si mohl prohlédnout její tvář i tělo, obojí mu přinášelo potěšení, jak jí už několikrát předtím řekl.

Tentokrát neřekl nic. Jen se na ni díval. Tváře měl zarudlé, dýchal zhluboka a těžce. Byl zdurelý a připravený. Chtěl něco říci, pak jen zavrtěl hlavou. Najednou ji rozevřel, nadzvedl ji svýma velkýma rukama a hluboko a tvrdě do ní pronikl.

Zajíkla se, když ho ucítila, ale neublížil jí, protože ji předtím učinil vláčnou, to nemohla popřít. Přesto z toho, že ho cítila v sobě, neměla žádné potěšení. Zprudka oddechoval a pohyboval se nad ní. Nechtěla být od něj tak oddělená. Jednoduše čekala a nehýbala se.

Pak, stejně náhle jako minule, z ní vyklouzl a přitiskl se jí na břicho. Když byl hotov, zvedl se.

„Už jste skončil?“ zeptala se ledově chladným hlasem. „Jak vidím, tak zřejmě ano. Půjčíte mi kapesník? Nesnáším na sobě vaše semeno. Ne, nedělejte si starosti, nemám tu po ruce žádnou zbraň, ačkoli byste si zasloužil pořádný výprask. Jen mi dejte kapesník a jděte pryč.“

Mluvila zcela nevzrušeně a jemu se chtělo křičet. Vysmívala se mu. Nevěděl, co má dělat. Ležela pod ním celou dobu bez pohnutí. Chtěl ji strhnout s sebou, ale nereagovala. Takovou situaci si nepřál. Podíval se na své semeno na jejím břiše. Pak jí pohlédl do obličeje. Tvářila se, jako by jí by docela lhostejný. V tu chvíli ji nenáviděl. Nenáviděl ji za to, že byla dřív tak vášnivá, že ho dokázala docela rozdivočit, zatímco tentokrát jen ležela a ani nemyslela na nic

konkrétního, zkrátka jen ležela a snášela ho. Udeřil se pěstí do stehna.

„Nemohu tomu uvěřit! Radši bych, kdybyste na mě ječela jako ve stájích. Bůh ví, že jsem vás nikdy za manželku nechtěl, Vévodkyně, a věřte mi, že vás budu používat jen do té doby, než se vrátím do Londýna. Dál už mě snášet nebudete muset."

Okamžitě se zvedl z postele, natáhl si župan, odešel a práskl za sebou dveřmi.

Vstala, omyla se, pomalu si natáhla noční košili a uhladila ji. Když se vrátila do postele, odsunula se na vzdálenější konec, protože měla pocit, že ještě pořád cítí jeho žár. Snad by si mohla přinést ze zbrojnice jednu z otcových pistolí. Zkrátka se připravit. Marcuse nesmí podceňovat. Ano, bude lepší být připravená.

Vévodkyně přelezla přes nízký plot, opatrně, aby si neroztrhla jezdeckou sukni. Rozhlédla se kolem, prohlížela si dopodrobna krajinu. Fenlowovy slatiny ležely západním směrem, nevlídné a nehostinné i uprostřed teplého léta. Na východě viděla hustý stromový porost, vesměs borovice a buky. Před sebou měla políčka, rozesetá v krajině jako vyšívané čtverce, jedno vedle druhého, ohraničená kamennými ohradami či alejemi pečlivě vysazených stromů. Tu a tam se zvedalo návrší. Byl to nádherný výhled, ji však nezajímal. Šlo jí o hádanku.

Chtěla najít onen starý pokroucený dub, proto dnes přišla z jiné strany. Zastavila se a prohlížela si kamenné ohrady, sedavé a bytelné proti obzoru, vesměs udržované, ačkoli některé se začínaly rozpadat.

Upravila si sukni a vyrazila vpřed. Kde jen ten zpropadený dub může stát?

K rozvalinám opatství St. Swale došla po dvaceti minutách svižné chůze. Víc jak týden sem chodila každý den a hledala, ačkoli netušila co.

Stejně tak nezjistila nic o tom, kdo ji omráčil a ukradl knihu. Ani Marcus. Ani Spears, Badger či Maggie, kteří ji neustále odmítali spustit z očí. Dokonce i pan Crittaker a Sampson ji hlídali. Nikdy v domě nezůstala sama. Nyní si její strážci myslí, že odpočívá, stejně jako každý den během uplynulého týdne a půl v tuto denní dobu.

Proto také chodila pěšky. Pacholci ze stájí byli věrní Marcusovi. Lambkin by dozajista prozradil, že ji tam zahlédl. Kdyby si vzala Birdii, Marcus by to věděl během chvilky.

Právě klečela na kolenou v tom, co dozajista bývalo mnišskou celou, a prohlížela si malou rytinu na jednom z kamenů ve zdi, když se za ní náhle ozvalo vzteklé: „Co tu zatraceně děláte? K čertu s vámi, Vévodkyně, máte odpočívat.“

Pomalu se otočila. Neuvědomila si, že má šmouhu na tváři a že se jí prameny vlasů vymanily z účesu a spadaly volně přes rameno. „Marcusi,“ vydechla.

„Co tu děláte?“

„Rozhlížím se.“ Pokrčila rameny. „Pojďte se podívat na tuhle rytinu. Je velmi slabá, ale pořád se dá rozeznat. Tohle je mnišská cela, tím jsem si naprosto jistá. Klekněte si a podívejte se.“

Neudělal to. Popadl ji za rameno a zvedl na nohy. „Takže vy jste všem lhala, je to tak?“ Zatřásl jí. „Nejste ta křehká dáma, která odpočívá na lůžku, že? Ne, chodila jste sem a potloukala se tu docela sama, k čertu s vámi.“ Znovu jí zatřásl. „Tak něco řekněte!“

Najednou dokonale zbledla. „Marcusi,“ hlesla nevěřícně, „pusťte mě. Bude mi zle.“

Byl natolik překvapen, že ji okamžitě pustil. Díval se, jak upadla na kolena a začala zvracet. Spíše dávila na sucho, protože moc nejedla. Klekl si vedle ní, zvedl jí vlasy a přidržoval ji, protože se celá třásla. Ucítil bodnutí viny. „Říkal jsem vám, že máte odpočívat. Vidíte, k čemu to vedlo? Zatraceně, vždyť jste se ještě pořád nezotavila ze zranění. Není divu, že jste na mě nezačala křičet.“

Vytáhl kapesník a podal jí ho. Otřela si ústa a hned ho zmuchlala v ruce, když se její tělo začalo znovu otřásat.

Zaklel a vzal ji do náruče. Mlčel, zatímco ji zvedal na Stanleyho. Opřel ji o sebe a pobídl hřebce do klusu. K jejímu překvapení se nevraceli rovnou do Chase Parku. Po několika minutách zastavil Marcus koně u malého potůčku, lemovaného hustým rákosím.

Sundal ji dolů a pomohl jí pokleknout. Nabral do dlaní vodu a nechal ji, aby si vypláchla ústa. Trochu vody vypila. Byla tak studená, až jí zmodraly rty. Jakmile polkla, nevolnost se vrátila. Zasténala a objala si ramena.

Utrhl jí okraj spodničky, namočil ho, otřel jí obličej a odnesl ji do stínu javoru. Tam se posadil, ji si umístil mezi nohy a opřel zády o sebe. „Jen klid. Už je to lepší?“

„Nevím.“

„ Jste slabá a roztřesená, což je jen pochopitelné. Opřete se o mě a chvíli zůstaňte v klidu. Už mě unavují vaše věčné protesty.“

Nepamatovala si, že by proti něčemu protestovala. Zavřela oči.

Cítil, jak se uvolnila a její dech se prohloubil. Díval se jí přes hlavu na potok, pak ji objal pevněji a opřel se o kmen javoru. Bylo teplo, kolem bzučely včely.

Z dálky se ozývalo bučení krav. Stanley se popásal opodál na rákosu. Marcus zavřel oči. Když se probudil, slunce už o hodný kus pokročilo k západu. Zřejmě sebou při probuzení trhl, protože i Vévodkyně se probrala.

„Nehýbejte se. Nejdřív mi povězte, jak se cítíte.“

„Už dobře, opravdu. Děkuji za pomoc, Marcusi.“

„Viděl jsem vás, jak se kradete z domu, proto jsem vás sledoval. Proč jste si alespoň nevzala Birdii?“

„Pacholci ze stájí by vás okamžitě uvědomili. Lambkin by ji zřejmě dokonce odmítl osedlat.“

„Už jste to někdy udělala?“

„Ano, dělám to tak už asi týden. Chci najít starý dub, pod nímž je tá studna. Mělo by to být blízko opatství, ale zatím jsem neměla štěstí. Musí to tu někde být, Marcusi, někdo blízko. Tolik mě to zlobí.“

Velmi pomalu si ji posadil do klína a otočil ji tváří k sobě. „Poslouchejte mě. Nenapadlo vás, že osoba, která vás udeřila v knihovně, by vás mohla docela klidně napadnout znovu?“

„Proč? Předtím ten kdosi uviděl knihu a já mu stála v cestě. Udělal to jen kvůli té knize, Marcusi.“

„To nemůžete vědět. Teď se vrátíme do Chase Parku. Ne, nevstávejte. Odnesu vás.“

Po cestě ke Stanleymu, který vehementně přežvykoval a ignoroval je, se Marcus zeptal: „Ještě pořád vás pobolívá hlava a je vám zle?“

„Ne, až dodnes jsem byla docela v pořádku, věřte mi. Je to zvláštní.“

„Až se vrátíme domů, zalezete si do postele. Ne, netvařte se jako zděšená panna, ani se na mě nerozkřikujte, že vám to nakazuji. Nemám v úmyslu lehnout si vedle vás. Ale přijdu v noci, takže ať vás ani nenapadne štrachat se do jiné ložnice. Jinak vás vyhledám a nebudu potěšen. Další věc, už žádné lhaní ani přání, abych zemřel nebo se stal impotentní, což by bylo ještě horší.“

„Proč se nevrátíte do Londýna? K Celeste? Anebo si sem nenecháte přivézt Lisette.“

„Ano, to bych mohl, že?“

„Můžete to zkusit,“ procedila mezi zuby a v očích se jí bojovně zablýsklo. „Schválně, jestli uděláte takovou hloupost.“

„Mám to chápat tak, že mi vyhrožujete? Znamená to snad, že mě zardousíte, jestli se dotknu nějaké jiné?“

„V tuto chvíli říkám jen tolik, že budete velmi litovat, jestli si sem některou z těch ženských přivedete. Jestli se nějaké jiné dotknete – to ještě musím promyslet. Dám vám vedet. Domnívám se, že člověk by měl chápat své možnosti.“

Nic víc už neřekla, jen se usmívala. Trval na tom, že ji ponese halou, aby to všichni viděli, až nahoru do ložnice, kde velmi okázale dohlížel na její pohodlí.

21

„KÉŽ BY VÁM vypadaly všechny vlasy.“

„Eh? Co jste říkala?“ Jeho sevření zesílilo.

„Říkala jsem,“ pravila Vévodkyně sladce a s úsměvem, „kéž by vám učarovaly zdejší krásy, vždyť by to měl být váš domov.“

Zazubil se. „Nebylo to špatné, ale tetě Wilhelmině se nemůžete rovnat. Zřejmě zkrátka nemáte talent na rýmování.“

„Mám ho dost, když jsem se jím mohla živit!“ Zůstala na něj hledět, ruku přitisknutou na ústa. Jak pošetilé od ní. Poprvé v životě se nechala vyprovokovat k neuváženým slovům. Nejraději by si ukousla jazyk.

Naštěstí nepochopil, přinejmenším si neuvědomil, co právě vyzradila. „Ale, takže jsme zpět u onoho záhadného muže, který vám platil ten útulný domek ve Smardenu.“

„Ne, nejsme. Ale snad jsem jen lhala, jako lžou všichni Wyndhamové, jak jste sám řekl. Snad tedy takový muž existoval. Co myslíte, Marcusi?“

Kdyby byl pes, zavyl by, takhle se však vzpamatoval a promluvil svým nenuceným způsobem, za jaký by ho nejraději udeřila a políbila zároveň. „Nu, vím, že nešlo o vašeho‘ ochránce. Pokud jste přesvědčila nějakého blázna, aby vám dával peníze a nežádal za to od vás žádnou protislužbu, kdo jsem já, abych to zpochybňoval? Ne, Vévodkyně, to jsem nemyslel vážně.“ Uličnicky se zazubil. „Mám vás svléknout? Kde máte noční košili?“

„Postarám se o ni, můj pane,“ ozvala se Maggie, která vešla do místnosti jako královna na popravu svých vojáků. „Jen nechte Vévodkyni být. Vždyť se podívejte, jak zčervenala. Už jste ji zase peskoval, nemám pravdu? Nebo jste si z ní utahoval? To by jí jistě nedělalo dobře, ačkoli jsem, stejně jako všichni ostatní, viděla, jak

jste ji přinesl. Všichni jsme se domnívali, že odpočíváte, Vévodkyně. Nebylo od vás právě chytré vyrazit si ven sama. Ten surovec, který vás napadl, by to docela dobře mohl zopakovat.“

„Z úst služebné,“ podotkl polohlasně Marcus.

Vévodkyně zavřela oči. V duchu uvažovala, jestli nemá Marcusovi říct, že její ruměnec vyvolal naprostý a slastný vztek. Jenže to nebyla pravda. Ke svému úžasu ucítila nával slabosti. Během krátké chvíle usnula.

Marcus dostál svému slovu. Toho večera, poté co ji starostlivě doprovodil do ložnice a předal do péče Maggie, odebral se do vlastní ložnice. O půl hodiny později otevřel spojovací dveře.

Seděla na příliš měkkém křesle před malým krbem a hleděla do plamenů. „Jsem tu, jak jsem slíbil.“

Věnovala mu strohý pohled. „Jděte pryč, Marcusi.“

„Ne ne. Dnes odpoledne jsem napsal Celeste. Dorazí až za další čtyři dny. Do té doby si musím vystačit s vámi.“

„Varovala jsem vás,“ pronesla, složila ruce v klíně a ignorovala ho tím iritujícím způsobem, jaký ovládala jen stará Vévodkyně.

Vzdychl jako mučedník, sklonil se a vzal ji do náruče. Políbil ji, když se otočila. „Nádherně voníte jako vždy.“

„Děkuji. Odejděte, Marcusi. Právě teď nemám zájem poskytnout vám úlevu. Nehodlám snášet vaši nudnou přítomnost ve své posteli. Běžte si snít o Celeste.“

„Poskytnout mi úlevu. To zní dost podivně, Vévodkyně.“ Postavil ji a bez jediného slova jí svlékl župan i noční košili. Poodstoupil. „Dobrotivý Pán vás stvořil velmi hezky,“ řekl a přitom si ji prohlížel. „Zjevně přitom myslel na mě, protože vaše velikost i vaše tvary jsou přesně podle mého gusta.“

Tvářila se netečně, jen tam stála a dívala se jinam. Zajíkla se, když napřáhl ruku a zlehka jí přejel po ňadru. „Máte skutečně nádherné křivky. Tohle je velmi matoucí, Vévodkyně. Chvíli jste zticha jako bývalá Vévodkyně, pak zase ne. Nikdy nevím, co mám od vás čekat.“

„Nikdy to nebudete vědět, vy zpropadený osle.“

Zasmál se a pohladil ji po břiše. Ucouvla, vzápětí vykřikla. Nevěřícně na něj pohlédla, otočila se a utekla.

„Vévodkyně.“ Chtěl jít za ní, pak se konsternované zamračil, když klesla na kolena a začala zvracet do nočníku. Klekl si vedle ní a objal ji, aby jí poskytl oporu. „Tohle už jsem viděl,“ odhrnul jí vlasy z obličeje. „Nelíbí se mi to. Odpoledne vám bylo zle a teď znovu. V Darlingtonu je jistý lékař, který se těší dobré pověsti. Nechám ho zavolat do Chase Parku ještě dnes v noci.“

Třásla se, celá schoulená. Vstal, vzal župan, přehodil jí ho přes ramena a uložil ji do postele. „Jen klidně ležte. Myslím to vážně, Vévodkyně. Ležte, dokud se nevrátím.“

Vrátil se za pouhých pět minut spolu se Spearsem, Badgerem a Maggií v noční košili ze světle zeleného saténu s dekoltem, který by i kněze uvrhl do propasti šílenství. Marcus jim právě líčil: „Odpoledne zvracela a teď znovu. Znám jednoho lékaře v Darlingtonu. Badgere, chtěl bych, abyste pro něj zajel.“

Badger si odkašlal a upřel pohled na svou bledou paní, schoulenou ve velké posteli.

Spears si upřeně prohlížel malý hrozen vína, vytesaný na krbové římse.

Maggie si uhladila košilku na bocích.

Marcus se zamračil. „Co se tu zatraceně děje? Badgere?“

Spears oslovil Vévodkyni. „Maggie vám přinese suchar. Měl by vám pomoci zklidnit žaludek.“

, Jak to kčertu víte?“

„Nuže, můj pane,“ pravil Spears podivně blahosklonným tónem, „nemáte se čeho obávat. Už jsme všichni tuto situaci probírali a došli jsme k závěru, že není nijak znepokojivá. Zde lady se chová naprosto dle zákonů přírody.“

„Jakých zatracených zákonů přírody? Copak jste zapomněli, že utržila ani ne přede dvěma týdny ránu do hlavy?“

„Vévodkyně je v požehnaném stavu, můj pane,“ vzal si slovo Badger. „Nosí *dědice.* Nevolnost a zvracení jsou normální. Zakrátko to přejde. Pan Spears tvrdí, že ještě tři týdny a bude v pořádku. Nu, snad možná i o něco déle, ale víme, že je velmi odolná, proto by tři týdny mohly stačit.“

V místnosti se rozhostilo naprosté ticho. Jako z dálky uslyšel Marcus Vévodkyni. „Jsem v pořádku, Spearsi. Badgere, Maggie, prosím vás, teď nás nechte o samotě. Je to důležité. Odejděte prosím.“

Všichni tři odkráčeli, leč velmi pomalu.

Marcus za nimi zavřel. Otočil klíčem v zámku. „Bude vám znovu zle? Potřebujete něco sníst?“

Zavrtěla hlavou.

Teprve tehdy si uvědomil, že je velice bledá, panenky rozšířené, schoulená do klubíčka. „Věděla jste to?“ zeptal se hrozivě tichým hlasem. „Ne.“

„Jak vám mohu věřit?“

„Nemůžete. Sám jste řekl, že všichni Wyndhamové jsou dokonalí lháři, včetně mě.“

„Nosíte mé dítě. To není možné. Ti tri všeteční hlupáci se musí mýlit. Zvracela jste kvůli úderu do hlavy.“

„Nuže dobrá, je to nemožné. Předstírejme tedy jen teoreticky, že by to byla pravda. Budete to považovat za neposkvrněné početí, nebo jsem vám nasadila parohy? Och, nezapomínejme na mého štědrého milence z domku ve Smardenu.“

Máchl rukou ve vzduchu. Vypadal užasle, nevěřícně. Jako muž, kterého právě střelili, ale zatím ještě necítí bolest. „Nechápu to. Je pravda, že jsem si vás vzal jen párkrát, jen několikrát, a neměl jsem na začátku sílu oddělit se od vás, kterou už mám. Přesto trvá mnohem déle, než žena otěhotní, jistě je to.záležitost mnoha pokusů a mnoha měsíců.“

„Očividně ne.“

Začal přecházet po pokoji. Dívala se na jeho rozhalený župan, nohy s černými chloupky. Pomyslela si, jak je muž, který nechce, aby nosila jeho dítě, nádherný. Jenže je těhotná. Její tělo přijalo jeho semeno. O svatební noci? Té druhé noci, co k ní přišel? Bylo jí do zpěvu. Vzápětí však ucítila nový nápor nevolnosti a začala pomalu a zhluboka dýchat.

„Vy jste nedostala po naší svatbě v Paříži své měsíční ženské záležitosti?“

Zavrtěla hlavou.

„Do pekla s vámi! Copak vás nenapadlo, že by to mohlo něco znamenat?“ Dívala se mu do očí. „Nechci to dítě a vy to moc dobře víte!“ Mlčela, soustředila se jen na to, aby jí neunikl ani hlásek. „Udělala jste to schválně.“

V tu chvíli míra přetekla. Výraz v její tváři, poddajný a smutný, se změnil v rudý vztek. „Jen jsem čekala, jak dlouho bude trvat, než vinu svalíte výlučně na mě. Matka mi několikrát říkala, že muž nedokáže snést, že by mohl něco udělat špatně. Prý dokáže říci cokoli, jen aby tím špatným byla místo něj žena.“ Vzápětí však zlost jako zázrakem vyprchala. Usmála se na něj. „Budete otcem, Marcusi, a já matkou. Nosím v těle dítě, naše dítě.“

„Odmítám dopustit, aby váš zatracený otec vyhrál. Něco takového nedovolím, slyšíte mě? Nedovolím, abyste byla těhotná.“ Uhodil se dlaní do čela. „Co jsem jenom udělal, že jsem si tohle zasloužil, co? Nic. Docela spokojeně jsem si žil svůj život, když váš otec zemřel a já se musel stát dědicem. A protože byl zahořklý a nečestný, vylil si na mě svou žluč. Nenáviděl mě, což také dokázal, když mě odřízl od veškerých prostředků, pokud bych si nevzal vás, jeho drahocenného parchanta. Vás, jedinou ženu na světě, kterou jsem nikdy nechtěl, jen aby mě ponížil do hloubi duše. A přece jste mě přinutila, abych si vás vzal. Stejně jako váš otec jste mi nedala na vybranou. Já chci mít svůj život znovu pod kontrolou. Chci, abyste z něj vy i to vaše zatracené dítě zmizely.“

Vyrazil ke spojovacím dveřím, zarazil ho však její tichý hlas. „Chápu. Přejete si, abych odjela zítra, Marcusi?“

„Přál bych si, abyste odjela ještě dnes v noci, vlastně ihned, ale to by bylo kruté. Možná byste omdlela na schodišti.“

Odešel a práskl za sebou dveřmi.

Dlouho na zavřené dveře hleděla. Pak se pomalu dotkla břicha. Bylo ploché, ale uvnitř, v lůně, je dítě. Jejich dítě.

Dlouho ležela a hleděla do stropu, když se ozvalo zaklepání. Vstala a odemkla. Stáli tam Badger, Spears a Maggie, která držela v rukou zakrytý talířek.

Neřekli nic, jen vešli do ložnice, když ustoupila.

„Tohle snězte, Vévodkyně,“ vybídla ji Maggie a zavedla ji ke křeslu před krbem.

Všichni tři se postavili kolem ní a mlčeli, dokud nezačala uždibovat jeden z čerstvých Badgerových koláčků.

„Připravil jsem je s kousky jablek," řekl. „A čerstvou smetanou. Recept mé tety Mildred."

„Jsou vynikající."

„Už se vám zklidnil žaludek?" zeptala se Maggie. Vévodkyně přikývla a dál pomalu žvýkala, pohled upřený do plamenů.

Spears si odkašlal. „Jeho lordstvo je muž velmi temperamentní. Je to přirozený vůdce, muž činů. Jeho muži mu v boji vždy bezmezné důvěřovali. Chránil je, hnal je do akce a oni věděli, že by za kohokoli z nich položil život."

Badger pokračoval: „Je to horká hlava, vždycky byl, pan Spears říká, že už jako chlapec. Není jen vůdce, ale také muž z hloubi duše loajální. Někdy ovšem nedokáže věci v klidu rozvážit. Nejprve reaguje, pak přemýšlí. Dokáže chrlit nejpozoruhodnější kletby, jaké jsem kdy slyšel. Poté se uklidní a znovu se usmívá."

„O nás ženách se říká, že to my se často necháme unést a říkáme to, co nás napadne," přidala se Maggie, „ale to není tak docela pravda. Jen se podívejte na sebe, Vévodkyně. Jste klidná a tichá. Nikdy neztrácíte hlavu a nevykřikujete pošetilosti. Jste pravým opakem jeho lordstva." Zamračila se a pokrčila rameny. „Nebo jste alespoň bývala. Zvláštní, jste nějak jiná, všichni jsme si toho všimli."

Slova se opět ujal Spears. „Je pravda, že jeho lordstvo se sem tam nechá unést a přestane ovládat svůj jazyk, ale nebojte se, dostane rozum. Ačkoli se zdá, že jste ztratila svou působivou málomluvnost, přinejmenším ve chvílích, kdy volíte jinak, nemůžete se s jeho lordstvem a jeho nezkrotným temperamentem srovnávat. Není to nečestný muž, jen –"

„Já vím," ujistila ho. „Je zkrátka temperamentní, horká hlava, snadno se přestane ovládat. Ale jedno vám povím. On to dítě nechce. Opakoval to častokrát, nejde o spontánní rozhodnutí z dnešní noci."

„Je to muž. Přesto však není hlupák," prohlásila Maggie. „Tedy ano, koneckonců všichni muži musí… nu, to není důležité. Zkrátka si jeho lordstvo musí uvědomit, že milování může stvořit dítě. Ačkoli klel a zuřil, musel vědět, že je jen přirozené, abyste otěhotněla, protože jeho lordstvo je velmi požitkářský muž –"

„Přesně tak,“ přitakal Badger. „Jeho zlost a neochvějnost v této věci nedává smysl. Jak řekla Maggie, není hlupák.“

Vévodkyně zbledla. „Nechápete.“

Všichni tři se zatvářili zaskočeně.

„Nerozumíte tomu,“ zašeptala a znovu zmlkla.

„Nu, navzdory tomu znám muže, Vévodkyně, a jeho lordstvo dokáže být natolik hrdé, že by ho člověk nejraději zaškrtil, ale dostane rozum. Pochopí, co je správné,“ ujišťovala ji Maggie.

„Zmírní své stanovisko,“ přidal se Badger.

„Zmírní, jinak budeme muset něco podniknout,“ doplnil Spears a druzí dva přikývli.

Podívala se na jednoho po druhém. „Nu, snad budeme opravdu muset něco podniknout.“

„Neutečete, Vévodkyně, že ne?“ zeptal se Badger.

Zamyšleně na něj pohlédla.

22

MARCUS SE ZARAZIL u paty rozložitého schodiště, které stoupalo z hlavní haly Chase Parku. Přede dveřmi stály tři cestovní kabely a vedle nich Maggie, celá vyparáděná v ohnivě červeném kloboučku s pštrosím perem a tmavě modrém plášti. Podupávala nožkou v elegantním střevíci. Očividně na někoho čekala.

Na Vévodkyni.

„Kde je, Maggie?“ zaburácel.

Velmi pomalu se otočila a poklonila se. „Můj pane, kde je kdo?“

„Nevoď mě za nos, děvče, jinak –“

„To by snad stačilo, Marcusi. Vlastně jsem zde, ale jen v tuto chvíli, protože vzápětí s Maggií odcházíme.“

„Nikam nepůjdete, vy jedna!“

„Projevil jste své přání nad slunce jasněji. Chtěl jste, abych okamžitě odešla, obával jste se však, že by vaše pověst utrpěla, kdyby se rozneslo, že jste vyhodil těhotnou manželku uprostřed noci.“

„To vůbec nebylo uprostřed noci, takže –“

„Tudíž jsem pro zachování dekora, počkala až do rána. Sbohem, Marcusi.“

Otočila se na patě, vystrčila bradu vzhůru, majestátně jako pravá vévodkyně. Vzápětí zakopla o jednu z kabel a upadla.

Ihned byl u ní a vzal ji do náruče. „Jste v pořádku? Řekněte něco, vy nešťastnice.“

„Jsem v pořádku. Jak nepřístojné, upadnout uprostřed tak skvostného odchodu.“

„Ano, to se stává, když máte bradu moc nahoru. Přesto se vám nebudu smát, přinejmenším zatím ne. Teď mě dobře poslouchejte, Vévodkyně. Nikam nepůjdete. Tohle je váš domov a tady zůstanete.“ Zatřásl jí. „Rozumíte mi?“

„Nejsem si jistá, Marcusi. Snad byste mnou měl zatřást ještě jednou, uvažuji pak jasněji.“

Vytáhl ji na nohy a změřil si ji zachmuřeným pohledem.

„Proč by měl být Chase Park mým domovem? Proč dnes ráno náhle zpíváte jinou písničku? Skutečně vám nerozumím, můj pane.“

„Je vaším domovem, dokud nerozhodnu jinak, a snad i pak by jím zůstal. Rozumíte?“

„Nikdy vám nebudu rozumět.“

„Jsem muž. Muže není snadné pochopit. Nevystavujeme své city všem na odiv jako vy ženské.“ Maggie za ním si odfrkla.

„Ach ne,“ vydechla Vévodkyně tónem, jaký už teď bezpečně rozeznával. Okamžitěji pustil.

Seběhla po mramorových schodech, minula ohromeného zahradníka, padla na kolena a začala zvracet do růžových keřů.

Maggie si Marcuse přeměřila přísným pohledem. „Zatřásl jste s ní schválně, aby jí bylo špatně. Strávila jsem dobrých dvacet minut kartáčováním jejího pláště od všech těch výletů do toho mizerného opatství, kde lezla po kolenou a hledala ten mizerný poklad, a teď se podívejte.“

„Netřásl jsem s ní kvůli tomu. Přesto ovšem tohle může být znamení, že se jí konečně rozsvítilo v té ženské hlavě. Sampsone! A, tady jste, hned za mnou. Začíná z vás být stejný čmuchal, jako jsou Spears s Badgerem. Nechte odnést zavazadla lady do jejího pokoje. Neváhejte. Jakmile se postaví na nohy, možná se jí v hlavě vyklube další zvrácenost.“

Maggie si znovu odfrkla.

Marcus vyšel ven, kde panovalo krásné letní ráno. Obloha byla světle modrá s bílými mráčky, vzduchem se nesla vůně pokosené trávy. Jeho žena klečela u růžových keřů.

Počkal, než skončila, poté ji vzal do náruče a odnesl zpátky nahoru. Když míjel tetičku Wilhelminu, povytáhla obočí a řekla: „Konečně je po ní?“

„Ne. Přeji vám dobrý den, teto Wilhelmino.“

„Mamá!“ zaslechl zděšenou Ursulu. „Opravdu byste neměla říkat tak hrozné věci. Je to hraběnka a je zde paní.“

„Já? Ptala jsem se jen, co tu voní.“

„To bych i já svedl lépe," řekl Marcus tiše. Vévodkyně se chtěla usmát, ale bylo jí příliš zle. „Tohle se mi nelíbí, Marcusi."

„Ne, ani mně ne. Teď už víte, že musíte být mírná jako kravka a dělat přesně to, co vám řeknu."

Došel do její ložnice, zamračil se na pokojskou tak, že okamžitě utekla, a položil Vévodkyni na postel.

Napila se vody, kterou jí podal. Zasténala a popadla se za břicho.

Marcus vyšel z místnosti a bylo slyšet, jak křikl: „Maggie, doneste jí nějaké sušenky. Určitě jste jich zabalila víc než dost. Rychle!"

Ani ne o tři minuty později už pomalu žvýkala skořicovou sušenku. Vzdychla a konečně se uvolnila.

„Nechcete mě tu. Proč tenhle zvrat? Má vás dnes navštívit vikář? Máte strach, aby neviděl, jak vás opouští manželka?"

Mlčel. Odvrátil se a začal jako obvykle přecházet po místnosti.

Vypadal velkolepě. Líbil se jí v těsně padnoucích krátkých jelenicových kalhotách. Vzpomněla si, jak mu to slušelo v uniformě, a znovu vzdychla. „Chci odejít, Marcusi. Jak víte, jsem velmi bohatá. Také jistě víte, že i bez peněz, které mi zanechal otec, bych se obešla. Zjevně jsem neotěhotněla záměrně, to, jak se domnívám, je nemožné. Ale stalo se a už se s tím nedá nic dělat." Náhle sykla a zašeptala: „Ne, to jistě ne. Tohle přece nechcete, abych udělala?"

„Udělala co?"

„Slyšela jsem o ženách, které se pokoušejí zbavit dítěte. Mnohým se to podaří. Strkají do sebe různé věci. Někdy také zemřou."

„Ach proboha, Vévodkyně, zmlkněte. Ano, už vás vidím, jak klopýtáte do nějaké postranní uličky v Yorku a žádáte nějakou starou čarodějnici, aby vás dítěte zbavila. Nebo ještě lépe, mohl bych vás tam dotáhnout za vlasy. Přestaňte s těmi prostoduchými řečmi. Mlčte! Anebo zrudněte a začněte zuřit, ale nechovejte se jako hlupačka." Tempo jeho kroků se zrychlilo. Byl na něj skutečně velmi hezký pohled.

„Co tedy chcete, abych udělala, Marcusi?"

V tu chvíli se otočil a usmíval se. „Zdá se, že už se od vás nemusím rychle stáhnout. Škoda už byla napáchána, dá-li se to tak říci."

Jen na něj zírala. „Tvrdil jste, že tu Celeste bude za čtyři dny.“

„Mohl jsem lhát. Jsem Wyndham a je tu jistá možnost, že jsem jí nenapsal. Snad i tušíte, že jsem možná lhal, nepředstírejte opak. Vzhledem k tomu, že návaly nevolnosti na vás přicházejí velmi nevypočitatelně, bude nejlepší, když si vás užiji v těch vzácných chvílích mezi nimi. Jako třeba teď.“

Dlouho se nepohnula ani nepromluvila. Pak se velmi pomalu zvedla z postele, došla k nočníku a začala zvracet.

„Zatraceně!“ ulevil si, nakopl židli a sklonil se ke své ženě, aby ji podepřel.

„Víte,“ řekl, když se k němu zmoženě přitiskla, a odhrnul jí vlasy z obličeje, „možná sem přece jen nechám Celeste přivézt. Vůbec nejste v stavu, abyste mi měla co nabídnout, hádku či vášeň. Co myslíte, Vévodkyně?“

„Jen to zkuste.“

Dlouho se na ni díval. Přemýšlel, rozvažoval. „Myslím, že začínám věci vidět jasněji. Pravděpodobně jste vůbec neměla v úmyslu opustit Chase Park nebo mě, že?“

„Copak jste neviděl zavazadla? Nebyla Maggie oblečená na cestu? Nestál venku kočár?“

„Tak ano nebo ne?“

Vlastně měl naprostou pravdu. Jen předstírala, že chce odejít. Cestovní kabely byly prázdné a Maggie, herečka tělem i duší, si jistě výstup ohromně užívala. Vévodkyně se jen modlila, aby se Marcus s dítětem smířil. Doufala, že když si bude myslet, že odchází, uvědomí si, že ji chce mít, ji i dítě. Nyní neměla vůbec tušení, jestli se jí podařilo, za co se modlila.

Mlčela. Nedopřeje mu to uspokojení. Zvedla bradu.

„Takže mi nabízíte další výzvu,“ konstatoval a v modrých očích se mu zablýsklo. „Máte ráda hry, madam? Když nyní vím, jak se věci mají, brzy zjistíte, že nemáte šanci. Budete pokořena. Jste v tomhle jen nedochůdče. Nemáte tušení o vhodné strategii, postrádáte instinkty co dělat ani kdy přesně to dělat. Ano, taková výzva od vás – pokud zrovna nezvracíte do růžových keřů – by mě mohla pobavit.“

„Mohu od vás odjet ještě dnes večer, v osm hodin.“ Zasmál se.

„Nelíbí se mi to,“ svěřil se Marcus Badgerovi a Spearsovi. „Je jí pořád zle, je bledá a hubená jako tyčka. Je tak vyčerpaná, že už se ani nedokáže rozzlobit, a Bůh ví, že když jí je dobře, tak ji popichuji a provokuji, jak se dá. Být na jejím místě, dávno bych se zastřelil nebo probodl, ale ona nic.“

„To je vskutku znepokojivé, protože vy jste svým popichováním proslulý, můj pane,“ děl na to Spears.

„Ani mně se to nelíbí,“ přidal se Badger. „Jste proslavený svým provokováním.“

„Ještě dva týdny,“ klidnil ho Spears. „Chápu vaše obavy, ale prostudoval jsem to velmi pozorně, můj pane. Jen dva týdny a bude jí o mnoho lépe. Pan Badger připravuje vynikající pokrmy a to, co se jí podaří udržet v žaludku, je pro ni i dítě velmi zdravé.“

Marcus sebou trhl, kdykoli se někdo zmínil o dítěti. Ještě pořád netušil, co udělá. Pošle ji pryč, až jí bude zase dobře? Do domku ve Smardenu? Zaklel, pročež na něj Badger se Spearsem překvapeně pohlédli.

„Domníval jsem se, můj pane,“ promluvil Spears, „že jde o setkání s účelem ulevit vaší mysli od starostí s manželčinými přetrvávajícími nevolnostmi.“

„Mluvíte tak škrobeně jako má matka, Spearsi. Jen tak mimochodem, kdy má moje drahá máti přijet?“

„Pan Sampson říkal, že dorazí třetí týden v červenci.“

„Bože můj, dovedete si mou matku představit s tetou Wilhelminou? Ona a ta harpie z Baltimoru se budou náramně bavit.“

„S vaší paní matkou nejsou žádné potíže,“ oponoval Spears. „Je zábavná. Nestrpí pošetilce, tudíž se domnívám, že ta harpie z Baltimoru bude brzy v koncích. Říkal jsem panu Badgerovi, jak vaše matka miluje středověké legendy. Je neškodná, řekl bych, můj pane, a okouzlující.“

„Nejen středověké, Spearsi. Věří, že královna Marie Skotská byla poslem Panny Marie, královny nebeské. Obávám se, že nás společně s tetou Wilhelminou dostanou do hrobu. Matka je velmi ostrovtipná, však víte. Nahání mi strach.“

Ode dveří se ozvalo zakašlání. Byl to James Wyndham, který na Marcuse upřeně hleděl.

„Ach Jamesi, pojďte dál. Se Spearsem a Badgerem jsme právě probírali, kdo by mohl vyhrát příští měsíc v Ascotu. Koho byste tipoval vy, *Elysejská pole* nebo *Roberta Bruče?* Obojí jsou to silná zvířata a běží rychleji než vítr."

„Vždycky jsem si myslel, že Robert Bruče, tedy ten člověk, je vynikající. Vsadil bych na něj."

„Přesně tak, pane Jamesi," přitakal Spears. „Nyní, pane Badgere, bych doporučoval, abyste se vrátil do kuchyně. Pohroužíme se do práce, abychom nemuseli myslet na své starosti."

„Co budeme mít k večeři, Badgere?"

„Pečenou tresku s uzenými mušlemi, můj pane. A mnoho dalších chodů, ale nebudu vás unavovat jejich vyjmenováváním. Připravil jsem také skleněný pudink, který má ráda Vévodkyně. Je lehký, proto by její žaludek neměl protestovat. Mohl bych zkusit také některé další žabožroutské jídlo, snad *crême de pommes de terre aux champignons."*

„Brambory s houbami? Ano, to bych vyzkoušel," schválil Marcus, napůl otočený k Jamesi Wyndhamovi.

Když osaměli, zeptal se: „Co se děje, Jamesi? Vypadáte poněkud napjatě."

„Přemýšlel jsem, Marcusi. Přemýšlel a vzpomínal. Když jsem našel Vévodkyni v bezvědomí na podlaze, ta kniha na stole neležela, to si pamatuji docela přesně. Pokud by vám nevadilo odemknout knihovnu, snad bychom se mohli podívat na to místo na polici, kde ji předtím našla. Možná tam najdeme i další svazky, které by mohly obsahovat nějaká vodítka ohledně pokladu."

„Tak pojďme," souhlasil Marcus. Vzal si od Sampsona klíč od knihovny a společně s Jamesem vešli do šeré místnosti. Marcus roztáhl těžké závěsy a dovnitř dopadlo odpolední světlo. „Otevřeme okna, je zapotřebí trochu tu vyvětrat."

Otočil se a zjistil, že James klečí na kolenou a opatrně vytahuje knihy z druhé police odspoda. Za první řadou nebyly žádné další.

Marcus prohledával polici nad ní. Nic.

Pokračovali a mnoho nemluvili. Najednou James vykřikl: „Propána, tady něco je, Marcusi!“

Vytáhl velmi starou tlustou knihu, z níž se vznesla mračna prachu. Byla schovaná za kázáními jistého George Commona, putovního kazatele z počátku minulého století.

„Je právě tak stará,“ konstatoval Marcus. „Položte ji sem, Jamesi, na stůl.“

„Nu,“ řekl po chvíli, „ať se propadnu. Myslí vám to moc dobře.“

„O tom je přesvědčená i matka,“ ušklíbl se James. „Musím přiznat, že to ona mi vnukla tenhle nápad, když neustále mlela o pokladu a o tom, jak ho najít. A pochopitelně zabránit, abyste se o tom dozvěděl.“

„Podívejme se na zadní strany.“

„Marcusi, vím, že matku podezíráte z útoku na Vévodkyni. Vím, že to udělal někdo z domu – ale matka? Jen těžko si to dovedu představit.“

„Ještě pořád je tu Trevor, Ursula a vy.“

„Chápu,“ přikývl James a jemně obracel stránky.

Marcus se na ni podíval, usoudil, že nelže, a řekl: „Nuže dobrá, takže se vám vzápětí nezvedne žaludek. Tady je ta kniha, kterou James našel. Všimněte si, že v ní nejsou žádné kresby, jen písmo. Prošel jsem ji a přeložil co nejlépe. Mnich či mniši, kteří napsali tento a ještě dva další svazky, nám říkají, kde hledat poklad opatství. Je tam báseň, kterou jsem se pokusil přeložit, ačkoli se mi to nerýmuje.“

Dívejte se nahoru, hledejte znamení, dívejte se pečlivě, najdete číslo devět.

Vezměte je k mělké studni ležící pod dubem.

Přineste pevný džber a provaz, připravte se zabít to mečem.

Skloňte se hluboko, ale dejte pozor, žije tam nestvůra ve svém doupěti.

Odvrácené devítky bestii přivolají.
Buďte rychlí, jinak se stanete jejím obědem.

..Můj překlad je naprosto výstižný, ale co má znamenat to s tou nestvůrou? Žije v té studni? A odvrácené devítky? To je oříšek, co říkáte, Vévodkyně?“

„Dub a studna, které jsme hledali – vždyť to je ono, Marcusi.“

„Nu, nemůže to být tak jednoduché. Stále je tu ten nesmysl o tom, že se máme dívat vzhůru, abychom našli číslo devět, ať už to znamená cokoli. A obluda ve studni –“

„Můj pane.“

„Ano, Spearsi, copak je?“

„Pan Trevor Wyndham by vás rád viděl.“

„Mám mu dovolit vstoupit do vaší ložnice, Vévodkyně? Ten mizera by mohl získat špatný dojem. Je to muž a pro klid mé duše má až příliš mnoho zkušeností. Vy navíc vypadáte obzvláště zranitelně a přitažlivě, což je kombinace, z níž by leckterký muž přišel o rozum.“

„Uveďte pana Wyndhama dovnitř, Spearsi,“ řekla jen. „Můj manžel jistě dokáže mou ctnost ochránit.“

Znovu si uvědomila, jak je její bratranec velmi hezký, vysoký a tmavý. Marcus si ho zlověstně měřil. „Dobrý den, Trevore. Přišel jste se podívat na knihu, kterou našel James?“

„Vypadáte rozkošně, Vévodkyně. Už se cítíte lépe? Neunavuje vás tenhle neotesaný ňouma? Nemám ho vyvést a vyzvat ho na souboj v důvtipu?“

„Můj důvtip, Trevore, by váš vždycky překonal bez obtíží. Ovšem vlastním také soubojovou pistoli, která se sama zaměří na každého zatraceného Američana. Zvláště na slintající Američany, kteří okukují mou manželku jako hladoví vlci.“

„Existují snad ještě jiní muži z mé země, kteří vás okukují jako hladoví vlci, Vévodkyně?“

„Pokud takoví existovali, jsou již dávno pryč. Obávám se, že má neustálá nevolnost poměrně ochlazuje vášně.“

„Vaše malá rozmluva mi začíná pít krev,“ zvolal Marcus a vstal. Zjistil, že hledí Trevorovi přímo do očí. „Zatraceně, vůbec by mi nevadilo, kdybyste býval byl jen ufňukaný hejsek. Mohl bych se vám vysmívat nebo vás ignorovat, podle nálady.“

Trevor se zazubil. „Je mi líto, Marcusi, že jsem vás zklamal. Nuže, James mi ukázal tu báseň. Nic jiného jste neobjevili? Je to celý svazek plný nesmyslů o utrpení opatství a obavách, že je král Jindřich Osmý obviní z loajality vůči papeži a ne vůči němu, což by přirozeně byla pravda. A na konci ta pomatená báseň o pokladu?“

„Přesně tak,“ ujistil ho Marcus. „Neumím si představit, že by vás mohlo něco napadnout. Nenapadlo, že?“

„Ukažte mi tu knihu a já vám to povím.“

Po deseti minutách pravil Marcus zostra: „Vezměte si tu zatracenou věc a dejte ji své matce. Máme tu báseň, která je dozajista jen výplodem šílené mysli našeho mnicha. Ani já, ani James jsme nenašli nic, co by vypadalo užitečně. Nestvůra ve studni, odvrácené devítky – působí to všechno jako jeden velký nesmysl.“

„Dejte knihu matce – téměř hoří zvědavostí „ Má také zlost na Jamese, samozřejmě, že vás do všeho zasvětil, Marcus. Báseň ji alespoň na krátkou dobu zaměstná.

„Trevor, pravila Vévodkyně poté, co odešel, není ufňukany hejsek ani omylem.“

23

VÉVODKYNĚ UHODILA bičíkem o svou jezdeckou botu. Cítila se báječně, žaludek byl spokojený po Badgerových koláčcích s medem. Právě přijížděla na Birdii od opatství St. Swale, k němuž se tentokrát vydala ze severní strany. Nic nenašla. Žádný dub, žádný dolík, žádný džber, žádnou studnu, nic. Dokonce ani žádnou nestvůru nebo nějakou devítku.

Ale nebyla nijak zkroušená, to rozhodně ne. Nemohla se dočkat, až uvidí Marcuse. Poslední tři dny za ní nepřišel do lože, ale nevyhýbal se jí, naopak se o ni velmi horlivě staral. Začínalo ji rozčilovat, že se ani vzdáleně nechová tak, jak od něj očekávala, jako se choval vždycky od chvíle, kdy ho v devíti letech poznala – nedobírá si ji, nepopichuje ji. Ne, choval se jako rozumný muž, muž klidný a rozvážný, muž bez vášní, jaký se jí okamžitě zprotivil.

Začala si pohvizdovat a zahnula za roh kolem mohutných tisových keřů. Na cestě uviděla kočár se čtyřmi frkajícími koňmi, jehož dveře byly otevřené. Marcus právě pomáhal ven osobě ve velmi elegantních nadýchaných šatech tmavě zelené barvy, ladící s kloboučkem. Z kočáru se právě vynořila nožka v měkké jezdecké botě.

Dívala se, jak Marcus pozvedá drobnou ruku v rukavičce ke rtům, aniž by spustil oči z ženiny tváře. Ozval se sladký smích. Viděla, jak ženština pohladila Marcuse po tváři. Pak se vytáhla na špičky a políbila ho.

Vévodkyně uviděla rudou mlhu.

„Jak se opovažujete! Okamžitě dejte ruce pryč z mého manžela. Marcusi, ihned ji pusťte, vy bídáku!“

Ztuhla, když se k ní ono roztomilé stvoření otočilo, v šedých očích… Zmatení? Pobavení? Nebyla si jistá.

„Och,“ pravila žena, „a kdopak jste vy? Pomáháte snad ve stájích jeho lordstva?“

„Dělá všechno, co jí řeknu,“ pravil Marcus a pohladil ženu po ruce, „což považuji u manželky za užitečné. Vlastně, Celeste, jí můžete říkat Vévodkyně. Je to má choť, o níž jsem vám psal.“

Celeste\

Vévodkyně s každým okamžikem zuřila víc. „Řekl jste mi, že jste možná lhal, vy zatracený lháři! Jak jste se mohl odvážit přivézt ji sem, vy hulváte. Dobrotivé nebe, zabiju vás!“

Nepřemýšlela, místo toho jednala. Bičíkem už ho udeřila. Potřebuje něco jiného. Kolem ale nic nebylo, pokud by nechtěla ulomit větev z lípy, která ovšem rostla příliš vysoko. Posadila se, sundala si jezdeckou botu, vyskočila a vrhla se k Marcusovi.

„Říkala jsem vám, že budete litovat. Proč jen nemám nikdy pistoli, když ji potřebuji?“

Pádně ho udeřila do ramene. Rychle od sebe Celeste odstrčil. „Ale Vévodkyně, víte přece, že jste nemocná. V posledních dnech jsem byl jako světec, nechával vás odpočívat, jsem však jen muž. Jistě nechcete být sobeckou manželkou, která vidí jen vlastní břicho. Celeste je vlastně příbuzná. Hezky se o mě postará. Není důvod, abyste byla rozrušená nebo si dělala starosti.“

„Nebylo mi zle už čtyři dny. *Čtyři* dny a vy jste se choval jako člověk, který se rozhodl stát světcem prostřednictvím celibátu! Dokonce jste na mě ani jednou nezvýšil hlas, nevyvolal ve mně chuť uhodit vás. Choval jste se jako bezkrevná loutka.“ Znovu se prudce rozmáchla a zasáhla ho podpatkem do předloktí. Kde je ta ženská? Skrývá se za Marcusem. Nezáleží na tom, co je zač, je zbabělá, za což jí Vévodkyně pohrdala.

Na schodišti se objevil Sampson a dva lokajové. Koutkem oka zaregistrovala, jak chtěl jeden z lokajů přistoupit, Sampson ho však zadržel.

Marcus vystoupil pozpátku o tri schody výš. „Vévodkyně, to je neuvěřitelné, botou?“

„Jak se opovažujete ji sem přivést!“ zavřískla. „Mohl jste si to dělat potají v Londýně, jako většina vás zatracených mužů. Mohl jste předstírat. Za tuhle věrolomnost zaplatíte, Marcusi!“ Dvakrát ho udeřila podpatkem boty.

„Vévodkyně, začíná to bolet. Přestaňte s tím.“ Zamnul si rameno a pravou paži. „Nejste už unavená? Všechno to poskakování po jedné noze – a docela jste si zničila punčochu. Jistě už se cítíte zesláblá.“

„Zaškrtím vás tou zničenou punčochou, Marcusi Wyndhame! Nemám v úmyslu unavit se, dokud se nebudete svíjet ve smrtelných křečích na zemi.“

Znovu zvedla botu. Vtom zbystřila. Marcus nezuří, směje se. *Směje!*

Jí.

Strnula. Žena vykoukla zpoza něj. Nevypadala ani trochu rozrušeně nebo vyděšeně. Spíš se zdálo, že brzy vybuchne hysterickým smíchem, spolu s jejím zatraceným manželem.

Znovu zvedla botu, pak ji pomalu spustila. Posadila se na zem, obula se a zase vstala.

Zvedla pěst, ale zjistila, že se Marcus prohýbá smíchy.

Vrhla se k němu a začala ho tlouct a tahat za vlasy. Popadl ji za paže a objal ji, přesto se bránila. Držel ji, dokud se neunavila.

„Vida, takže to klidné nemluvné stvoření je navěky pohřbeno. Máte silnou pravačku, Vévodkyně. Ne, už se mě nesnažte znovu zabít, považujte mě za uspokojivě zmrzačeného.“

„Vy mizero, pusťte mě.“

„Jestli pustím, slíbíte mi, že nepůjdete hledat pistoli, kterou byste mě střelila?“ Nakopla ho do holeně.

Zavrčel a pevněji k sobě přitiskl. „Nechtěla byste se raději seznámit s Celeste Crenshawovou? Není okouzlující? Zbožňuje mě, velmi toužila podniknout cestu na sever, abych nebyl zanedbaný.“

Udělala ze sebe blázna. Tohle nastrojil schválně a ona reagovala jako smyslů zbavená. Dostal ji.

Nadechla se pro uklidnění, ale nebylo to snadné. „Vítejte, Celeste,“ řekla jistě příliš nahlas. „Takže jste přijela, abyste mi odvedla toho neotesance z postele. To jsem opravdu ráda. Rozčililo mě něco docela jiného. Prosím pochopte, jsem vaším příjezdem nadšená. Už mě skutečně unavuje vymlouvat se na bolení hlavy. Víte, že jsem se dokonce naučila zvracet, abych ho udržela od sebe? Ano, když jste teď zde, mohu se konečně začít znovu usmívat. Měla jsem velký hlad, ale kdybych se najedla, myslel by si, že jsem nevolnost jen hrála. Teď už předstírat nemusím. Děkuji, Celeste. Mám vás uvést do vaší ložnice, nebo byste raději spala v ložnici jeho lordstva?“

Dobře si uvědomovala, že ji Marcus svírá stále silněji. Podívala se na něj a usmála se. „Odpusťte, že jsem se chovala jako satorie, Marcusi. To jen že jsem něco podobného nečekala. Teď když vidím, jaké báječné výhody nám oběma přítomnost slečny Crenshawové přináší, uvědomuji si konečně, jak báječný a ohleduplný manžel jste. Můj nejdražší Marcusi, jste ke mně až příliš laskavý.“

„Zabiju vás,“ procedil mezi zuby. Začal jí třást, náhle však přestal. „Ne, nebudu vámi třást, jinak byste zase mohla začít zvracet

do růžových keřů. Vrchní zahradník, pan Biggs, se z toho málem rozplakal. Docela jste mu zničila nový keř. Ne, to neudělám.“

Odmlčel se, pak ji jemně pohladil po rameni. „Pokud jsem báječný a laskavý manžel, pak jste vy, Vévodkyně, stejně tak úžasná manželka. Pokud by vám to nevadilo, Celeste je jistě unavená a má žízeň, jak chápete. Doprovodím ji do jejích pokojů a postarám se o vše, co potřebuje.“ Pohladil ji po tváři a políbil na čelo jako hodný strýček. Otočil se k mladé ženě, která zatím nepromluvila.

„Vidíte, jak je rozkošná, Celeste? A vy jste se bála, že jí nebudete připadat tak okouzlující jako mně. Doprovodím vás do vaší ložnice a pomohu vám z cestovních šatů. Jsou pomačkané a také vypadáte dosti unaveně. Ano, příjemná chladivá koupel, to bude ono. Umyji vám záda a pak si společně užijeme zbytek odpoledne.“

„Marcusi.“

„Ano, Vévodkyně?“ otočil se.

„Jestli ji okamžitě nepustíte, udělám něco, čeho budete dozajista litovat.“

Ihned ženu pustil. „A dál, Vévodkyně?“

„Jestli se mi znovu začnete smát, udělám taktéž něco, čeho budete dozajista litovat.“

„Ani kapka smíchu v tomhle těle, Vévodkyně.“

„Výborně. Takže, slečno Crenshawová, půjdete se Sampsonem, odvede vás do vaší ložnice.“

Slečna Crenshawová zavrtěla se smíchem hlavou. „Myslím, můj pane a má paní, že tohle je šach mat. Oba jste předvedli pozoruhodné výkony. Pobavili jste mě za posledních deset minut více, než jsem si během uplynulého roku užila v divadle. A to mi jeho lordstvo za mou přítomnost dokonce zaplatilo deset guinejí. Velice děkuji, že mi dovolíte zůstat. Och, smím zůstat, můj pane, dnes v noci? Mimochodem, jmenuji se Hannah Crenshawová, ne Celeste, což je očividně vymyšlené jméno, protože zní opravdu hloupě.“

„Dnes v noci ano,“ řekla Vévodkyně. „Jste však příliš krásná, abyste směla zůstat déle. Dohlédnu, aby bylo jeho lordstvo zamčeno ve své ložnici. Badger je vynikající kuchař. Sice byste mohla zůstat déle, spolu s našimi americkými příbuznými, ale nejde to.“

Slečna Crenshawová se znovu zachichotala a odkráčela s pózou majestátnější a elegantnější, než ovládala Vévodkyně.

Ta se obrátila ke svému manželovi. Když viděla, že je hotov vyprsknout smíchy, uhodila ho pěstí do břicha. Zavrčel a pevněji k sobě přitáhl.

„Zuřila jste ještě víc, než si Spears s Badgerem mysleli. Maggie se chtěla vsadit, že se z vás znovu stane mlčící socha, že se pohroužíte do tichého zoufalství, ale Badger řekl, že ne, že mi vytlučete duši z těla. Spears jen popotáhl a pravil, že celá ta šaráda není hodna hraběte z Chase."

Dlouho se na něj dívala. Nakonec mu začala třít místa na prsou a na pažích, kam ho uhodila. „Neublížila jsem vám, že?"

„Trpím hroznými bolestmi."

Vzápětí se tření změnilo v laskání. Vzdychl. „Máme zde publikum, Vévodkyně. Tamhle za růžovými keři se ukrývá pan Biggs, nepochybně aby chránil své nové výpěstky."

„Já vím," přitakala, postavila se na špičky a políbila ho. Na ústa, na bradu, na tvář, na ucho. „Nikdy mě nebudete nudit, Marcusi."

„Myslíte snad, že vy mě ano? Právě jste si sundala levou botu a ztloukla mě s ní. Nikdy bych nečekal tak neuvěřitelný útok."

„Dáma si musí vystačit s tím, co je po ruce."

24

LEŽELA hledíc do tmy a čekala na něj. Slyšela, jak před několika minutami přišel. Hrál s Trevorem a najatou Celeste, ve skutečnosti Hannah, whist. Večer byl příjemný, Marcus slečnu Crenshawovou představil jako vzdálenou sestřenici, ještě

vzdálenější, než jsou jeho příbuzní z Ameriky, a všichni se smáli, bavili se a vychutnávali si Badgerovo kuchařské umění. Kromě tety Wilhelminy, která zašla tak daleko, že nad angreštovým želé, Marcusovým oblíbeným dezertem, poznamenala: „Tahle bujarost je velmi nevhodná. Je to její vina. Byla parchantem, a tudíž neví, jak se má chovat.“

Marcus se chvíli dusil soustem, než řekl: „Souhlasím, teto Wilhelmino. Považujte slečnu Crenshawovou za kandidátku na mou ruku, jakmile odsud Vévodkyni vypudím. Tu byste schvalovala?“

„Má dobrý původ, to je zjevné. Snad bych mohla zvážit její provdání za Trevora či Jamese. Slečno Crenshawová, máte věno, které by stálo za mou pozornost?“

Ozval se další výbuch smíchu, leč Wilhelmina si toho nevšímala. Naštěstí nebyla dvojčata ani Ursula přítomny.

Jenže to bylo předtím. Teď byla tma a Vévodkyně v sobě stále nosila dítě, které Marcus nechce. ,

Když se spojovací dveře konečně otevřely, cítila se prázdná a otupělá.

„Nuže,“ promluvil po chvíli, když se posadil na kraj postele, „doufal jsem v nadšené přivítání a sladký úsměv. Nic z toho nedostanu?“

Polkla hloupé slzy. „Sladce se usmívám, jen to není vidět.“ Zapálil svíci.

Otočila se na druhou stranu, ale byl rychlejší. Jemněji vzal za bradu a obrátil ji tváří k sobě. Věnoval jí sklíčený pohled. „Neplačte, Vévodkyně. Byl bych raději, kdybyste mě střelila, než se dívat, jak pláčete.“

„Opravdu bych vás nejraději střelila. Nic to není, Marcusi, nic.“ Když si odfrkl, věděla, protože je to Marcus, že se bude vyptávat a vyptávat, proto se posadila a vrhla se mu do náruče. „Zapomeňte, že jste mě nikdy nechtěl. Zapomeňte, že jsem vás donutila oženit se se mnou. Zapomeňte, že nosím dítě, které nechcete. Jen mě líbejte a milujte.“

Znehybněl, ale ne nadlouho. Když byl hluboko v ní a chvěla se následky vyvrcholení, sklonil hlavu a políbil ji. „Byla jste stvořena pro mě, Vévodkyně, víte to? Jedině pro mě. Cítíte, jak do sebe

zapadáme? Nikdy bych nečekal, že je takové spojení možné. Cítíte nás, Vévodkyně?“

Cítila. Přitáhla si jeho hlavu a políbila ho z celého srdce, se všemi city, jež v sobě nosila, hlubokými a silnými, které byly jen pro něj, byly tam odedávna a budou, dokud nezemře.

Usnul a přitom ji dál objímal. Chtěla také spát, ale nedokázala to. Snad potisící od chvíle, kdy zjistila, že je těhotná, se v duchu ptala, co bude dělat. Hladila ho na prsou a cítila jeho sílu. Položila mu ruku na bok a uvědomila si, že se ho dotýká břichem.

Bude ještě stále v Chase Parku, až bude mít bříško kulaté? Jestli ano, bude ji dál chtít takhle objímat, když mezi nimi bude dítě, o které nestojí?

Ucítil na krku její slzy. „Ne,“ zašeptal jí do ucha, „ne, Vévodkyně, neplačte. Radši křičte.“ Zvedl se, pronikl do ní, a když našla úlevu, nekřičela, jen mu tiše sténala do úst.

Byl jeden z těch mála letních dnů, kdy je obloha tak čistá a vzduch tak svěží, že to člověka téměř rozpláče nebo ponouká k poetickým výlevům či k rychlé projížďce. Marcus se rozhodl pro projížďku. Společně s Vévodkyní vyprovodili časně zrána Hennah Crenshawovou. Měla tolik drzosti, že mu tiše řekla, když jí pomáhal do kočáru: „Je velmi výjimečná, můj pane. Doufám, že si to uvědomujete. Je také nešťastná. Neměla by být. Věřím, že na to dohlédnete a nebudete jako jiní manželé, které jsem viděla a znala, z nichž žádný nestál ani za prasečí rypák.“

Nic na to neřekl, ačkoli by jí za tu impertinenci nejraději utrhl uši. Místo toho jen zavřel dveře kočáru a mávl na kočího.

„Byla to zajímavá zkušenost, Marcusi,“ poznamenala Vévodkyně. Jste hulvát, zvrácený hulvát, ale váš smysl pro humor mě těší. Předpokládám, že teď je na mně, abych vás překonala.“

Vyplašeně se otočil. „Ne, na to vůbec nemyslete. Slibte mi to, Vévodkyně, ne dokud vám nebude zase dobře.“

„Mně už je dobře, Marcusi. Jsem těhotná a poměrně zdravá.“

„Ano,“ přitakal stroze. Na okamžik vrhl pohled na její bříško, dosud ploché pod ranní toaletou ze světle modrého mušelínu.

Připadalo mu neskutečné, že by tam uvnitř mohlo být jeho dítě. Nevzhlédl, když vzdychla a odešla.

Stál tam, jen tiše klel, pak zamířil ke stájím.

Zatímco mu Lambkin sedlal Stanleyho, znovu se kochal pohledem na nádhernou letní oblohu.

„Pan Trevor si vzal Clancyho," oznámil mu štolba, zatímco zkoumal Stanleyho levé přední kopyto.

„Jezdí na mém koni bez dovolení," zavrčel Marcus a hodil sedlo Stanleymu na hřbet. „Zatracený narušitel."

„Ano. Pan Trevor je vynikající jezdec. Patří k těm, co mají půlku těla lidskou a půlku koňskou."

„Kentaur, k čertu s ním. Žádného kentaura by nikdy nepojmenovali Trevor."

„Ano, tak to je. Pan James byl s ním. Rád jezdí na Alfim, to je starý dobrák. Pan James je jiný než pan Trevor. Chová se ke koni, jako by se muž choval ke krásné dámě. Má ruce kouzelníka."

„Ha," řekl Marcus, střelil po Lambkinovi kyselým pohledem a vyvedl Stanleyho ze stáje.

Po cestě nikde Trevora ani Jamese neviděl, ačkoli zamířil k rozvalinám opatství St. Swale. Kde jsou? Přistihl se, že hledá dub a studnu a něco, co by připomínalo devítku. Zatracenou odvrácenou devítku. Co to kčertu má být? Proč lidstvo zanechává vodítka tak nejasná, že i velmi chytrý člověk, jako je on, nepiá šanci je rozluštit?

Na úzké venkovské cestě poblíž silnice vedoucí do Chase Parku zahlédl ženskou postavu. Byla to Ursula. Dojel k ní. „Dobré ráno, sestřenko. Co že nejedete na koni?"

„Je příliš nádherný den. Když jedu na koni, mám strach, abych nespadla. Chtěla jsem si pořádně užít rozhled. Nezdá se vám, že i listy na stromech dnes vypadají zeleněji? Často tu prší, můj pane, mnohem víc než u nás doma, ačkoli příroda kolem Baltimoru není tak krásná."

Zazubil se. „Stýská se vám po domově, Ursulo?"

„Ano, ale Anglie je také mým domovem, protože se tu narodil papá. Chase Park je skutečně úžasné místo. V Americe takové domy vůbec nejsou. Jistě, jsou tam velká sídla, ale ta jsou nová a naleštěná,

ne staletí stará, s tajnými chodbami a úkryty a vodítky k nalezení dědictví Wyndhamů.“

Sesedl, vzal do ruky otěže a připojil se k Ursule.

„Dědictví? Proč tomu tak říkáte?“

„Matka tvrdí, že nejde jen o poklad, ale spíše o dědictví určené mladšímu synovi, protože starší syn se stane hrabětem a dostane Chase Park, pozemky a všechny peníze. Tudíž jde o dědictví pro jejího manžela, a protože papá již nežije, tedy pro ni.“

„Chápu,“ přikývl a nejraději by Wilhelminině logice aplaudoval. „Nu, obávám se, že jestli takový poklad či dědictví existují, stejně náleží mně, hraběti. Je mi líto, má milá, ale nedal bych ho vaší máti. Poslyšte, Trevor s Jamesem jsou někde venku, ale nikde jsem je nezahlédl.“

„Ne, ani já ne. Trevor už je celý netrpělivý, abychom odjeli. Neustále po matce vrhá zachmuřené pohledy. Co se týče Jamese, ten chce najít naše dědictví, ale nemyslím, že by vám ho chtěl ukrást jako máti, pokud je to skutečně krádež, protože prozatím si opravdu nejsem jistá, komu náleží.“

„Vaše matka,“ podotkl opatrně, „je velmi zvláštní. Byla vždycky taková?“

Ursula naklonila hlavu ke straně. „Myslím, že ano, ale začalo to být výraznější, jak jsem stárla, nebo spíš jak stárla ona. Myslíte, že Vévodkyni její způsoby rozrušují? Nezdá se, ačkoli by snad měly, protože matka je často dosti nevypočitatelná. Dělá podivné věci a hned na ně zapomíná. Anebo to snad jen předstírá.“

„Vévodkyně je příliš inteligentní, než aby se nechala uštvat urážkami, jakkoli obratně podávanými. Co se týče zapomínání vaší matky, to je zajímavé.“

„Nebylo, dokud omylem nenaservírovala sousedovi zkažené jídlo a on málem zemřel.“

„Toho souseda, ehm, neměla ráda?“

„Jak to víte?“

„Jen hádám. Podívejte tamhle na ten dub. U všech svatých, je jistě starší než vy.“

„Starší než já, Marcusi? Vypadá spíš na váš nebo matčin věk, ale rozhodně je hodně starý, i na strom. Kdyby byl mého věku, byl by to

ještě mladý stromek. Ó ano, pan Sampson říkal, že má dnes přijet major lord Chilton.“

„Dobrý bože, dočista jsem na to díky tomu rozruchu zapomněl.“

, Jakému rozruchu?“

„Ehm, krátké návštěvě slečny Crenshawové.“

„Slyšela jsem, jak se tomu Trevor s Jamesem smáli. James říkal, že prý vám Vévodkyně dala co proto. A prý na vás vzala botu, kterou vás ztloukla. To ale vůbec nezní pravděpodobně. Co tím myslel, Marcusi?“

„Nemám tušení. Ten impertinentní holomek! Omluvte mě, Ursulo, že před vámi mluvím tak nevhodně.“

„To nic, bratři to dělají pořád. Kdo je major lord Chilton?“

„Ve skutečnosti se jmenuje Frederic North Nightingale, vikomt Chilton. Je to jeden z mých nejlepších přátel, ačkoli jsem ho dobře poznal teprve přede dvěma lety, když na náš malý oddíl zaútočili Francouzi. Chcete vědět, co řekl, když jsem střelil vojáka, jehož meč by mu v příštím okamžiku projel zády? ‚No tohle, zachránil mě muž, který má dost rozumu, aby se nedotýkal portugalské vodky.‘ Asi před měsícem jsem ho zanechal v Paříži v péči lorda Brookse.“

„Co je portugalská vodka?“

„Nu, tedy, to nechtějte vědět. Obávám se, že jsem vám to vůbec neměl říkat.“ V duchu děkoval Bohu, že jde o tak neprůhledný idiom, protože portugalská vodka bylo označení pro děvky z jižního Portugalska.

„Ale ne, jak se mám něčemu přiučit, když přede mnou nikdo nechce o ničem mluvit? Je tak milý jako vy, Marcusi?“

„Pochopitelně ne. Je zamračený a věčně zahloubaný a jistě by nenáviděl tenhle nádherný den, z něhož se my tolik radujeme. Nejraději má strach nahánějící vřesoviště s balvany a útesy. Je to náladový člověk, mlčenlivý. Je nebezpečný a také na to vypadá. Mám ho hodně rád.“

Zasmála se a vzala ho za ruku. Řekl jakoby nic: „Jen ať vás takhle nevidí Vévodkyně. Je velmi majetnická, víte, vlastně dosti žárlivá. Nepřekvapilo by mě, kdyby mi za tohle chtěla podříznout hrdlo. Jsem ale ještě moc mladý, než abych mířil na onen svět, nemyslíte?“

„Och! Jste hrozný, Marcusi. Vévodkyně je větší dáma než královna.“

„Pokud vezmeme v úvahu, že naše drahá královna má do dámy opravdu hodně daleko, musím to uznat. Ovšem Vévodkyně už mě, Ursulo, zbila uzdou, jezdeckým bičem a levou botou. Ano, váš bratr měl pravdu. Zkrátka se posadila na cestu, sundala si botu a vrhla se na mě jako divoženka. Myslím, že příště to bude pistole. Naštěstí s sebou zatím žádnou nenosila, jinak už bych mohl ležet pod zemí.“

Smála se a smála, pak se rozběhla a přes rameno zavolala: „Zřejmě si to všechno zasloužíte. Chci se ještě podívat k potůčku tamhle opodál. Neříkejte prosím matce, že jste mě viděl.“

Byl vůbec někdy tak mladý, že by z něj vyvěral smích svobodně a bez překážek? Ano, byl, jenže pak se utopili Mark s Charliem a on o své mládí přišel.

Nasedl na Stanleyho a vrátil se do stájí. Ve vstupní hale domu jej čekala příšerná podívaná.

Jeho přítel North Nightingale stál u paty širokého schodiště v domě a v náručí držel Vévodkyni. Byla v bezvědomí či mrtvá. Marcus zařval jako šílenec.

Marcus byl bez sebe starostmi, věděl však, že má bolesti, je slabá a vystrašená, proto řekl velmi jemným hlasem: „Povězte mi všechno, na co si pamatujete, Vévodkyně. Zkuste si vzpomenout, co jste dělala, než jste došla ke schodům.“

„Chtěla jsem se jít nasnídat, nic víc, Marcusi. Stála jsem nahoře u schodů. Vzpomínám si, jak jsem cosi zahlédla koutkem oka a otočila se. Víc si nepamatuji. Když jsem se probrala, držel mě v náručí tenhle zvláštní člověk a v obličeji byl bledý jako omítka na stěně.“

„Ten bledý gentleman je lord Chilton. Zapomněl jsem vám říci, že by se mohl zastavit na návštěvu. V Paříži jste se s ním nesetkala, ale byl tam. Povím mu, že jste ho popsala jako zvláštního, to se mu bude líbit.“

Mluvil lehce, uvnitř se mu však srdce svíralo strachem. Než zjistil, že není mrtvá, řval jako smyslů zbavený. Neuvědomil si, že jí tiskne ruku tak silně, dokud nezasténala.

„Zatraceně,“ ulevil si a začal jí mnout prsty. „Poslal jsem Trevora pro lékaře do Darlingtonu. Tenhle není řezník jako ten příšerný Tivit. Je mladý a zná všechny nové metody.“ Zamračil se. „Možná je až moc mladý. Nepřeji si, aby vás nějaký mladík okukoval nebo se vás dotýkal. Může sice předstírat nezaujatost, ale já si dovedu něco takového jen stěží představit, když jste tak krásná a křehká.

No dobrá, už to mám. Jednoduše budu stát u vás a sledovat každý jeho pohyb. Jestli se o něco pokusí, zadupu ho do podlahy.“

„Děkuji, Marcusi, že mě chcete ochraňovat před možnými chlípnými pokusy mladého muže, ale já jsem v pořádku, opravdu. Neměl jste pro něj posílat. Teď mě začne vyšetřovat a zkoumat a bude mě nutit, abych pila nechutné lektvary. Jen mě bolí hlava.“

„Spadla jste ze schodů. Uhodila jste se i jinam než do hlavy, kterou máte tak tvrdou, že se o ni zvlášť nebojím. Nezapomněla jste, že jste těhotná? Mohla jste si ublížit. V tomhle mě musíte poslechnout.“

„Proč by vám na tom mělo záležet?“

„Zeptejte se mě ještě na takovou věc a já vás zaškrtím. Vezmu na vás svou jezdeckou botu. Nechci, aby se vám něco stalo, je to takněžké pochopit?“

Vzdychla a zavřela oči. „Ano, je,“ zašeptala a odvrátila se. Slova se mu drala na jazyk, ale ovládl se. Začal jí jemně mnout spánky tak, jak mu chvíli předtím ukázal Badger.

Soustředila se na to, aby ignorovala palčivou bolest v hlavě. Soustředila se na Marcusovy prsty, něžné a jisté, které jí ulevovaly od bolesti. Vzpomínala si na jméno lorda Chiltona ze svého pobytu v Paříži. Byl to ten muž, jemuž se Badger se Spearsem tolik chtěli vyhnout během svých machinací. Jak říkali, byl Marcusovým přítelem od chvíle, kdy mu Marcus zachránil život, a rozhodně by nepohlížel vlídně na nikoho, kdo by chtěl jeho přítele k něčemu nutit. Také říkali, že je nebezpečný.

Nu, rozhodně mu obstarala zábavné uvítání.

25

DOKTOR RAVEN byl drobný mužík, hubený jako tyčka, s nádhernými plavými vlasy. Nezdálo se, že by byl přespříliš omámen krásou Vévodkyně. Mluvil věcně a tichým hlasem. Dokonce i Maggii věnoval jen letmý pohled, když vcházel do ložnice, což z její strany vyvolalo překvapené odfrknutí a neslušné gesto. Marcus ji poslal pryč a okamžitě zavřel.

Pozorně doktora Ravena sledoval, připraven zničit ho v případě sebemenší urážky.

Lékař se zlehka dotkl čela Vévodkyně a klidně pravil: „Váš manžel mi řekl, že jste utrpěla zranění hlavy už předtím, má paní. Ano, cítím tu za uchem lehkou vyvýšeninu. Po dnešním pádu nenacházím žádný otok. Myslím, že budete zřejmě ještě několik dnů trpět bolestmi hlavy, ale nic víc. Můžete brát laudanum, to vám pomůže."

„Je těhotná," ozval se Marcus. „Spadla ze schodů a je těhotná. Jde tu o víc než její hlavu."

Doktor Raven jen přikývl a usmál se na pacientku. „Pak tedy klidně ležte, sáhnu vám na břicho."

Marcus se přiblížil k posteli. Doktor Raven vsunul ruce pod pokrývky a začal jí jemně prohmatávat břicho, aniž by jí nadzvedl noční košili.

„Cítíte nějaké bolesti či křeče?"

„Ne, nic."

„Žádné krvácení?"

„Ne."

„To je dobře." Dotýkal se jí zlehka, jako by byla křehkou květinou. Oči měl zavřené. „Bylo vám zle, má paní?"

„Bylo jí moc zle, vyzvracela snídani, oběd, večeři i všechno mezi tím. Je hubená jako tyčka, ale teď už jí je asi tak deset dnů lépe."

Usmála se na svého manžela, který nad ní stál jako hlídací pes. ,’Cítím se docela dobře, doktore Revene. Snáze se unavím, než tomu bývalo, Badger mě však ujišťuje, že to je normální.“

„Badger?“

„Náš kuchař.“

„A můj komorník.“

„Zajímavé,“ podotkl doktor Raven. Dál jí zlehka prohma-távalbřicho. Pak se napřímil, přičemž vrazil do Marcuse. „Nuže?“

„Zdá se, že je v pořádku, můj pane. Přesto bych byl rád, aby ještě dva dny zůstala na lůžku. Není těhotná příliš dlouho a po pádu by se mohly dostavit dodatečné komplikace. První tři měsíce těhotenství jsou nejkritičtější. Zkrátka ji držte v posteli a ať má klid. Pokud by se dostavily nějaké křeče nebo krvácení, okamžitě pro mě pošlete.“

„Doktore,“ oslovila ho jemně Vévodkyně, „můžete klidně mluvit se mnou. Slyším docela dobře a pobrala jsem i trochu inteligence.“

„Já vím, má paní. Zdá se však, že váš manžel je velmi ochranitelský muž. Mám obavu, že kdybych mluvil s vámi, obvinil by mě, že se pokouším domluvit si s vámi schůzku. Jsem ještě mladý a ve své profesi si vedu dobře. Nerad bych se nechal probodnout dříve, než dosáhnu ve svém řemesle nejvyšších příček.“

„To máte pravdu. Můj manžel je někdy nevypočitatelný. Zůstanu v posteli.“

„Výborně. Přijdu vás zkontrolovat ve středu, jestli se neobjevily žádné další příznaky.“

Marcus doktora Ravena vystrkal z ložnice. Zavřela oči a přála si, aby bolest hlavy ustala. Badger se každou chvíli objeví s laudanem. Nechtěla je, neměla však na vybranou. Má až příliš mnoho starostlivých přátel a manžela, který se najednou chová velmi majetnicky.

Zodpovědně vypila limonádu, kterou jí Badger mlčky podal. Věděla, že je plná laudana. Když usínala hlubokým spánkem, znovu si vzpomněla, jak předtím než zakopla a spadla ze schodů, zahlédla onen stín, nepatrný pohyb. S konečnou jistotou si těsně před usnutím uvědomila, že nezakopla, že ji čísi ruka udeřila mezi lopatky a strčila ji. Proto spadla. Znovu slyšela vlastní výkřik hrůzy, cítila tu oslepující bezmocnost, zatímco se kutálela dolů, převracela a snažila

se zoufale zachytit zábradlí, což se jí nepodařilo. Náhleji zachytily čísi ruce a ona upadla do požehnané temnoty.

„Vůbec se mi to nelíbí.“

„Ani mně ne. Ještě nikdy mě nic tak nevyděsilo, Marcusi. Stál jsem v hale a díval se na děsivé portréty všech tvých předků, když jsem zaslechl hrozný výkřik a uviděl tvou ženu, jak se kutálí ze schodů. Chytil jsem ji tak rychle, jak to šlo.“

„Kdybys nebyl tak rychlý, dopadla by na tvrdý mramor dole pod schody a možná by ji to zabilo. Bože, tuhne mi krev v žilách, když na to jenom pomyslím. Děkuji, Northe. Teď jsme vyrovnáni. Už se nemusím ohlížet přes rameno, abych tě tam vždycky uviděl, jak hlídáš, jestli mi náhodou nechce někdo škodit.“

„O ne, ještě ne, Marcusi.“

Marcus jen zavrtěl hlavou. Nikdy nepoznal tvrdohlavějšího a věrnějšího přítele. „Ať je po tvém, ale teď jsem já tvým dlužníkem, alespoň podle mého nepodstatného názoru. Jak jsem řekl, když jsem vešel do domu a uviděl, jak ji držíš bezvládnou v náručí, kristepane… Už nikdy v životě nechci poznat takový strach. Ne, vůbec se mi to nelíbí.“

„Nechtěl bys být poněkud konkrétnější, příteli?“

Marcus mu pověděl o pokladu či dědictví Wyndhamů, o Vévodkyni, která našla v knihovně starou knihu a někdo ji udeřil, až omdlela, pověděl mu o amerických příbuzných a zejména tetě Wilhelmině, která zřejmě záměrně otrávila svého souseda. „Když ji James našel v bezvědomí na podlaze v knihovně, myslel jsem si, že to bylo kvůli té zatracené knize, ale teď už tomu nevěřím. Někdo ji shodil ze schodů, stejně jako uhodil v té knihovně. Někdo ji chtěl zabít.“

„Dobrý bože, člověče, stane se z tebe hrabě, pak přijdeš o veškerý majetek, oženíš se, znovu získáš majetek a teď se někdo snaží zavraždit tvou manželku?“

„To zhruba odpovídá. Nedáš si brandy, Northe? Můj zatracený strýc, ať jeho duše shnije v pekle, měl jen tu nejlepší francouzskou brandy.“

Zatímco naléval, jeho přítel poznamenal: „Jistý gentleman, zřejmě váš komorník, lomil rukama se slzami v očích a říkal něco o tom, že je Vévodkyně v požehnaném stavu. Je to pravda, Marcusi?“

„Ano.“

„A? Dítě je v pořádku?“

„Snad ano. Byl u ní doktor. Má zůstat ještě dva dny v posteli.“

„Blahopřeju. K manželství i nastávajícímu příchodu syna nebo dcery.“ Marcus zavrčel.

North povytáhl obočí. „Takže jak se zdá, to, že se někdo snaží zabít tvou ženu, najít ukrytý poklad a ukrást ti ho, není zdaleka všechno.“

„Zpropadeně, do toho ti nic není, Northe.“

„Dobrá. Myslím, že se půjdu před obědem umýt. Jsem unavený, navíc jsem se ještě docela nevzpamatoval ze šoku a chci získat zpátky svou sílu, než se setkám s tvou tetou Wilhelminou. Myslíš, že mi otráví polévku jen proto, že jsem zachránil Vévodkyni?“

Marcus se zasmál. „U Wilhelminy člověk nikdy neví. Je pravda, že mou ženu nemá ani trochu ráda.“

„Tvou těhotnou ženu.“

„K čertu s tebou, Northe, jdi už.“

North se jen zazubil, pak se zatvářil zamyšleně, když hodil prázdnou sklenku Marcusovi, a vyšel z místnosti.

„Marcus říkal, že jste mlčenlivý, zádumčivý a záhadný. Prý jste nebezpečný.“

„To jsem neříkal, Ursulo, přinejmenším ne že je záhadný. Je záhadný asi jako treska na talíři.“

„Dobrá, tvrdil jste tedy jiné romantické věci. Je to pravda, můj pane?“

„Ano, je. Jsem melancholický muž s malým smyslem pro humor a stínem na duši.“

„Pánové, zejména urození, Ursulo, mohou být tak mrzoutští, jak se jim zlíbí,“ promluvila teta Wilhelmina. „Domnívají se, že to k nim patří. Čím hrubější jsou, tím romantičtěji to podle nich působí na dámy.“

„Ale ne, to jistě ne, mamá. Jistě hrubý a mrzoutský není totéž jako zamlklý, nebezpečný a zádumčivý.“

„Je to nudné chování, dosti otřesné pro ty, kdo je musejí snášet. Jak jsem podotkla, je to pro muže velmi typické.“

S těmi slovy se Wilhelmina začala znovu věnovat plátkům šunky, z nichž každý pečlivě pomazala Badgerovým jedinečným meruňkovým džemem.

Trevor se rozesmál. „Pokořen dámou z Kolonií, můj pane.“

„Říkejte mi Northe. Pokud takovou důvěrnost dovolím Marcusovi, jistě mohu i jeho bratranci.“

Trevor pokývl a pozvedl sklenku s vínem. „Marcusi, jako hlava americké větve Wyndhamových jsem se rozhodl, že odsud v pátek odjedeme. Ano, starý brachu, už jen čtyři dny. Zbude tu jen tady North, a až se zbavíte i jeho, budete si moci konečně nerušeně užívat společnosti své Vévodkyně.“

„Ale ne,“ užasla tetička Gweneth. „Willie, neřekla jsi mi, že odjíždíte tak brzy.“

„Kdyby pošla někde v trní, mohla bych zůstat.“

„Ale ne! Cos to říkala, mamá?“ ,

„Má milá, říkala jsem jen, že kdyby našla víc pochopení, mohli bychom zůstat.“

North na ni užasle zíral. Tohle bylo ještě slibnější než obyčejné trávení. „To bylo ohromující, vskutku neobyčejné,“ uklonil se tetě Wilhelmině.

Věnovala mu přísný pohled. „Vy máte mlčet. Máte dumat. Tak do toho.“

„Ano, madam,“ přitakal a začal se věnovat hruškám se skořicí.

„Willie, jistě už nechcete odjet. V létě bývá v Londýně opravdu nepříjemně.“

„Milá tetičko Gweneth,“ usmál se na ni Marcus, „nikdy jste nebyla dál než v Yorku. V Londýně se najde spousta zábavy v kterýkoli měsíc.“

„Marcusi, v létě je Londýn nečistý. Kvůli horku tam všechno otřesně páchne. Nechci, aby odjeli. Trevore, to bylo na váš popud?“

„Ano, teto Gweneth. Tahle hra na dědictví Wyndhamů už mě unavuje. Navíc pokud taková věc skutečně existuje, patří vám, Marcusi, ne nám.“

„Trevore!“

„Mamá, hledej útěchu ve skutečnosti, že nejsme žebráci. Dokonce plánuji zlepšit naše postavení tím, že Jamese ožením s vhodnou anglickou dědičkou. Co tomu říkáš, bratře?“

James vypadal zděšeně. „Oženit! Mě? Dobrý bože, Trevore, je mi jen dvacet let. Potřebuji ještě nějakou dobu na společenský život, ještě pár let –“

„Hýření? Vyhazování z kopýtka? Ale no tak, Jamesi, mě hodili přes palubu v pouhých dvaadvaceti.“

Marcus se díval z jednoho bratra na druhého. Zdálo se, že se dobře baví, dokud James neřekl: „Hodili přes palubu! Bože, Trevore, vždyť jsi po Helen toužil, běhal jsi za ní jako štěně.“

„Ursula nám vyprávěla, že Helen byla nejkrásnější dívka v celém Baltimoru,“ přidala se Antonia. „Prý to byl sňatek z lásky.“

„To říkala?“ pronesl Trevor s úsměvem. „Nu, byla v té době ještě velmi mladá.“

„Ale Trevore,“ ozvala se zmateně Ursula, „myslela jsem, že jsi Helen zbožňoval. Že s tebou byla šťastná až do smrti.“

Fanny neříkala nic. Toužebně hleděla na kořeněné hrušky, místo nich si však vzala jablko.

Trevor jen zavrtěl hlavou, dosud s úsměvem. Pak se otočil k Northovi. „Pochopil jsem, že jste se, stejně jako Marcus, moudře vyhnuli bojům u nás na pobřeží a raději se pustili do toho malého chlapíka, Napoleona. Oběma vám salutuji za obezřetnost. Nerad bych vás u Baltimoru probodl bajonetem.“

„Ohó, Marcusi, mám ho vyzvat ven a tam ho zadupat do země?“

„To by se vám nepodařilo,“ ozval se James. „Trevor je silnější než kůň a je rychlý.“

„Slyšela jsem tě říkat, že je rváč, Jamesi,“ řekla Ursula.

„V jakém smyslu rváč?“ chtěla vědět Fanny.

„To by, mé děti, stačilo. To by více než stačilo,“ prohlásila teta Wilhelmina. „Drásáte mi nervy. Sampsone, řekněte Badgerovi, aby mi připravil citrónový tvaroh na uklidnění zažívání.“

Antonia se naklonila k Fanny. „Myslím, že bychom to měly povědět Vévodkyni. Asi potřebuje trochu pobavení," zašeptala. Dvojčata sklouzla ze židlí a po pokývnutí tety Gweneth vyběhla ze salonu.

„Pořád nechci, abys odjela, Willie," opakovala Gweneth.

Marcus se na ni soucitně usmál. „Taková rozhodnutí musíme přenechat Trevorovi, madam."

„Proč? Je stejně mladý jako vy, Marcusi. Proč by měl mít poslední slovo? Ona je jeho matka a on není její manžel."

„Pořád je to muž, teto Gweneth. Je hlavou rodiny."

„Nesmysl," ulevila si Wilhelmina. „Je mu pouhých dvaadvacet, nanejvýš třiadvacet. I když tuhle mi omylem tvrdil, že je mu téměř pětadvacet. Promluvím s ním, Gweneth. Dostane rozum."

Trevor pokrčil rameny a usmál se na svůj talíř. Marcus s Northern si vyměnili výraz, jakému žádná z žen u stolu nerozuměla.

Stáli v ložnici Vévodkyně proti sobě. „Ne, já to nedovolím a hotovo."

„Marcusi, je mi dobře, opravdu. Asi zešílím, jestli v téhle ložnici zůstanu ještě chvíli. Prosím, chtěla bych si vyjet na koni. Budu nanejvýš opatrná."

„Dobrá, ale pojedu s vámi. Nemůžete jet sama."

Vrhla se mu do náruče. „Ach děkuji."

Objal ji a přitiskl k sobě. „Jste tak hubená, Vévodkyně."

„Už dlouho nebudu. Do podzimu budu kulatá jako dýně na statku pana Popplewella."

Neřekl nic. Jeho objetí povolilo.

„Marcusi," zvedla hlavu.

Chvíli se díval do jejích hlubokých modrých očích, plných nejistoty, až příliš velké nejistoty, a kupodivu také čehosi jiného. Políbil ji a ona se k němu přimkla.

, Ještě vás nemohu pomilovat, jinak by ten zatracený a příliš mladý doktor Raven dostal záchvat. Ne, Vévodkyně, ne. Ale chutnáte úžasně, víte to? Jste tak měkká a poddajná. Líbím se vám, nemám pravdu?"

„Na světě nemůže být jiný muž jako vy, Marcusi. Ani Trevor, ani ten mlčenlivý a hloubavý lord Chilton se vám nemohou rovnat.“

Usmál se a dál ji líbal. „To byl kompliment, nebo odsouzení?“

„Chcete mě, Marcusi. Cítím to.“

„Kdybyste mě necítila, musel bych si podříznout zápěstí. Chci vás pokaždé, když na vás pomyslím, kdykoli ucítím vaši vůni.“

Ale nechce dítě, které nosím, protože tolik nenávidí mého otce.

Na okamžik zapřemýšlela, jestli nechce, aby dítě potratila. Ne, něco takového by si nikdy nemohl přát, ne Marcus. Zavrtěla hlavou. Ať to dítě přijme nebo ne, přesto je Marcus středem jejího života.

„U všech svatých, tolik vás chci.“ Klouzal jí rukama po zádech, pak jí sevřel zadeček a tvrdě ji k sobě přirazil.

„Ano,“ zašeptala. „Už jsem naprosto v pořádku.“

Vzápětí ji přitiskl ke stěně a nadzvedl ji. „Obejměte mě nohama kolem pasu.“ Udělala to, ačkoli nechápala. Nedorozumění však trvalo jen okamžik, než se uvolnil z kalhot, nadzvedl jí košili a roztáhl ji. Když do ní pronikl, už byla připravená a dychtivá. Dosáhl vyvrcholení a jeho velké tělo se otřásalo v křečích úlevy, pokračoval však, protože věděl, že ještě vrcholu nedosáhla.

Zajíkla se, když se v ní začaly probouzet naléhavé pocity, když ucítila ono slastné napětí. Vzal si její výkřiky do úst, až mu zůstala bezvládně a vyčerpaně vězet v náručí. Hladil ji a líbal. „Mrzí mě, že jsem nestihl zlíbat vaše nádherná ňadra.“

„A já vás chtěla líbat na břicho, Marcusi. Pokaždé mě rozptýlíte. Snad bych vás mohla líbat i níž, co myslíte?“ Zasténal a lehčeji pleskl po zadečku. „Vykoupejte se, má milá, a jestli budete mít ještě dost síly, vezmu vás na projížďku.“ Na chvíli se zastavil ve spojovacích dveřích. „Pokud byste to chtěla vyzkoušet, neřekl bych ne.“

Věnovala mu zkoumavý soustředěný pohled. Možná, jen možná by *to* mohlo patřit k věcem, které skutečný gentleman nedělá, jak o tom mluvil Badger. Nemohla se dočkat.

26

AMERIČTÍ WYNDHAMOVÉ se skutečně v pátek ráno přichystali k odjezdu. Na cestovním kočáru se vršily hromady jejich zavazadel.

Teta Wilhelmina se otočila k Vévodkyni. „Vypadáte znovu dobře, což je škoda.“

„Co jsi říkala, mamá?“

„Milý Jamesi, říkala jsem jen, že Vévodkyně vypadá znovu dobře a že se vše poddá.“

„Právě tak, madam,“ pravila Vévodkyně. „Právě tak a doufám, že onemocníte nějakým ohavným ústním morem.“

„Cože jste to říkala vy, Vévodkyně?“ zeptal se James a přitom si zakryl ústa, aby nebylo vidět, že se usmívá.

„Ale, jen že doufám, že se vaše matka u nás zastaví, kdyby někdy náhodou jela kolem.“

Wilhelmina jí věnovala zlý pohled. „Je pozoruhodné, jak rychle se dokážete zregenerovat. Jistě to jednoho dne skončí.“

„Nepochybně, madam. Přesto však, pokud se budou události vyvíjet přirozeně, pak, jelikož jste mnohem starší než já, velmi pravděpodobně přijde váš konec dříve než můj.“

„Člověk může jen doufat,“ pravil Marcus tlumeně, ale tak aby mu jeho americká teta rozuměla.

„I vy si zasloužíte umřít. Schvalujete její urážky.“

„Dobré nebe, mamá? *Cos to řekla?‘*

„Vůbec nic, Ursulo, jen že si Marcus zaslouží nemít manželku, která neuráží své příbuzné, což přesně Vévodkyně dělá, nepochybně díky ignoranci pramenící z nedostatku dobrého vychování.“
Vévodkyně se zasmála.

„Jaká vy jste čarodějnice, madam. Doufám, že vás přejede kočár.“

„Marcusi!“ téměř vyjekla teta Gweneth. „Co jste to říkal?“

„Právě jsem říkal tetě Wilhelmině, že si poklad zaslouží z nás nejvíce a k tomu nový kočár.“

„Vy máte ale odvahu, mladý muži.“

„Ano, nakonec se zdá, že ano.“ Nepatrně se poklonil a otočil se k Trevorovi. „Trevore, vy roztomilý hejsku, nepochybně se spolu s Vévodkyní s vámi v Londýně setkáme. Jak dlouho hodláte zůstat v Anglii?“

„James si přeje navštívit všechna živá místa, všechny hráčské brlohy, každé doupě neřesti.“

„Naše hlavní město je na hřích bohaté,“ pravil North. „Tudíž by vám to mohlo trvat tak deset let.“

„James je velmi mladý. Je rychlý. Vsadil bych se, že si stihne užít svůj díl za tři měsíce. Snad i v kratší době, pokud byste přijeli do Londýna a byli našimi, ehm, průvodci. Co tomu říkáte, Northe? Marcusi?“

„Bratře, nespěchej na mě,“ zvedl James paže. „Muž musí poznat všechny moudrosti světa, než se stane moudrým otcem svým synům.“

„Božínku, vy gentlemani jste neuvěřitelně nemravní,“ podotkla Vévodkyně. „Nevím, jestli bych měla Marcusovi dovolit, aby se k vám připojil. Navíc můj manžel o takových místech vůbec nic neví, nemám pravdu, můj pane?“

„Ani zbla,“ přitakal vesele. „Nevím o nich vůbec nic. Považujte mě za oddaného a zbožného metodistu, co se týče londýnského společenského života.“

„Musíte mi často psát, Willie.“

„Ale jistě, Gweneth. Ach jak nerada nechávám dědictví Wyndhamů *jemu* a *jí*. Je to dědictví *amerických* Wyndhamů.“

„Navzdory všem pozoruhodným vodítkům, která jsme našli, madam,“ pronesl Marcus lehce, „dosud nejsem přesvědčen, že tu je co objevit. Tahle záležitost s odvrácenými devítkami a číhající nestvůrou je jistě jen výplodem mnichovy fantazie, ničím víc.“

„Souhlasím,“ přidal se Trevor. Potřásl Marcusovi rukou, shlédl na Vévodkyni a zlehka ji políbil na čelo. „Nyní vyrážíme. Marcusi, dobře se starejte o svou krásnou manželku. Northe, doufám, že se

ještě uvidíme. Pokud pojedete do Londýna, Marcus bude mít naši adresu. Můžeme navštívit ta zajímavá místa společně. Vy doufám nejste metodista?“ Políbil obě dvojčata a tetu Gweneth a otočil se, aby zamával Sampsonovi, Badgerovi, Spearsovi a Maggii.

„Máte tu v Chase Parku sbírku poměrně zajímavých individuí,“ poznamenal James a také zamával. „Maggie je rozhodně ta nejpodivnější služebná, jakou jsem kdy poznal. Představte si, že mě plácla po zadnici, Marcusi.“

„Doufám, že jste jí náležitě oplatil,“ opáčil Marcus a pomohl Wilhelmině do kočáru.

„Chtěl jsem,“ přiznal James, „ale jen se usmála a řekla mi, abych za ní přišel, až dozraji.“

Dívali se, jak kočár odjíždí po dlouhé cestě z Chase Parku. Mávali Ursule, která se vykláněla z okénka a volala své poslední sbohem.

‚Jak skličující, když odjíždějí tak milí hosté,“ podotkla Gweneth. „Teď nám tu bude smutno.“

„Bylo to Trevorovo rozhodnutí,“ pravil Marcus. „Přísahám, že jsem drahouškovi Wilhelmině nenařídil odjet, navzdory jejím podivným sklonům a dosti zlovolnému jazyku.“

„Hrůza,“ poznamenala Gweneth, vzdychla a vrátila se do domu.

Maggie si hlasitě odfrkla. „Ta stará babizna byla otřesná. Nevěřím jí, ani co by se za nehet vešlo, Vévodkyně. Jsem si jistá, že to ona vás shodila ze schodů a uhodila v knihovně do hlavy. Musím jen litovat všechny ty nevinné lidi v Londýně.“

„Vévodkyně,“ ozval se Badger, „jste trochu pobledlá. Pojďte do salonu Zelená kostka, přinesu vám tam nějaký dobrý čaj.“

Klid vydržel do odpoledne. V jednu hodinu, kdy se všichni usadili k obědu, objevil se v místnosti Sampson a pravil hlasem krále, který vyjadřuje uznání svému oblíbenci: „Vaše matka právě dorazila, můj pane.“

„Dobrý bože,“ vydechl Marcus a upustil vidličku. „Přijela předčasně, ale co jsem také čekal? Vždyť mě i předčasně porodila.“

Vévodkyně vstala.

Vzal ji za ruku. „Vy ostatní dál jezte. My dva se obětujeme na oltáři synovské povinnosti.“

Matka hraběte, Patricia Elliott Wyndhamová, padesátiletá dáma, která ovšem vypadala jen na čtyřicet, byla velmi elegantní, drobná, s nádhernými hustými černými vlasy, v nichž nekvetl jediný stříbrný. Oči měla stejně modré jako její syn.

Prohlédla si Vévodkyni odshora dolů. „Když Marcus jako chlapec přijel domů, mluvil o vás. Říkal, že jste to nejzvláštnější dítě, jaké kdy potkal, vůbec ne jako dvojčata. Říkal, že jste elegantní, rezervovaná a arogantní. Prý když se na vás někdo podíval, zvedla jste nos nahoru. Myslím, že vás zrovna moc v oblibě neměl. Tak proč si vás tedy vzal? Navíc aniž by mi napsal dřív, než bylo po všem? A ještě ke všemu zrovna v Paříži?“

Vévodkyně se na svou tchyni usmála. „Zamiloval se do mě, madam. Prosil mě, abych se za něj provdala, přísahal, že beze mě nemůže dál žít, co jsem tedy měla dělat? Nejsem nijak krutá, navíc jsem nechtěla, aby se někde vrhl pod kola kočáru, protože je to muž, v němž rychle vzplanou vášně, a v takových chvílích je schopen dočista všeho. Čirou náhodou jsem navštívila Paříž ve stejné době, kdy tam byl on. Neměl vůbec čas, aby splnil svou synovskou povinnost a probral celou záležitost s vámi, nemám pravdu, Marcusi?“

„Naprostou,“ pravil hrabě. „Kterou část jste měla na mysli, Vévodkyně?“

„Také, madam, abych byla zcela upřímná, i já ho velice zbožňuji. Provdala jsem se za něj velmi ráda. Bylo by pro mne potěšením, kdybyste byla našim oddavkám přítomna, , ale nebyl čas. Je mi to moc líto.“

Zíral na ni a v duchu žasl. Jeho Vévodkyně se změnila, už si víc nemohl být jist ničím, co říkala. Zbožňuje ho? Chtěla si ho vzít? Nebylo to jen její zatracenou ctí a smyslem pro spravedlnost? Nu, popřemýšlí o tom.

„Vždy to byl inteligentní a okouzlující chlapec,“ pravila paní Wyndhamová. „Ano, dívky ze sousedství po něm neustále pokukovaly a nekonečně s ním flirtovaly. Obávám se, že jsem z něj vychovala dosti domýšlivého muže. Všem jim dával naději, škádlil je. Vždycky jsem byla zvědavá, Marcusi, jestli jsi zatáhl Melissu Billingstageovou do stájí a nahoru seník.“

„Na nic takového si nevzpomínám, mamá, ani na Melissu. Nebyla to ta roztomilá koketka, jejíž otec byl zemanem z Bassing Manor? Dívka s velkýma očima a poměrně značnými, ehm, atributy?“

„Víš moc dobře – no prosím, Vévodkyně, už zase mě polapil do mých vlastních obvinění.“

„To umí velmi dobře, že, madam? Ještě pořád je dosti domýšlivý, ale musím přiznat, že to je část jeho kouzla, a tudíž i jeho samotného. Jeho úsměv je zřejmě ten nejzvláštnější, jaký jsem kdy viděla. Od svého dětství jej dovedl do úplné dokonalosti a mně skýtá velké potěšení.“

„Přesně takovou dívku bych ti vybrala i já, Marcusi,“ pravila jeho milující matka a vzala Vévodkyni za ruku. „Vidím, že máte podivný zásnubní prsten. Musíte mít můj, protože se předává v naší rodině nejméně tři generace. Nechám vám ho poslat.“

„Děkuji, madam. Souhlasíte, Marcusi?“

„Ale jistě. Docela jsem na to zapomněl.“

„Je to tvá manželka, Marcusi. Musí ho mít.“

„Správně, mamá. Vítejte v Chase Parku. Jak dlouho se hodláte zdržet? Dlouho nebo krátce?“

Matka mu věnovala zamračený pohled, v němž Vévodkyně rozeznala výraz, jaký často vídala i v obličeji svého manžela. „Sampson říkal, že hosté z Ameriky právě odjeli. Paní Emoryová, má velmi dobrá přítelkyně, mi pochopitelně napsala, když pan Trevor oznámil, že dnes odjedou, ale já taktice *té ženské* rozhodně nedůvěřuji. Poslední dva dny jsem se ubytovala v Darlingtonu a umístila sem muže, který mě informoval, když jejich kočár konečně vyrazil na cestu. Odjakživa jsem Wilhelminu nesnášela.“

„Vždyť jste ji nikdy neviděla, mamá.“

„Na tom nesejde. Matka pozná všechno. Není to snad neomalená a naprosto nesnesitelná stará čarodějnice?“

„Ano,“ přitakala Vévodkyně, „to opravdu je. Člověk nikdy neví, co jí vypadne z úst, a kdykoli něco vypadne, pokaždé je to urážka.“

„Věděla jsem to. Nu, drahoušková, když jsem teď tady, všechno bude radostnější a šťastnější. Kdepak je Gweneth a dvojčata? A co jsem se to doslechla o dědictví Wyndhamů? A vy, Josephino, už vás

podle paní Emoryové prý dvakrát málem zabili. Povězte mi o tom, má milá, tolik zbožňuji záhady.“

„Jmenuje se Vévodkyně, máti. Josephina je jméno pro kozu nebo kachnu.“

„Výborně, nemám ani v nejmenším zájem urážet svou snachu, dokud si to nezaslouží.“

Bylo nádherné ráno, obloha zářivě modrá. V noci přestalo pršet a vzduch byl svěží a teplý.

Vévodkyně pohlédla na svého manžela, který jel na Stanleym a hleděl do dáli. Věděla, že hledá onen dub, nebo možná dolík s odvrácenými devítkami, studnu s číhající nestvůrou. Když o tom tak uvažovala, připadalo jí to všechno jako naprostý nesmysl.

Už plné tři dny spolu o pokladu nepromluvili. Byla to úleva. Náhle se Vévodkyně usmála, když si vzpomněla na výraz tchyně, která přišla do salonu ve chvíli, kdy ji Marcus právě líbal, jednu ruku na jejím ňadru.

„Budou dnes ráno uzené sledě, můj drahý synu?“

Marcus strnul a ruka mu sklouzla. „Nevím,“ odpověděl a velmi pomalu se narovnal. „Mám dojem, že jste je nikdy neměla v oblibě, máti. Dokonce jsem myslel, že je nesnášíte.“

„To ano, můj drahý. Jen jsem si myslela, že by to byl vhodný způsob, jak zaujmout tvou pozornost. Dobré ráno, drahá dcero. Vidím, že můj syn vám právě dokazuje svou vášeň.“

„Ano, paní.“

„Jak zvláštní. Myslela jsem, že jste předtím zmiňovala vášeň pro politiku, světské záležitosti a podobně.“

Marcus si odfrkl. „Nic takového jste si nemyslela, máti. Teď se pojďme posadit. Obsloužím vás. Dáte si ovesnou kaši?“

Vévodkyně vdechovala svěží vzduch a vychutnávala si projížďku. „Mám vaši matku docela ráda. Snad po ní jste zdědil vášeň pro politiku, světské záležitosti a podobně? Rozhodně chová velkou náklonnost k Marii Skotské. Kdyby nebyla usnula, obávám se, že bychom museli vyslechnout podrobnosti každé intriky, kterou

francouzský dvůr na sedmiletou Marii uchystal. Ale ne, Marcusi, pohleďte na ta mračna. Mám strach, že zmokneme.“

Vzápětí se náhle ozvalo zahřmění. Oblohu rozčísl blesk.

Marcus zaklel. „Zatraceně! Ještě před chvilkou nebyl nikde ani mráček.“

Vévodkyně se zachichotala. „Přinejmenším je teplo, takže nenastydneme. Vrátíme se domů?“

V tu chvíli udeřil blesk těsně za Birdii. Z javoru se ulomila větev a do vzduchu se vyvalil syčivý kouř. Větev dopadla doprostřed cesty. Birdie se vyděšeně vzepjala na zadní.

„Vévodkyně!“

„To nic. Mám ji.“ Předkláněla se, hladili klisnu po nozdrách, jak ji to naučili. Žádné prudké pohyby. Náhle se však ozvala rána a Birdie sebou zacukala, znovu se vzepjala a Vévodkyni vypadly otěže z rukou.

Marcus zakormidloval Stanleyho vedle Birdie a popadl Vévodkyni kolem pasu, připraven vzít ji k sobě na koně.. Najednou se ozvalo tiché cvaknutí, po něm další. Ke svému úžasu ucítil Marcus ostrou bolest hlavy. Zvedl ruku a pochopil, že na ně někdo střílí a kulka ho škrábla na levém spánku. Na zlomek vteřiny se octl znovu u Toulouse, kde kolem něj svištěly kulky, všude bylo slyšet výkřiky jeho mužů. Tolik kulek a krve.

Vévodkyně vykřikla jeho jméno, pochopila, co se děje.

Ozval se další třaskavý zvuk. Viděla velký kus kůry, který odlétl z kmene javoru kousek za Marcusem. Bez přemýšlení se vrhla k němu. Další rána.

Ucítila v levém boku ostré bodnutí. Popadla Marcuse za ramena a přitiskla se mu na prsa, chránila ho, jak nejlépe mohla.v Stanley se vzepjal a začal splašeně poskakovat. Birdie, docela vyděšená, vyrazila tryskem vpřed.

„Vévodkyně! Ach bože –“

Ozval se další výstřel a další. Marcus zabodl Stanleymu paty do slabin. „Rychle, běž!“

Hřebec vyrazil jako střela. Marcus k sobě Vévodkyni pevně tiskl. Nebyla v bezvědomí, poznal však, že byla zasažena, stejně jako on. Jenže kam a jak zle?

V místě, kde se cesta stáčela, Stanleyho otočil a zamířil k Chase Parku na cestu mezi poli. Pobízel koně, který letěl jako vítr. Přeskočili poslední hradbu.

Celou dobu Vévodkyni pevně držel. Matně si všiml, že má paži celou od krve, její i své, protože byl také postřelen do levé ruky, což si uvědomil až v tu chvíli. Zvláštní, protože necítil nic, s výjimkou sžíravého strachu. Byla to nejdelší jízda jeho života. Když zastavil Stanleyho před masivním vstupním schodištěm v Chase Parku, už křičel: „Norhte! Spearsi! Badgere! Ven, rychle, rychle!“

Sesedl a stáhl si Vévodkyni do náruče. Hlava se jí zvrátila. Dobrý bože!

North se vyřítil ven, v patách mu běžel Badger.

„Postřelili ji. Sežeňte doktora Ravena z Darlingtonu, rychle!“

Badger se hnal k němu, zatímco North doběhl ke Stanleymu, vyskočil na něj a vyrazil do Darlingtonu.

„Odneste ji nahoru, můj pane. Pane Sampsone! Och, tady jste. Rychle sežeňte horkou vodu a spoustu čisté jemné látky. Lord Chilton odjel pro doktora Ravena.“

Marcus si neuvědomil, že ji k sobě tiskne tak pevně, dokud mu Badger jemně nepřikázal: „Položte ji, můj pane. Tak je to dobře, sem na postel. Ano. A teď jí sundáme šaty.“

Marcus zíral na svou ruku. „Jsem potřísněný její krví, Badgere.“

„Ano, můj pane, ale je to i vaše krev, i vy jste byl postřelen. Proboha – dokonce dvakrát, do hlavy a do ruky. Kristepane, to je neuvěřitelné. Tolik bolesti, příliš mnoho utrpení. Nechci, aby jí zase někdo takhle ublížil.“

„Bože, já vím, já vím.“

„Co se kčertu stalo?“ téměř zavřískla Maggie se Spearsem v patách.

„Byla postřelena,“ odvětil Badger klidně. „Musíme jí sundat mokré oblečení, abychom zastavili krvácení.“

„Už ne,“ hlesla Maggie, „ne znovu.“

Během chvilky ležela Vévodkyně na boku, pokrývky u pasu, a Marcus tlačil prsty na ránu těsně nad levou kyčlí.

„Konečně je tu pan Sampson s vodou a obvazy,“ oznámil Spears.

Marcus si od něj vzal kus látky namočené v horké vodě, zvedl zakrvácené ruce a podíval se na místo průstřelu, odkud stále vytékala krev. Kulka naštěstí neprošla kostí, jen masem. „Kristepane," vydechl a začal ránu čistit. Byla to jen malá dírka, ale kůže kolem byla zarudlá. Nadzvedl Vévodkyni k sobě, aby se podíval, kde kulka vyšla. Kůže tu byla potrhaná, krvácení husté a pomalé.

Polkl. Viděl už příliš mnoho takových zranění za léta služby u vojska, tohle však bylo příliš. Tohle byla Vévodkyně, jeho žena, příliš křehká, než aby mohla snášet takovou bolest. Zaťal ruku do pěsti. Zavrtěl hlavou.

„Tak je to dobře, můj pane," řekl Spears tiše. „Teď potřebuje pomoc, ne zlost. Na to bude čas později. Nějak si s tím poradíme, nemějte strach. Kulka prošla skrz, takže téhle bolesti bude ušetřena. Nemyslím, že by zasáhla nějaký orgán ani že se přiblížila k dítěti." •

Pane na nebi, dítě. Ani na něj nepomyslel.

Zvedl hlavu a rozhlédl se. U postele stáli Badger, Spears, Maggie i Sampson, cítil jejich podporu, péči a starost. Zhluboka se nadechl, pečlivě složil novou mokrou látku, kterou mu Spears podal, a přitiskl ji na obě rány. Vnímal, jak mu

Spears otírá krev z obličeje a jemně čistí místo kolem zranění na hlavě. Necítil však nic.

Náhle přistoupila Maggie. „Ještě pořád má na hlavě klobouček," řekla tiše a začala vytahovat své paní z vlasů sponky, které klobouček držely na místě. Marcus se málem rozesmál. Leží na boku, dočista nahá a ve vlasech má jezdecký klobouček. Díval se, jak jí Maggie uhlazuje vlasy. Zatlačil na ránu silněji.

„A teď, můj pane," promluvil Spears nejneoblomnějším tónem, jaký od něj Marcus kdy slyšel, , je na čase, abyste se sám svlékl z toho zakrváceného oblečení a nechal si obvázat hlavu a ruku. Ne, můj pane, na ránu teď bude tlačit pan Badger. Pojďte se mnou. Výborně."

Zdálo se, že to všechno trvá věčnost, ale uplynuly sotva dvě hodiny, než se North vrátil i s doktorem Ravenem.

„Nabyla už vědomí?" zeptal se lékař na cestě k lůžku raněné.

„Ano, ale ne pořádně," vysvětloval Marcus. „Neustále procitá a znovu upadá do bezvědomí. Myslím však, že prozatím ještě nebyla natolik při smyslech, aby cítila bolest."

„To je dobře," pravil doktor Raven, vyhrnul si rukávy a jemně ho odstrčil z cesty. „Výborně, můj pane," řekl poté, když zvedl látku a prozkoumal ránu. „Kulka prošla skrz, díky bohu. Krvácení jste zastavili. Ano, to je dobře. Takže nyní, dokud je v bezvědomí, vyčistíme ránu brandy a pak ji zašijeme."

„Zůstane jí ošklivá jizva?" zeptala se Maggie. „Ano, ale snad bude žít. Co je jizva v porovnání se životem?"

„Nemůže umřít," blekotal Marcus. „Můj bože, nemůže umřít, že ne? Už jsem viděl příliš mnoho smrti. Ne Vévodkyně, musím jí toho ještě spoustu povědět. Tolik toho spolu musíme udělat. Ne, ona ne, je to má žena, chápete?"

Lékař se napřímil, otočil se a pohlédl na hraběte. „Ano, mohla by zemřít, můj pane. Přesto však, ve svém oboru jsem velmi dobrý. Musíme si pospíšit, dokud je v bezvědomí. Ušetří jí to bolest."

Jestli si doktor Raven myslel, že je v jakémkoh směru neobvyklé, aby jeho práci přihlíželo pět mužů a jedna zena, neřekl nic. Jejich strach byl hmatatelný, stejně jako jejich laská. Neměl to srdce vykázat je. Hrabě podpíral pacientku

„Dobrá tedy," pravil. Zapíchl do těla jehlu a protáhl vlákna Marcus se díval, jak mu mezi prsty prosakuje krev. Nejraději by začal křičet. „Bude to trvat jen chvíli," ujistil ho doktor.

V tu chvíli Vévodkyně zasténala a všichni strnuli.

27

„TO NE," hlesl Marcus. „Prosím, jen to ne."

„Držte ji, můj pane!"

Marcus se zvedl, aby si zajistil větší oporu. Vévodkyně byla natolik při vědomí, aby cítila bolest, když jehla pronikala potrhaným masem. Sténala, oddechovala, chtěla se vytrhnout, naříkala, slzy jí tekly po tvářích. Badger se jí snažil vpravit do hrdla brandy s laudanem, ale bylo to obtížné.

„Jen klid, Vévodkyně, vím že to bolí. Dobrý bože, já vím. Vydržte, lásko, jen ještě chvilku."

Dál na ni mluvil. Netušil, jestli ho vnímá, ale na tom nezáleželo. Zdálo se, že uplynula celá věčnost, než nakonec doktor Raven tiše řekl: „Ano, poslední steh, ještě ustřihnu nit a je to, můj pane."

Vzhlédl. „Pane Badgere, teď jí trochu otočím hlavu. Podejte jí ještě nějakou brandy s laudanem. Rychle. Pane Spearsi, bascilikový prášek prosím. Slečno Maggie, namočte tu bílou látku a buďte připravená. Pane Sampsone, stůjte tam a dejte pozor, aby všichni dělali, co jim říkám."

Za několik minut jí položil hlavu zpět na polštář. Vévodkyně už byla netečná, bolest, alespoň pro tuto chvíli, odešla. Když ji Marcus pustil, zjistil, že jí nadělal modřiny. Zaklel.

„Ne, Marcusi, nechej toho." North ho vzal za rameno a jemně ho odtáhl. „Bude v pořádku. Doktor Raven ji obváže a Maggie jí oblékne noční košili. Ty sám jsi byl taky raněn. Doktore Ravene, je řada na jeho lordstvu. Ne, příteli, teď pojď sem, ona bude v pořádku."

„Jak to kčertu můžeš vědět?" vybuchl Marcus a setřásl jeho ruku. „Zatraceně, mohla zemřít! Slyšíte mě? Mohla klidně zemřít, jen

proto že se mě snažila chránit. Viděla, jak mě kulka škrábla do hlavy, a co ji napadlo? Vrhla se na mě, aby mě zakryla. Mě! To nemohla jenom zavolat? Proč?“

„Pro tuto chvíli, můj pane,“ poznamenal doktor Raven, „jde o těžko zodpověditelnou otázku. Nyní mi ukažte vaši ruku. Výborně, kulka vám prošla masitou částí palce. A teď hlavu, můj pane.“

V ložnici bylo šero, u postele svítila jediná svíce. Vévodkyně ležela na boku, jeden polštář pod zády, druhý pod břichem, aby se nepřevrátila. Byla přikrytá lehkou pokrývkou jen do pasu. Noční košili měla z jemného bílého batistu, panenskou košili s vysokým límečkem a knoflíčky na předním dílu, kterou Marcus vybral, aby ji z ní mohli snadno vysvléknout.

Vstal a protáhl se, aniž by z ní spustil oči. Vrhla se před něj, aby ho ochránila. Nepřemýšlela, nezaváhala. Kčertu. Kdyby měl čas, ohnul by ji tváří dolů přes svá stehna, ale všechno se to seběhlo tak rychle. Ozvalo se přinejmenším šest výstřelů. Ten mizera musel použít několik pistolí. Jinak by jen těžko mohl pálit tak rychle po sobě.

Sklonil se a položil jí ruku na čelo. Levačku měl zavázanou. Oba měli štěstí. Kulky prošly čistě skrz tkáň. Zaklel. Čelo vévodkyně bylo horké. Má vysokou teplotu. Nezaváhal. Utáhl si župan a rychle zamířil po chodbě k ložnici, kde spal doktor Raven.

„Má horečku,“ oznámil jen, když mladík zatřásl plavou hlavou a vzhlédl.

„Hned tam budu. Ať Maggie přinese studenou vodu a ručníky, můj pane. Máte led?“

„Seženu Badgera.“

Byly dvě hodiny ráno, když se kolem ní všichni shromáždili. Tiše sténala, převracela hlavu na polštáři.

Marcusovi bylo do pláče. Sklonil se a začal jí otírat obličej klúckem, namočeným v nádobce s ledovou vodou.

„Svlékněte ji, můj pane. Pokud horečka vystoupá příliš, ponoříme ji do vany se studenou vodou.“ Tehdy si zřejmě uvědomil, že je v

místnosti pět mužů. Odkašlal si. „Pánové, prosím teď odejděte. My to s jeho lordstvem obstaráme. Jděte prosím.“

„Ne,“ odmítl Badger. „Ne,“ odmítl Spears.

„Ale ano, jen jděte, Badgere a Spearsi,“ přikázal Marcus. „Postarám se o ni, tím si můžete být jisti. Ne, neoponujte mi, Spearsi, je mi dobře, jen jsem se zafačovanou rukou trochu neohrabaný, ale zvládnu to.“

Když osaměli, Marcus rozepnul drobné perleťové knoflíčky a svlékl Vévodkyni košili. Obvaz byl dosud bílý a suchý.

„Krvácení nezačalo znovu, to je dobře,“ konstatoval doktor Raven.

„Jaké je vaše křestní jméno?“

„George.“

„Dobrá, Georgi, ukažte mi, co mám dělat.“

Více než hodinu ji střídavě omývali. Pak jí doktor sáhl na čelo, na hrudník, na bok blízko obvazu. „Teplota klesla. Modleme se, aby to tak zůstalo.“

„Je velice slabá,“ hlesl Marcus, vzal čistou košili a oblékl ji do ní. „Jako by tu ani doopravdy nebyla.“

„Je tu, můj pane, je tu a zůstane, dohlédneme na to. Nezemře, to vám slibuji. Horečku jsem očekával. Teď si jděte odpočinout, já u ní zůstanu a ráno vás zavolám. To poslední, co bych chtěl, je otírat studenou vodou vás. Jste příliš velký.“

Snila, zdál se jí skutečně hezký sen, plný květin, krásně barevných a voňavých. Seděla mezi nimi a prozpěvovala si jednu z písní, které složila. Otočila se, aby se dotkla květu rudé růže, když se zpoza růžového keře náhle vynořilo zvláštní stvoření, které nejvíce připomínalo mnicha v hábitu, byl však vrásčitý a scvrklý a vypadal starší než pahorky za ním. Oslovil ji: „Byl jsem blízko studně a dával dobrý pozor, ale nikdy jsi mě nenašla. Čekal jsem a čekal, stovky let jsem čekal, ale tys nepřišla. Jsi hloupá, nemáš představivost, nejsi jako já a mí bratři.

Byl to tenkrát Dandrige, Lockridge Wyndham byl pouhý baron, ale pomohl nám, snažil se nás zachránit, nedokázal to však, nikdo nemohl. Tenkrát jsme se rozhodli, že se o něj postaráme co nejlépe,

pokud by všechno ztratil. Ano, ten „zpropadený král nás a naše opatství o vše obral, spolu s tím proradným Cromwellem. Poté baron zemřel, příliš brzy, ubožák, než se jeho syn stihl všechno dozvědět, ale zbyla tu všechna vodítka a několik dalších generací o pokladu mluvilo. Nakonec i to přestalo. Všichni Wyndhamové byli tupí. I teď jste se vzdali. Proto jsem za tebou přišel. Takže co vidíš?“

Pomalu odpověděla: „Vidím devítku. A vidím ještě jednu, ale obrácenou na druhou stranu.“

„Vskutku, hraběnko? Nu, možná ano, možná ne. Píšeš si ty své písničky a ano, jsou chytré, tak jak to, že svou chytrost nepoužiješ tady? Nebuď slepá, nebo až za tebou přijdu příště, budeš litovat. Nestvůry neumírají, žijí věčně. Na to nezapomínej.“

Poté starý mnich zmizel. Zůstala na louce, květiny však náhle začaly vadnout, hnědnout a scvrkávat se jako mnich. Čirý vzduch houstl, začalo být stále chladněji. Vykřikla, chtěla utéci od vší té zkázy a rozkladu.

„Šš, lásko, to je v pořádku.“

Probudil ji Marcusův hlas. Otevřela oči a zjistila, že stojí nad ní, s obvázanou hlavou.

„Vypadáte jako pirát, jako ďábel. Přála bych si, abyste mě mohl unést někam pryč. Bránila bych se, ale ne doopravdy.“

„Dobrá, unesu vás, nejdřív se ale musíte zotavit. Něco vám povím, Vévodkyně, už mě unavují vaše neustálá zranění.“

„O nic více než mě. Ale vypadáte nádherně a já bych s vámi chtěla na pirátský ostrov někde daleko, najihu, kde je teplo a –“

Chvíli na něj hleděla, pak zamžikala. „Snad jsem se pomátla.“

„Ne, je to představa, kterou bych vám tuze rád vyplnil, kdybych mohl. Jak se cítíte?“

Chvíli mlčela a zkoumala své tělo. „Bolí mě bok, ale dá se to vydržet. Jinak se cítím otupěle, což je zvláštní, jako by všechno bylo zpomalené. Co vaše ubohá hlava, Marcusi?“

„Má ubohá hlava je tvrdší než křemen, to dobře víte. Teď k té otupělosti, kterou cítíte.“

„A vaše ruka. Co se vám s ní stalo?“

„Ten bídák, co na nás střílel, mě zasáhl do hlavy. Nato jste se vy, madam, jako světice, na mě vrhla. Trefil vás do boku a nakonec ještě

mě do ruky, když jsem vás přitiskl k sobě. Celkem vzato jsme oba měli velké štěstí.“

„Kdo to udělal, Marcusi?“

„Nevím, ovšem Badger dnes ráno odjel do Londýna, aby zjistil, jestli tam naši vzácní příbuzní ze zámoří skutečně jsou.“

„Jistě po nás nestřílela tetička Wilhelmina.“

„Ne, mohla si ovšem někoho najmout. Badger odhalí pravdu. Kdyby potřeboval pomoci, najme si konstábla z Bow Street. Nechci, abyste si s tím dělala starosti, ano?“

Přikývla. „Řekl jste mi *lásko.*“

„Ano.“

„To bylo už podruhé.“

„Vícekrát než podruhé, Vévodkyně, jen jste byla příliš omámená laudanem, než abyste mě slyšela.“

„Líbí se mi to. Kdybyste mi tak chtěl říci znovu, nebude mi to vadit.“ Na okamžik se odmlčela, viděla, jak se Marcus mračí. Měla strach, že to tak nemyslel a řekl jí tak jen ve chvíli, kdy si myslel, že umírá. Rychle změnila téma: „Probudil jste mě z nejpodivnějšího snu. Seděla jsem na louce mezi květinami…“ Všechno mu pověděla.

„Takže to tedy mohly být odvrácené devítky, nebo také ne. Ten mnich říkal, že možná ano, možná ne, mizera jeden. Ta nestvůra prý žije pořád dál. A teď, Vévodkyně, odkud znáte jméno toho předka Wyndhamů?“

„Lockridge Wyndham,“ zopakovala. „Nevím. Ten mnich říkal, že byl baronem Dandridgem. Nebyl to strašidelný sen, až na konci, kdy všechny květiny začaly hnědnout a odumírat. Ale přesto, Marcusi, nerozumím tomu, co mi řekl ten mnich.“

„Ani já ne, ale odmítám jeho slova přijmout jako jakési mystické navštívení.“

„Pak co tedy?“

„Bůh ví. Zřejmě jste o Lockridgi Wyndhamovi četla v rodinné bibli, ano, to bude ono.“

Náhle se jí v očích objevila čirá hrůza.

„Copak? Tak zatraceně, co se děje?“

„Ach ne, Marcusi, ach ne.“ Vzápětí se prudce předklonila a popadla se za břicho. „Ne! Ne! Marcusi, prosím, ne!“

Ani ne o hodinu později, kdy odbilo poledne, Vévodkyně potratila, zatímco z ní vytékala krev a její tělo se zmítalo a prohýbalo v krutých křečích. Pak bylo náhle po všem. Upadla do vyčerpaného spánku, tvář smáčenou potem, vlasy rozcuchané. Rty měla téměř modré. Rána v boku začala znovu krvácet spolu s krví, která jí vytékala z lůna, a Marcus si byl jistý, že zemře, ale nezemřela. Přinejmenším zatím.

Mlčel, jen se na ni díval.

„Je mi to líto, můj pane," řekl doktor Raven, když si utřel ruce. „Věděl jsem, že může k něčemu takovému dojít, nechtěl jsem vás však ještě více zneklidňovat. Takové věci se stávají, ale je mi líto, že to tak muselo být."

Maggie a paní Emoryová všechno uklidily a Vévodkyně byla nyní čistá, krev zmizela. Celá bílá ležela s obvazem kolem břicha a fáčovinou mezi nohama.

„Bude v pořádku."

Marcus však o tom velmi pochyboval.

Doktor Raven byl rád, že s ní zůstal o samotě. Bylo to poprvé, co její manžel odešel, a byla vzhůru.

Jen se usmál a čekal na chvíli, kdy do jejích krásných modrých očí pronikne poznání, tehdy se k ní naklonil a položil jí ruku na hrudník.

„Srdce vám bije pravidelně a pomalu. Bolí vás břicho?"

Zavrtěla hlavou.

„Děťátka je mi moc líto, ale budou jiná, má paní. Není s vámi nic v nepořádku. Bylo to jen tím pádem. Říkal jsem jeho lordstvu, že jste mladá a zdravá. Ano, přijde ještě spousta dětí, pokud je budete chtít, jakmile se zotavíte."

Zavrtěla hlavou. „Ne, žádné další už nebudou. Tohle bylo to jediné a nebylo mu souzeno žít."

Doktor jí nerozuměl. Jen ji vzal za ruku, nahmatal puls a zavřel oči. „Zkuste si odpočinout." Ležela tiše, viděl, jak jí zpod zavřených víček vytékají slzy. Nevydala ani hlásku.

Vzápětí zaslechl pevné kroky a automaticky poodstoupil. Marcus jí něžně otřel slzy z tváří. „Ššš, lásko. Už je to v pořádku.“

„Ne, vůbec nic není v pořádku. Pro vás tedy snad ano. Teď je všechno tak, jak jste to chtěl.“

„Vévodkyně –“

„Chtěla bych toho, kdo na nás střílel, zabít.“ Překvapeně na ni hleděl. „Ale to já také. Jak to rozsoudíme?“ Neodpověděla. Znovu usnula. „Můj pane.“

„Ano,“ Marcus se otočil a uviděl ve dveřích Spearse. „Mám tu vzkaz od Badgera.“

Marcus seděl naproti své matce u snídaně. „Nevěděla jsem, že je těhotná, Marcusi. Dobrý bože, tohle všechno je tak neuvěřitelné a já se zajímala jen o dobrodružství a záhadu. Jak pošetilé. Je mi to moc líto.“

Neřekl nic, jen zíral na nepochybně vynikající rolku z bílého rybího masa na víně a rajčatech, kterou připravil Badger předtím, než odjel do Londýna.

„Přivedl jsi ji do požehnaného stavu velmi rychle.“

„Ano, pravděpodobně o naší svatební noci.“

„Nelíbí se mi všechno to násilí, můj milý, tohle zvrádené a pokračující násilí, namířené proti Vévodkyni, až na tento poslední incident. Koho se ten strašný člověk pokouší zabít? Tebe, nebo ji?“

„S tolika výstřely jsem došel k závěru, že střílel na nás oba. Jistě, na Vévodkyni už někdo zaútočil dvakrát. Bůh ví.“

„Spears mi pověděl, že jsi dostal vzkaz od Badgera.“

Marcus přikývl. „Brzy se vydá nazpátek. Víc tam nemůže udělat. Všichni Wyndhamové jsou v Londýně. Ursula chytila ošklivé nachlazení, stejně jako ten zatracený Trevor. Co se týče tety Wilhelminy, ta stará semetrika se ke svým dětem ani nepřiblížila ze strachu, aby od nich něco nechytila. A James pobývá u jistého mladého muže, jehož poznal první den v Londýně. Odjeli do Richmondu. Badger jel i tam, aby se přesvědčil. Jeden z pacholků mu potvrdil, že tam pan Wyndham skutečně byl a oba pánové se napájeli brandy a hráli karty. Takže vidíte, jak se zdá, všichni mají

alibi, Badger to však nemůže doopravdy odpřísáhnout. I když je všechny viděl, ještě pořád to neznamená, že jsou nevinní.“

„Určitě to byla ta otřesná stará ochechule.“

„To by bylo milé. Jak jsem řekl, kdokoli z nich si mohl na tu práci někoho najmout, i ta stará ochechule.“

Do místnosti vešla teta Gweneth, políbila švagrovou na tvář, usmála se na Marcuse a řekla: „Doktor Raven vypadá jako milý mladý muž.“

Marcus zavrčel. „Mladý tedy rozhodně je.“

„Co to má znamenat, synu?“

„To znamená, že jsem blázen. George je dobrý, navzdory svému věku.“

„Je starší než ty, Marcusi. Ptala jsem se ho. Je mu osmadvacet.“

„Ano, ale já jsem její manžel a on ne.“

Jeho matka se usmála. „Takže jsi jako pes na dvoře. Zvláštní, můj milý, vidět tě z téhle žárlivé stránky. Vždycky jsem si myslela, že se tě takové malicherné emoce netýkají. Jak osvěžující zjistit, že jsi příjemně lidský.“

Marcus napíchl na vidličku kus slaniny. „Já vím. I mně samotnému to připadá divné.“ Věnoval matce pokřivený úsměv, načež poznamenala: „Tenhle tvůj úsměv si vždycky podmanil všechna ženská srdce v okolí, včetně tvé matky. Pověz Gweneth o tom, co Badger zjistil v Londýně.“

Zatímco mluvil, teta Gweneth se mračila. „Musí to mít něco společného s dědictvím Wyndhamů.“

„To jsem si myslel, když Vévodkyni uhodili v knihovně a ukradli tu starou knihu, ale teď? Tolik výstřelů, tetičko, snažil se nás zabít oba. Poklad? Ani já, ani Vévodkyně nemáme ponětí, kde ten zatracený poklad je, nebo jestli vůbec existuje.“

„Já osobně mám dojem,“ pronesla Patricia Wyndhamová a vstala ze židle, „že bych ponětí mít mohla. Hodně jsem o tom přemýšlela, Marcusi. Mohl bys mi prosím přinést ty kresby, které pořídila Vévodkyně? Ráda bych si je prostudovala, pak se uvidí.“ Zářivě se na syna a švagrovou usmála a nechala je ohromené u stolu.

Marcus zíral na stránky úhledně srovnané na jejím stolku. Nadzvedl kresby, které udělala, a pod nimi našel jiné listiny. Jeden arch za druhým s notami a s textem pod nimi. Samé známé popěvky. Nemohl tomu uvěřit. Vévodkyně tedy byla R. L. Cootsem? Napsala všechny ty písně? Pomalu je prolistoval. Téměř všechny znal. Pod hudebními party byla korespondence a úřední listiny. Usmál se. Že si ale těmi písněmi vydělala hezkou sumu.

Živila sebe i Badgera. Dokázala to sama. Umí se otáčet. Pocítil příliv pýchy. Pýchy a čehosi jiného, co tam uvnitř bylo, hlubokého a nekonečného, co jistě byla láska, před níž nebylo úniku a on po něm ani netoužil. Snad ji miloval už od chvíle, kdy jí bylo devět let a poprvé ji nazval Vévodkyni.

Velmi opatrně vrátil všechny listiny na původní místo.

Vévodkyně tiše spala na boku, vlasy rozcuchané. Viděl, jak se jí pravidelně zvedají ňadra. Vzpomněl si na to, co jí říkal, když za ní tenkrát přijel do domku ve Smardenu. Ze si ji musí vydržovat jistě nějaký muž, protože je jen dívka, nic víc, bezmocná jako všechny ženy, které potřebují muže, aby se o ně postaral. Zřejmě měla sto chutí zbít ho, jenže tenkrát ještě byla původní Vévodkyni, která, aby se chránila, se zkrátka stáhla do sebe a mlčela, jen se tvářila odtažitě a byla naprosto a děsivě osamělá. Ta by ho nikdy nebyla sešlehala jezdeckým bičem ani by ho neztloukla levou botou. Ale napsala všechny ty písně.

Dokázala to docela sama. Nikdy mu nic neřekla.

Když se vracel dolů, zaslechl Spearse, který svým melodickým barytonem vyzpěvoval jednu písničku Vévodkyně za druhou. Ten mizera to věděl. Badger mu to řekl. Zřejmě i Maggii a Sampsonovi. Věděli to všichni kromě něj.

Proč mu to neřekla?

Podal matce dvě kresby, poté odešel ze salonu Zelená kostka. Přitom se jen modlil, aby on i Vévodkyně žili ještě hodně dlouho. Toužil s ní strávit každou minutu, která jim zbývá.

28

BADGER SOPTIL, když říkal Spearsovi, Sampsonovi a Maggii: „Mohl to být kterýkoli z těch mizerů, kterýkoli z nich. Zpropadeně, i kdyby na to sami neměli kuráž, mohli si někoho najmout. Vsadil bych se, že je za tím ta stará ježibaba.“

„Pane Badgere, uklidněte se. Zlost nám nepomůže odhalit pravdu. Říkal jste, že jak se zdá, všichni mají alibi. Vskutku nepříjemné, že se vám nepodařilo zjistit něco konkrétního.“

Maggie, která si prohlížela své nehty, usoudila: „Možná hledáme špatným směrem. Možná je někdo přímo tady. Jak že se jmenoval ten člověk z vesnice? Ten co mu patří knihkupectví a je dalším z Wyndhamových levobočků?“

„Nevzpomínám si,“ pravil Badger a zamyšleně se na ni podíval. „Aleje to dobrý nápad, Maggie. Zajedu tam ještě dnes dopoledne a trochu si s ním popovídám.“

„Buďte ale opatrný, pane Badgere. Mohl by to být násilník. Jsme obklopeni násilníky.“

Nebral její slova vůbec na lehkou váhu. „Ano, má milá. Shodou okolností šaty, které dnes máte na sobě, jsou velmi slušivé. Tento odstín zelené naprosto dokonale doplňuje vaše zářivé vlasy.“

„Děkuji, pane Badgere,“ škádlivě se na něj uculila.

„To já,“ pravil Spears rozvážně, „bych vás raději viděl ve světle žluté. Ta zelená je příliš dominantní, příliš sebejistá. Ano, více by vám slušely jemnější odstíny barev, slečno Maggie.“

Sampson se na ni krátce zahleděl a konstatoval: „Komu záleží na tom, jakou barvu má na sobě?“

Maggie se zasmála, uhladila si rusé vlasy a nádherné šaty a odkráčela. Přes rameno ještě zavolala: „Sampson má pravdu. Teď není správná chvíle na nevhodnou marnivost. Jdu za Vévodkyni.

Chuděrka už nemá nikde stání, nudí se. Snad mi hrabě alespoň dovolí, abych jí dnes dopoledne umyla vlasy. Pořád ji hlídá, chová se k ní jako k pomatené, jak si mi stěžovala, ovšem má o ni starost a mně se líbí vidět muže tak utrápené. Už bylo na čase, řekla bych.“

„Hrabě,“ pravil Spears, „si konečně uvědomil, jaké má štěstí. I já jsem velmi potěšen, že se tomu poddal. Přesto se ovšem poslední tři dny chová podivně. Nerozumím tomu.“

„Hledáte záhadu tam, kde žádná není, pane Spearsi. Má strach o Vévodkyni. Proč jen musela potratit dítě?“

„Další body pro toho, kdo po nich střílel, pane Badgere,“ poznamenal Spears. „Jen to prohlubuje její sklíčenost. Obviňuje sama sebe, což je směšné, ale je to tak.“

„Řekla také jeho lordstvu, že teď je všechno tak, jak to chtěl. Nikdy nebude mít dítě z jejího těla.“

„Co na to řekl, pane Badgere?“

„To nevím. Oba se uzavřeli jako hrad před obléháním.“

„Pravda, pane Badgere,“ přitakal Spears, „ale já si myslím, že je v tom něco víc, ačkoli potrat sám o sobě je víc než dost.“

Chvíli nikdo z nich nic neříkal.

Nakonec rozhodl Spears: „Asi si promluvím s paní Wyndhamovou. Je to vražedně chytrá dáma, musím říci.“

Spears našel Patricii Wyndhamovou ležet na zádech na modrém aubussonském koberců uprostřed salonu Zelená kostka. Upírala pohled na strop. Celou hroznou chvíli se vůbec nehýbala, byl jistý, že je mrtvá. „Madam!“

Pomalu otočila hlavu a usmála se. „Spearsi. Pojďte mi pomoct. Doufám jen, že ten koberec je čistý, ale to jistě je. Paní

Emoryová je tyran, co se pořádku týče. Tak, děkuji, Spearsi.“ Oprášila si šaty a upravila se, pak se znovu zářivě usmála.

„Mohu se vás zeptat, proč jste ležela nehybně na podlaze, madam?“

„To můžete, ale já vám to nepovím, přinejmenším prozatím ne, Spearsi. Kde je můj syn?“

„Jeho lordstvo pravděpodobně právě uděluje Vévodkyni své rozkazy, nebo snad Maggii ohledně Vévodkyně.“

„Je to takový milý chlapec.“

Spears vydal tlumený zvuk, připomínající dušení. „Výraz ‚milý‘ není právě ten, který bych v souvislosti s jeho lordstvem použil, madam. Víte, rád bych se vás zeptal, madam, nemáte tušení, kdo by mohl být zodpovědný za všechno to utrpení, co nás provází?“

„Nemohu vědět všechno, Spearsi.“

„A víte alespoň něco, madam?“

„0 ano, vím toho krapet víc než jen něco. Vskutku, snad již brzy budu moci rozkrýt přinejmenším část této záhady.“

„Chápu, madam. Možná byste tedy potřebovala nějaké nezaujaté ucho, do nějž byste mohla vypovědět své názory?“

„Vaše, abychom byli přesní?“

„Ano, tak to bylo míněno, madam.“

„Prozatím ne, Spearsi. Odpusťte mi, nejsem upejpavá, jen ještě nejsem připravena. Zbývá mi příliš mnoho volných nespojených konců, rozumíte mi? Nyní bych se ráda zašla podívat, jak se vede mému drahému synkovi a Vévodkyni. Chuděrka, ztráta dítěte ji skutečně zničila.“

Nemluvě o postřelení, pomyslel si Spears, neřekl však nic.

Její drahý synek právě z plna hrdla řičel jen pár kroků od Vévodkyně v její ložnici, jak paní Wyndhamová záhy zjistila, když otevřela dveře. Vévodkyně stála u postele, držela se jednoho z vyřezávaných sloupků a vypadala poměrně ochable.

„Marcusi,“ říkala právě s hodnou dávkou temperamentu v hlase, což její tchyni potěšilo. „Přestaňte křičet. Dobré nebe, jsem v pořádku.“

„Slíbila jste mi, že zůstanete v posteli. Jen se na sebe podívejte. Jste bílá jako stěna, potíte se a sotva dýcháte.“

„Ale drahoušková,“ ozvala se Patricia Wyndhamová, když vplula do místnosti, „tohle jistě nervům Vévodkyně nesvědčí. Ale on má pravdu, má milá, proč jste vstala z té velmi pohodlné postele?“

„Věděla jsem, že budete na jeho straně.“

„To je pravda, ale co jiného se od matky čeká?“

„Byla si ulevit, máti. Skutečně si myslela, že by mohla vstát z postele, ujít celých pět metrů k paravanu a použít nočník. To nedovolím, slyšíte mě, Vévodkyně? A teď se okamžitě vraťte do postele.“

„Marcusi, právě jsem byla na cestě zpátky, když jste sem vtrhl a začal hulákat jako nějaká pomatená sova.“

„Pomatená sova? Dobrý bože, už ani hlava vám nepracuje, jak by měla. Chcete říci, že už jste nočník použila?“

„Ano, Marcusi, dokonce se mi podařilo dojít zpátky k posteli.“

Patricia si odkašlala. „Tohle je nepochybně fascinující, děti, ale všechny tyhle záležitosti ohledně nočníku mohou jistě počkat. Pojďte, Vévodkyně, pomohu vám.“

„Ne, matko.“ Velmi opatrně Vévodkyni zvedl a přenesl zbývající kousek do postele.

Jakmile ji uložil, řekl: „Tak a teď se nehýbejte, nebo se vám špatně povede.“

„To zní jistě zajímavě. Co přesně máte na mysli, Marcusi?“

„Nejsme trochu podrážděni? Co tím myslím, to ještě nevím jistě, ale v každém případě se vám to bude nesmírně líbit a mně taky.“

„Jen těžko tohle může být hrozba, pod níž bych vás uposlechla.“

„Drahoušková, jistě nehodláte právě teď probírat manželské záležitosti? Ne, to jistě ne. Taková témata nejsou právě vhodná pro jemné mateřské uši. Ty, můj milý synu, jsi ještě pořád můj malý chlapeček, tudíž tě vidím ve světle a čistotě. Ano, konečně jste alespoň oba zmlkli. Badger mi řekl, abych vám oznámila, že vám nahoru pošle oběd. Pojíme všichni společně a užijeme si příjemnou všednost?“

„Dobrý bože, máti, cože příjemného?“

„Všednost, můj milý. Dámy pokročilejšího věku mají ve zvyku mluvit podobným způsobem. Je to uklidňující.“

„Bože,“ pravil znechuceně Marcus a odtáhl pro matku francouzské křeslo z minulého století.

„Snad by madam mohla být tak laskavá a povědět svému synovi, proč ležela na zádech uprostřed aubussonského koberce v salonu Zelená kostka?“ ozval se ode dveří Spearsův hlas.

„Čekala bych od vás alespoň minimální stupeň diskrétnosti, Spearsi. Velmi jste mě zklamal. Ne, Marcusi, mé polohy se vás v současné chvíli ani trochu netýkají.“

„Bože,“ vzdychl Marcus znovu. „Co jste tam zatraceně dělala na zádech? Nějaká nová meditace?“

„Můj drahý, to není tvoje věc.“

Vévodkyně se zasmála. „Děkuji vám, madam. Odvrátila jste ode mě jeho palbu.“

Jeho modré oči znovu spočinuly na té bledé tváři. Sklonil se a políbil ji. „Jestli sníte oběd a chvilku si zdřímnete, dovolím Maggii, aby vám umyla vlasy.“

„A co mé zbývající části?“

„Ty umyji já.“

„Ne, Marcusi, to nemůžete, já –“

„Mlčte, Vévodkyně.“

Patricia Wyndhamová upřela pohled na strop. „Tolik ke světlu a čistotě obklopujícím mého chlapce.“

Věděla, že bude důkladný. Marcus nikdy nedělal nic polovičaté. Co se týkalo rány v boku, byla si jistá, že jí neublíží a bude velmi jemný. Přesto se však cítila rozpačitě, protože ještě stále krvácela a mezi nohama měla naskládanou cupaninu. Snad alespoň tuhle její část vynechá. Choval se skutečně velmi způsobile, ovšem jen do chvíle, kdy jí odhalil ňadra. Tehdy jeho dobré úmysly vzaly za své. Zaťal pěsti, v očích mu potemnělo.

„Zapomněl jsem, jak naprosto neodolatelná jste. Tedy svlékal jsem vás a oblékal, díval se na vás a držel vás, omýval vás ledovou vodou, ale tohle je jiné. Jste na tom lépe a díváte se na mě stejně jako já na vás. Je to zneklidňující. Nehýbejte se. Pokusím ovládnout své ruce, jakkoli to bude obtížné.

Navzdory jejím protestům ji omyl i v místě krvácení mezi nohama.

„Prosím, ne, Marcusi, je to pro mě velmi trapné a nechci –“

Ignoroval ji. „Vůbec mi nevadí, že krvácíte. Díky bohu už se nemusím bát, že mi tu umřete. Ne, jen mlčte, Vévodkyně, a důvěřujte mi.“

Když bylo po všem, dodal: „Přestaňte se na mě dívat, jako bych byl nějaké zvíře. Jsem váš manžel, vaše tělo patří mně a byl bych rád, abyste na to nezapomínala. Nikdy bych nedovolil doktoru Ravenovi, aby se vás takhle dotýkal, díval se na vás s touhou jako já. Jen já smím. A nebuďte rozpačitá, zakazuji to.“

„Je to těžké, Marcusi. Důvěřuji vám, to jistě ano. Jste můj manžel, ale vždy jsem dbala na své soukromí a jistě by takové čistě ženské záležitosti soukromými měly zůstat.“

„Ne, to je hloupé. Vím, o čem mluvím.“ Odhodil ručníky na podlahu a otočil se k ní zády. Náhle zvážněl.

„Vévodkyně, jako má manželka byste mi měla říci všechno, co cítíte, co si myslíte. Nemusíte přede mnou nic tajit. Už nikdy víc.“

K jeho zděšení se rozplakala. Nevydala hlásku, jen slzy jí tekly po tvářích. „Má milovaná, neplačte prosím.“

Odvrátila se. Napřáhl se, aby se jí dotkl, neudělal to však.

„Víte,“ řekl nakonec klidným hlasem, „byl jsem velký pošetilec, dokonce takový, že mi možná tentokrát nebudete moci odpustit. A já vím, že už jste mi odpustila vícekrát, než bych dokázal spočítat.“

Viděl, jak se jí tělo napjalo v očekávání, leč neotočila se k němu. Poznal, že se bojí, čemuž velmi dobře rozuměl.

„V Paříži jsem měl sto chutí vás zardousit, tolik jsem zuřil, že jste vzala věci do vlastních rukou, připravila mě o výběr. Stal se ze mě muž, který si vychutnává svou zlost, hořkost, koupe se v sebelítosti. Víte, když žena převezme vládu nad situací, nás muže na tom pokaždé cosi vyvede z míry, chováme se jako smyslů zbavení.

Vždycky jste věděla, Vévodkyně, že jsem prchlivý a z úst vypouštím slova, z nichž i mně samotnému tuhne krev v žilách, když si na ně později vzpomenu. Vím, že jsem říkal takové věci, které vám musely nesnesitelně ubližovat. Mluvil jsem jako blázen a ještě jsem se přiměl věřit tomu, co vám vykládám.

Záměrně jsem vám ubližoval, protože jste dcera svého otce a bůh ví, že toho starého mizeru ještě pořád nenávidím za to, co udělal

nejen mně, ale i vám. Proto jsem vás tedy trestal, protože on byl mrtvý a jemu už jsem ublížit nemohl.

Zkuste mi tedy ještě jednou odpustit… snad to bude mnohokrát během naší společné budoucnosti, pokud budete mít soucit se svým pošetilým manželem. Dejte mi děti. Zaplníme Chase Park dětmi, našimi dětmi, váš otec ať si shnije v pekle, protože to už s námi nemá nic společného, s námi ani s našimi budoucími dětmi.“

Pomalu se k němu otočila. Zvedla ruku a zlehka se dotkla jeho tváře. „Opravdu chcete dědice? Chlapce, který se stane příštím hrabětem z Chase, který bude mít vaši a mou krev, a tudíž i krev mého otce?“

„Ano. A musí mít i hodně sourozenců.“

„Ale proč, Marcusi? Je to proto, že ke mně cítíte lítost, protože jsem přišla o děťátko? Cítíte se provinile?“

„Ano, ale to není hlavní důvod.“

„Co tedy je?“

„Miluji vás víc, než jsem si kdy myslel, že by muž ženu mohl milovat. Už mezi námi nechci žádnou nedůvěru, žádnou ostražitost, protože byste nevěděla, co ode mě příště čekat. Až na vás někdy začnu láteřit nebo vás zasypávat kletbami, klidně mě přetáhněte pohrabáčem. Na druhé straně, pokud si sundáte botu a vrhnete se na mě, začnu se smát tak, že mě pak možná budete chtít zabít. Miluji vás. Jste spokojená? Věříte mi? Odpustíte mi?“

Na okamžik se vrátila stará Vévodkyně, tichá, odtažitá, která si ho upřeně prohlížela, odhadovala ho. Nenáviděl to. Uvědomil si, jak moc touží po tom, aby na něj začala křičet, nebo ho líbala, ale byla zticha.

„Dokonce dovolím, aby naše děti na svět přivedl ten zatracený mladý George Raven, ačkoli nedůvěřuji jemu ani jeho pohnutkám, když je s vámi. Přestaňte být starou Vévodkyní. Uhoďte mě. Křičte na mě.“

„Dobrá.“ Zvedla ruku s napřaženou dlaní.

Chytil její dlaň a sevřel do své. Sklonil se a políbil ji. „Dobrá co?“ zeptal se tiše.

„Zbiju vás příští středu, budu na vás křičet v pátek, ale v tuhle chvíli, Marcusi, řekněte to ještě jednou.“

„Miluji vás a ještě stále nedůvěřuji Georgi Ravenovi. Budeme mu muset najít manželku, to od vás odvrátí jeho chtíč.“

Zasmála se a jemu se začalo tělem šířit opojné teplo.

„A já vás, Marcusi. Snad jsem vás milovala už od chvíle, kdy jsem byla ještě příliš mladá, než abych chápala, co to je. Nastražila jsem na vás tohle manželství nejen proto, že jsem chtěla napravit křivdy spáchané otcem, ale také proto, že jsem vás chtěla pro sebe. Tolik jste zuřil, myslela jsem, že už se to nikdy nezmění. Musela jsem něco udělat, Marcusi, aby američtí Wyndhamové nedostali to, co právem patřilo vám.“

„Nám. Našim synům a jejich synům, tak to bude už navždy.“

„Ach ano. Prosím chápejte, nemohla jsem dopustit, abyste neměl to, co je vaše.“

„Když jste pak za mnou přišla o svatební noci, chtěla jste mi jen zabránit, abych se zachoval jako šílenec a anuloval náš sňatek?“

„Ano, ale to zřejmě nebylo všechno. Nevěděla jsem, jak to chodí mezi mužem a ženou, netušila jsem, jak by to s vámi mohlo být úžasné. 1 dnes se toho musím ještě hodně naučit. Ale je pravda, že jsem se hrozně bála, abyste nevyvedl něco hloupého.“

„Až se uzdravíte a budete se znovu smát a tančit, stane se ze mě ten nejpozornější učitel v celém Yorkshiru.“

Usmála se bez stopy bolesti.

„Pamatujete si, jak jsem vás nabádal, že chci, abyste mi všechno říkala?“ Po očku na ni pohlédl. „Můžete mi opravdu povědět všechno, Vévodkyně, ať je to cokoli. Mezi námi už nesmí od téhle chvíle být žádná tajemství, už nikdy, ano?“

Naklonila hlavu ke straně, neřekla nic, jen ho pohladila po tváři. V duchu se ptal, jestli mu někdy poví o svých písních a pseudonymu R. L. Coots – kde vůbec k tak absurdnímu jménu přišla?

Na tom ale nezáleželo, jen na ní, pan Coots jistě přijde na řadu někdy v budoucnosti. Těšil se jen na to, až jí bude moci povědět, jak je na ni hrdý. Začal ji líbat a myslel jen na to, jak ji miluje, a ona se slastně usmívala, když jí šeptal, co jí všechno bude dělat, až se zotaví.

29

BYLA TO VÉVODKYNĚ, kdo jako další uviděl Patricii Wyndhamovou na zádech na podlaze uprostřed salonu Zelená kostka, jak hledí vzhůru. Dlouho nic neříkala, jen soustředěně pozorovala strop. Vévodkyně sledovala její pohled. Salon Zelená kostka byl jedinou místností v domě s malovaným stropem. Autorem série obrazů byl zřejmě jeden a tentýž malíř. Chodila se na ně dívat už od devíti let, zvláště na výjevy ze středověku. Považovala je za zajímavé, nevěnovala jim však nijak zvláštní pozornost, byly pro ni zkrátka součástí domu.

Patricia Wyndhamová hleděla vzhůru na výjevy z venkovského života ve středověku. Malba během staletí vybledla, přesto byla dostatečně výrazná, aby ji člověk mohl obdivovat. Dokonce se dívala přímo na její nejoblíbenější sérii výjevů, z nichž první zachycoval krásnou mladou pannu obklopenou sloužícími, oděnou v bílém, jíž splývaly po zádech světlé andělské vlasy. Seděla na čemsi, co vypadalo jako kamenný val, zlehka předkloněna, a naslouchala mladému kavalírovi, který jí stál u nohou a hrál na loutnu. Vévodkyně měla vždy pocit, že téměř slyší hudbu, natolik panna vypadala okouzleně. Podívala se na další výjev, podobný, leč mladík zde stál a natahoval se nahoru, aby utrhl cosi, co snad bylo ukryto v hustém listoví starého dubu. Po čem to sahá?

Podívala se dolů a zjistila, že je její tchyně stále ještě plně pohroužena do studia výzdoby stropu, pokračovala tedy také.

Třetí výjev zachycoval sloužícího, který panně podával pohár s vodou, a náhle bylo patrné, že dívka nesedí na kamenném valu, nýbrž na okraji studny. Mladík vytáhl z větví dubu loutnu. Loutna ve větvích dubu?

Náhle Vévodkyně strnula, srdce se jí rozbušilo. Ach ne, je to možné? Zavrtěla hlavou a znovu se podívala vzhůru. Na dalším

výjevu držel mladík obě loutny, v každé ruce jednu, ještě pořád se usmíval na dívku, jako by jí jednu loutnu chtěl nabídnout. Na dalším obraze je stále držel, ohlížel se však přes rameno. Někdo se tam očividně skrýval a mladík vypadal vyděšeně. Chytil nástroje za štíhlá těla, přitiskl je k sobě a držel je v jedné ruce. Loutna byla na jedné straně dokonale plochá, na druhé vyklenutá. Proč tedy nepřitiskl loutny k sobě plochými stranami? Proč těmi klenutými? Držet je tímto způsobem přece muselo být složité a nepřirozené.

„Vítejte, drahoušku. Doufám, že už se cítíte o něco lépe? Ach jistě ano, jinak by vám můj drahý syn jen stěží dovolil procházet se o samotě. Dívám se na strop. Když jsem před mnoha lety přijela do Chase Parku poprvé, zaujala mě tato místnost díky obrazům. Je jich tu tolik, od časů Viléma Dobyvatele až do šestnáctého století. Zejména mě fascinovaly ty poslední, protože některé z nich se týkají mé statečné Marie, královny skotské, tak odvážné a ušlechtilé, tváří v tvář tolika zradám. Jak vidíte, na obrazech je zachycena jen jako dítě, tudíž musel malíř přestat někdy kolem roku patnáct set padesát. Ovšem právě před třemi dny jsem si uvědomila, že je na těch obrazech něco víc, nejde jen o zachycení dávných časů. Už jste si všimla, Vévodkyně? Ach ano, vidím, že všimla. Neuvěřitelné, že? Odsud zdola je to všechno vidět mnohem lépe. Pojďte sem ke mně. Ukáži vám to.“

Vévodkyně se položila vedle tchyně. „Nuže, má milá, povězte mi, co vidíte.“

„Ta panna sedí na obrubě studny, nad níž se tyčí starý dub. Jak praví indicie. A co s těmi odvrácenými devítkami a nestvůrou?“

„Ty devítky mě velmi dlouho trápily. Teprve včera jsem pochopila, jak se věci mají. Podívejte se na loutny, Vévodkyně.“

„Ano, loutny. Říkala jsem si, proč je drží u sebe tak divně, jistě je to takhle obtížné.“

„Myslete na hudbu, má milá, myslete na to, co vznikne, když je ten mladík drží takhle u sebe.“

„Ach božínku, nejde tu o loutny, ale o hudbu! Tohle mají být ty odvrácené devítky!“

„Jsem o tom přesvědčena. Celý život jsem hrála na pianino a přísahám, že toto je poprvé, kdy jsem skutečně vděčná, že mě matka

nutila více se věnovat hudbě než tančit na bálech. Vyznáte se v hudbě, Vévodkyně?“

„Ano,“ přitakala, tak rozrušená, že mohla jen stěží promluvit. „Když loutny drží tímhle způsobem, nejsou to devítky, ale basové klíče, zády k sobě. Božínku, vypadají jako devítky. Dívala jsem se na tyhle obrazy od dětství, přesto jsem se nikdy nedívala doopravdy, jestli mi rozumíte. Ani poté co jsem už znala vodítka, mě nenapadlo, že by – ach božínku.“

„Ano, skutečně. Obrazy tu každý zná, byly však namalovány zajistým účelem, přinejmenším ty středověké výjevy. Teď se podívejte na další. Mladík se na někoho dívá, někoho, kdo ho děsí –“

„Nestvůra.“

„Ano, na nestvůru,“ prohlásila spokojeně Patricia Wyndhamová. „Mladý muž ukazuje na loutnu. Co tím asi chce říci?“

„Basový klíč, to se nám snaží ukázat. Ach madam, byli jsme docela slepí. Vodítka tu byla celou dobu, celá staletí, přece to však nikoho nenapadalo, nikomu se o tom ani nesnilo, kromě vás, madam. Domnívám se, že jste nejchytřejší osoba, kterou znám.“

„Děkuji, drahé dítě, ale ještě ten zatracený poklad nemáme.“

„Mohu se vás, paní Wyndhamová a Vévodkyně, zeptat, co děláte na zádech na nově vyčištěném aubussonském koberci?“

„To, Spearsi, jistě můžete. Pojďte sem, lehněte si vedle mě a podívejte se nahoru. Stojíte před odhalením, dobrý muži. Ptal jste se mě, jestli něco vím, a ano, rozhodně něco vím, stejně jako nyní i Vévodkyně.“

Asi o deset minut později nahlédl do salonu Badger, který hledal Spearse. Zamžikal, když uviděl tři postavy ležet na zádech na koberci a zírat na strop.

„Co se tu u všech všudy děje?“

„Pane Badgere, výtečně. Paní Wyndhamová sice neví vše, ale je velmi, velmi blízko. Pojďte si lehnout vedle mě, vše vám povíme.“

Když šel kolem o chvíli později Marcus, zaslechl, jak Spears říká: „Dobrá, ale kdo je ta nestvůra?“

Podíval se do salonu. Vévodkyně ho bez hnutí vybídla: „Marcusi, pojďte sem. Téměř jsme rozřešili záhadu pokladu Wyndhamů. Pojďte si lehnout vedle mě.“

Poslechl a zahleděl se na strop. „Dobrý bože, díval jsem se na obrazy celé roky, obdivoval je, malířovu zručnost, ale nikdy jsem se na ně *doopravdy* nepodíval, ani mě nenapadlo –“

„Já vím,“ přitakala Vévodkyně, „ani mě. Ačkoli jsme věděli o pokladu, jen sotva by nás napadlo spojit si ho s těmi obrazy. Zato vaše paní matka na to přišla. Proto tu ležela už před třemi dny. Uvědomila si, že by mezi obrazy a pokladem mohla být spojitost. Víte, jak je tahle místnost stará, Marcusi?“

„Jsme v nejstarší části domu. Řekl bych, že tento salon je jednou z mála místností, které se dochovaly po požáru v minulém století.“

„Vlastně, můj drahý synu, jsem si právě přečetla zápisky Arthura Wyndhama, tehdy třetího vikomta Barresforda. Byl to ten nejnudnější životní příběh, jaký si dovedete představit, ovšem informativní. Požár se odehrál roku sedmnáct set dvacet tři a většina alžbětinského sídla byla tehdy zničena, s výjimkou salonu Zelená kostka a knihovny, kde jste našli tu knihu. Byly to skutečně jediné dvě místnosti z celého tohoto křídla, které držely pohromadě. Arthur napsal v deníku: ‚Zbyl mi jen salon Zelená kostka a má knihovna, leč i ty zčernaly od kouře. Zdalipak ještě kdy budou vypadat, jako vypadaly? Ačkoli jsem je nikdy neměl rád, přežily a tudíž je nechám opravit do původního stavu.‘

Napsal také, že jeho otec i děd oba obdivovali obrazy na stropě, proto je nechal restaurovat. Díky bohu, protože jinak by vše bylo ztraceno.“

Marcus se zamyslel. „Proč se tenhle salon vlastně nazývát Zelená kostka? Už jako dítěti mi to vrtalo hlavou, dokonce jsem se na to ptal, ale nikdo neznal odpověď, ani strýc ne.“

„I já se ptala,“ přidala se Vévodkyně a opřela se o loket. „Nikdo to nevěděl. Sampson navrhoval, že by název mohl poukazovat na staré skleněné tabulky v oknech. Domníval se, že šlo o zelené skleněné čtverce.“

„Ano, zelené sklo, to bude ono.“ To promluvila Maggie, která seděla za Spearsem a objímala si rukama kolena. „Je tu ovšem ještě něco. Ta místnost jako taková – je to dokonalá kostka, copak nevidíte?“

„Och,“ vydechl Badger. „Když slunce svítí skrze zelené sklo do dokonale čtvercové místnosti, pak –“

„Získáte iluzi zelené kostky,“ dokončil za něj Spears. „Barevné sklo bývalo před lety velice oblíbené.“

„To by mohlo být,“ připustila Patricia Wyndhamová. „Všechny staré domy mají různé místnosti těch nejzvláštnějších názvů, jako je Audienční síň v Hardwick Hallu, ohromná místnost, kde je taková zima, že se tam člověk celou dobu klepe.“

„Ano,“ přikývl Badger. „To je jistě kvůli duchům.“

„Myslím, že Maggie má pravdu,“ připojil se Marcus. „Vyřešila klíč k záhadě názvu této místnosti.“

„A podívejte, pane Spearsi,“ řekl Badger a ukázal vzhůru. „Teď vidím studnu zcela jasně, a jestli se nemýlím, je tam i to vaše vědro, Vévodkyně. Ale kde je ta zpropadená nestvůra?“

„Mimo scénu nebo vůbec nikde,“ usoudil Marcus. „Všechno jsem si prohlédl a nikde tam žádná bestie není vidět.“

„Ó ano, je tam,“ namítla Vévodkyně. „Je tam, ačkoli ji nevidíme. Cítím ji, vy ne? Jen se podívejte do obličeje toho mladíka na posledním výjevu. Ví, že se stane něco zlého. , Musí to být ta nestvůra.“

„Nuže,“ promluvila znovu Patricia, „v prvním výjevu sedí naše panna na okraji studny. Mládenec jí hraje na loutnu. Pak sundá z dubu další loutnu. Loutny přitiskne k sobě a my získáme naše odvrácené devítky, neboli basové klíče, jak říká Vévodkyně. Nestvůra je tamhle, jen ji nevidíme. Už tedy máme všechna vodítka.“

„Odpovídá to vašemu snu, Vévodkyně?“ zeptal se Marcus a jemně ji pohladil po paži.

„Myslím, že ano,“ souhlasila a usmála se na něj tak, že na ně její tchyně dokázala jen hledět s úlevou a radostí.

„Ten seschlý mnich ze snu dokonce naznačoval, že devítky nemusejí být nutně devítky.“

„Takových cavyků s tím,“ ulevila si Patricia Wyndhamová. „Proč jednoduše nedali poklad Lockridgi Wyndhamovi? Není divu, že následující generace nic nenašly a časem na poklad dokonce zapomněly.“

„Obávám se, madam,“ podotkl Spears, „že mniši nebyli jediní, kdo rozhodoval o jeho umístění. Onen prapředek rodu se jistě také zúčastnil. Zjevně nebylo možné, aby najednou nabyl tak velkého bohatství, jinak by se o tom král s Cromwellem jistě doslechli. Vzhledem k nejistotě té doby by mu poklad velmi pravděpodobně sebrali, navíc by ho dost možná připravili o hlavu.“

„Vsadil bych se,“ navázal Badger, „že starý Lockridge zemřel dřív, než stihl svým dětem vyjevit, kde poklad je. Jistě o něm museli vědět. Pozapomnělo se na něj až během dalších generací.“

„Mniši také napsali dvě samostatné knihy,“ řekl Marcus. „Jednu z nich nepochybně dostal Lockridge Wyndham, ale komu dali tu druhou? To se nikdy nedozvíme. Přinejmenším skončila u Burgesse.“

„Ostatní ji zřejmě četli, ale nepochopili její význam,“ usoudila Maggie. „Takže, pane Spearsi, tohle všechno je úžasné a báječné, ale kde je ten poklad?“

„Musí tu někde být malý úkryt,“ odpověděl jí Marcus. „Úkryt, který je nějak připojen k téhle místnosti. Pochopitelně zatím nemáme nejmenší tušení, co vlastně onen poklad představuje.“

„Mohl by být také nad místností,“ uvažoval Badger. „Vodítko naznačovalo, že máme hledat devítky nahoře, což také ten mladík udělal. Pak je tu studna a v ní i nestvůra a možná i poklad.“

„Ovšem studna vede dolů, ne nahoru,“ připomněla Patricia Wyndhamová.

„Pak tedy,“ pravila Vévodkyně a vstala, „je ona tajná místnost či skrýš přímo pod dubem a studnou, pod podlahou.“

„Ne tak docela,“ opravila ji tchyně. „Abych byla přesná, a domnívám se, že přesnost je zde nade vše důležitá, musíme se dívat pod ty odvrácené devítky.“

„Bože,“ vydechl Marcus. „Sampsone, sežeňte Horatia.“

„No ano, pane Sampsone, pospěšte si,“ pobízela ho Maggie. „Nemůžu se dočkat, až ten zpropadený poklad najdeme.“

Aubussonský koberec byl úpravně stočen ke vzdálenější straně místnosti, nábytek odsunut z prostor pod středověkými výjevy.

Horatio, tesař se zázračnýma rukama, klečel na kolenou, ucho těsně nad podlahou, do níž zlehka klepal kladívkem. Najednou zvedl hlavu a zazubil se. „Můj pane, v tomhle místě vůbec nevede opěrný trám. Myslím, že jsme našli dutý prostor.“ Opatrně začal uvolňovat dubová prkna.

„Snad byste mohl přece jen nepatrně zrychlit své pohyby, Horatio. Koneckonců, nevykopáváte svaté ostatky,“ podotkl Spears.

Napětí se prolomilo, leč jen na okamžik.

„Ne, ne, musím pomalu. Nechci to staré dřevo rozštípat. Ano, tak, teď to jde dobře.“

„Rychle,“ naléhala Patricia Wyndhamová. „Sampsone, přineste svíce!“

Prostor byl dost velký, aby se dovnitř otvorem protáhl muž, což přesně Marcus jakožto hrabě udělal. Vysloužilo mu to hodně reptání, zvláště pak od přítomných žen. „Je tu špína a tma, máti, nelíbilo by se vám tu. Také je tu víc pavouků, než si dokážete představit. A vy, Vévodkyně, mlčte, nejste v takovém zdravotním stavu, abyste to zvládla. Maggie, podejte mi ještě jeden svícen. S jedním tu není téměř nic vidět.“

Nastalo ticho.

„Vidíte něco, Marcusi?“ Nakrátko vzhlédl a spatřil obličej své ženy, nahlížející do otvoru. „Synu, mluv, nebo tvá matka omdlí.“

Prostor byl dlouhý a úzký, ale velmi nízký, ne více než metr a půl na výšku. Marcus šel téměř v předklonu. Zdálo se, že to trvá věčnost, chodba vedla snad pod celou místností. Po zhruba šesti metrech prostor končil, zjevně ve stejném místě jako salon Zelená kostka nahoře. Něco se tu opíralo o stěnu. To něco nebyla truhla s pokladem. Marcus přistoupil blíž a zvedl ruku se svícny. Zůstal zaraženě stát. „Ach můj bože, co to má být? Vypadá to jako kostra, ale jak je to možné?“

Přiblížil ruku se svícny a nadechl se. Nebyla to kostra, ale figurína, zřejmě vycpaná starou slámou, která měla pravděpodobně viset, protože měla kolem krku provaz, přitlučený k trámu přímo nad ní. Postava byla oděná v honosném oblečení z alžbětinské éry. Marcus se jemně dotkl krajky na rukávu a ta se rozpadla na prach.

Obličej z látky byl namalován velmi pečlivě: v masité tváři se zrcadlila chamtivost a krutost, rozmařilost a čirá arogance.

Marcus si náhle uvědomil, že je to sám král Jindřich VIII., jehož obličej velmi připomíná slavný Holbeinův portrét. Napadlo ho, že na vycpání těla bylo zapotřebí hodně slámy.

Nad sebou slyšel hlasy, dožadující se, křičící. Zazubil se. „Je tu figurína vycpaná slámou, konkrétně Jindřich Osmý, připravený k oběšení. Ne, vydržte chvíli… to není všechno.“

V tom okamžiku si uvědomil, že krk figuríny je širší než kolo od vozu. Není vycpaný slámou. Ne, je to něco jiného. Opatrně sáhl dovnitř a vylovil dlouhou šňůru nejkrásnějších perel, jaké kdy viděl. Znovu zalovil dovnitř a nahmatal další šperky, mince, růžence, žezlo. Ucítil také obálku knihy, pravděpodobně bible, vykládanou drahými kameny. Celé tělo bylo pravděpodobně vyplněno vzácnými náboženskými relikviemi, nikoli slámou.

„Myslím, Spearsi,“ zavolal, „že byste mi měl dolů poslat nějaká dlouhá nosítka s provazy, abychom to mohli vytáhnout. Je to velmi těžké. Náš panák je vycpaný pokladem, vskutku štědrou porcí.“

30

„MÁTE VŮBEC PONĚTÍ,“ jak úchvatně dekadentně vypadáte?“

Jen se usmála, se šňůrou perel kolem hrdla, která jí sahala až na bělostné břicho. Nic jiného na sobě neměla – dle manželova přání. Řekl jí, aby to považovala za dárek k narozeninám.

„Ano, vím, že si myslíte, jak jsem úžasný, a to také jsem. Od tetičky Gweneth jsem vyzvěděl, že máte narozeniny v září, což bude jen za okamžik.“

„A já zjistila od Fanny, že vy máte narozeniny na začátku října. Snad bychom tedy mohli najít i odpovídající šperk pro vás. Co se týče Fanny, myslím, že vám vyrábí k narozeninám něco velmi ojedinělého, Marcusi.“

„Však ji to poblouznění přejde, nebo možná ulehne do hrobu jako stará sešlá žena, která v srdci stále ještě nosí planoucí pochodeň lásky ke mně.“

„Dostane se z toho,“ ujistila ho Vévodkyně. „Ještě dva roky a dvojčata vyrazí do Londýna. Pak budou vás vidět jako starého sešlého muže a zapomenou na vás.“

Sklonil se a políbil ji na bříško. Zajela mu prsty do vlasů a on zvedl hlavu a zazubil se. „Výborně, Marcusi, čtrnáctého si tedy znovu navléknu tyhle perly, což můžete považovat za splátku. V čem byste měl pózoval vy? Už vím, nejlepší bude ten neuvěřitelný prsten s ohromným rubínem.“

„Nic víc?“

„Správně.“

„Kdy že máte narozeniny, Vévodkyně?“

„Myslím, že asi tak za deset minut.“

Zasmál se, sklonil se k ní a políbil ji. „Kčertu,“ ulevil si mezi polibky, „počkáme, až budete znovu dokonale zdravá. Ještě pořád jste celá bolavá.“

„Nejsem vůbec bolavá. Už je to víc jak tři týdny. Jsem naprosto v pořádku, i můj bok.“

Zamračil se a zlehka jí prsty přejel po jizvě. Ještě měl příliš živě v paměti, jak doktor Raven zapichoval jehlu do její bílé kůže, znovu a znovu. Polkl. „Přestaňte s tím, Marcusi,“ napomenula ho. „Je to za námi. Už jsem v pořádku. Oba jsme přežili.“

Zavrtěl hlavou. „Máte pravdu, naštěstí je to minulost. Buďte si ovšem jistá, že se o vás budu už navěky dokonale starat. Co se týče toho ostatního, má milá, ještě počkáme. Ne, nehádejte se se mnou, Vévodkyně. I když bych to chtěl víc než co jiného, dokonce víc než Badgerovo nedostižné hovězí dušené na pivu.“

Zasmála se.

„U všech bohů, znovu se smějete. Copak nevíte, že bych byl nejraději, kdybyste po mně právě teď toužila tak mocně, že byste se rozplakala, přísahala, že mě otrávíte, jestli si vás okamžitě nevezmu?“ Když však chtěla promluvit, položil jí prst na rty a mučednicky vzdychl. „Ne, nedělejte to.“ Rychle vstal a poodstoupil. „Nejen se na vás budu dívat, jak vám sluší perly, a potit se. Snad vás ještě políbím na břicho, Vévodkyně. Ale bolí to.“

„Nerada se dívám na muže, který se potí, Marcusi. Muž, kterého něco bolí, to je dočista jiná záležitost.“

„Mlčte. Ne, nehýbejte se, jen tam ležte jako konkubína v sultánově harému, v mých představách pak budete dělat i jiné věci. Mám silnou představivost, půjde to. Říkal jsem si, že ty dva kalichy, bible a ostatní křesťanské artefakty by měly být poslány do Říma. Zbytek si necháme.“

„Ano,“ souhlasila. „Mám na to stejný názor. Také se mi líbí, co jste dal Maggii.“

„Zajímalo by mě, jestli leží v tuto chvíli dočista nahá ve své ložnici, jen s tím smaragdovým náhrdelníkem.“

„Ne, sedí před zrcadlem, češe si své nádherné rusé vlasy a obdivuje, jak k nim smaragdy dokonale ladí. Vaše matka mi řekla, že

si dnes večer vzala diamantový diadém na večeři. A dvojčata jsou celá bez sebe z náramků, které jste jim daroval.“

„Spearsovi s Badgerem jsem řekl, že s mincemi, které tvoří jejich podíl, mohou klidně odejít do výslužby, ten návrh se jich však velmi dotkl. Spears se na mně díval, jako bych provedl nějakou lumpárnu, a pravil, že by se musel neustále obávat, jak se mi vede, pokud by na mě nemohl dohlížet.

Badger sešpulil rty a věnoval mi zachmuřený pohled. Prý tak otřesný návrh jistě nezůstane v nebi nepotrestán. Když jsem se ho zeptal, jak to myslí, řekl, že to ještě zváží.“

„Velmi zajímavé, přesto však dost již. Manželi, ráda bych, abyste si nasadil ten rubínový prsten.“

Zavrtěl hlavou. „Já se vás tu snažím pobavit,“ řekl pomalu a přitom po ní velmi silně toužil, „a vy se zmůžete jen na lascivní představy s mou romantickou osobou.“

Vzala ho za ruku a položila si ji na ňadro. „Marcusi,“ zašeptala.

Zajíkl se. Zíral na svou velkou snědou ruku na její hladké bílé kůži. „Můžete mě pobavit i jinak, protože už jsem naprosto v pořádku. George mi to řekl dnes odpoledne.“

„Nedovolil bych mu, aby vás vyšetřoval. Jak to může vědět? Není přece žena.“

„To není ani jeden z vás. Zato já jsem a vím. Buďte něžný. V tuto chvíli dokáži myslet jen na to, co mi budete dělat a jaké to bude, a na ničem jiném nezáleží. Prosím, Marcusi, nasaďte si ten prsten.“

Zaklel a navlékl si ho. Pokračovala v naléhání, dokud nebyl docela nahý. Rubín se leskl v odpoledním slunci, které se dralo oknem dovnitř. Dál už nevnímali nic, jen jeden druhého. Byli spolu a věděli, že tak to bude už navždy.

Když Vévodkyně vešla následujícího rána do knihovny a hledala Marcuse, zastavila se na prahu, protože ho uslyšela zpívat. Měl jemný bas, ne tak sytý jako Spearsův baryton, přesto však velmi hezký. Prozpěvoval si námořnickou odrhovačku.

Otočil se, když dozpíval, a zazubil se. „Není to báječná písnička?“

„Rozhodně dosti názorná. Má hezkou melodii, co myslíte?“

„Vlastně se mi melodie vůbec nelíbí,“ děl na to a zatvářil se zamyšleně. „Právě jsem si říkal, že bych to rozhodně dokázal lépe. To víte, na hudbu mám nadání, zvláště pak na písně s košilatými texty. Tak rád bych znal muže, který písničky píše. Byli bychom skvělá dvojice. Škoda. Tak skvělé texty a verše a tak mizerné melodie.“

„Mizerné! To je směšné, jsou úžasné, tedy ne všechny, ale většina z nich je víc než přijatelná, někdy dokonce výjimečná. Prý se tyhle písničky zpívají všude, jsou velmi oblíbené. Takže si nechte svou kritiku, Marcusi. Vskutku mizernou.“

„Jak jsem řekl, nejsou špatné, ale pochybuji, že by si je lidé pamatovali déle než příští měsíc, rozhodně ne po mých narozeninách. I já sám už jsem je málem zapomněl, zvlášť melodii.“

Zvedla tlustý svazek *Torna Jonese*, který ležel na stolku, a hodila ho po něm. Obratně jej zachytil. „No ne, nikdy jsem si neuvědomil, že je *Tom Jones* tak těžký. Takový nanicovatý příběh na tolika stránkách. Přesně jako ty hloupé písničky, jsou taky nanicovaté, vlastně beze smyslu, jen takové naivní odrhovačky. Navíc bez výrazné a chytlavé melodie, díky níž by alespoň uvízly v paměti. Jaká škoda, že neznám toho člověka, co je píše. Chudáček, celou dobu se musí obejít bez přispění mého nezměrného talentu.“

Zrudla. Ohlédla se po další knize, když žádnou neviděla, vrhla se na něj, nebo spíše poskakovala k němu, protože se přitom snažila sundat si levou botku.

Zapomněla na stužky, které se jí tak podařilo jen zauzlovat. Rozesmál se, když zaklela. Usedla na podlahu a začala zuřivě rozvazovat uzel. „Vy zatracený tupče! Ty písničky jsou báječné! Avůbec, kolik jich znáte?“

Podíval se na ni, začal studovat své nehty a prohlásil tónem, jaký ji rozdráždil ještě více: „Mám dojem, že je znám všechny, což je škoda, protože nejsou až tak dobře napsané, jen celkem slušně, dokonce možná ani ne slušně, snad jen ucházejícně. Ano, znám je všechny.“

„To není možné. Vím, že si je Spears v jednom kuse prozpěvuje, ale jistě jich znáte jen několik, tak nanejvýš pět.“

„Napadlo mě, že bych mohl zajít k Hookhamovi a zjistit, jestli by mi tam na toho Cootse nedali nějakou adresu. Je to muž a pravděpodobně bude rozumný a bude na mou nabídku partnerství shlížet jako na dar z nebes. Co si o tom myslíte, Vévodkyně? Že ale je ta stužka tvrdohlavá, viďte? Chcete, abych vám pomohl? Ne? Chápu, zkusíte to s tou druhou. Už je na čase. Zlost je dobrá věc, ještě důležitější je však ulevit si od ní. Koneckonců, k čemu by to jinak bylo?“

Rozvázala druhou botu, stáhla ji z nohy a vyskočila.

Smál se, když ho začala tlouct do prsou, pak ji k sobě přitáhl a pevně ji chytil za ruce. Políbil ji na hrdlo a zašeptal jí: „Myslíte, že bych měl tomu Cootsovi napsat? Oznámit mu, že mu dopomůžu k úspěchu? Jistě jen tak živoří, co myslíte?“

„K čertu s vámi, co jestli Coots vůbec není muž? Předpokládám, že něco takového vás ani ve snu nenapadlo, je to tak? Ne všechno, co je tvůrčí, originální a chytré, udělali muži, vy jeden mizero.“

„Ale jistěže ano, lásko. Smiřte se s tím, jste žena, jistě nadprůměrná, krásná a pozoruhodná žena, kterou miluji, přesto však jen žena, tudíž si musíte uvědomovat, že tenhle Coots musí být muž s nadáním výhradně mužským. Jedině muž by dokázal napsat píseň, která je alespoň trochu co k čemu.“

Zavrčela, rozzuřená na nejvyšší míru. Začal se smát. Zvrátil hlavu a smál se z plna hrdla. Náhle Vévodkyně znehybněla.

„Víte to.“

„Vím co?“ Smál se ještě víc. „Víte o Cootsovi všechno.“

„Jistěže vím, vy hloupoučká.“ Přestal se smát a velmi silně ji k sobě přitiskl. „Jsem na vás velmi, velmi hrdý.“

„Mohla jsem vám *Tomem Jonesem* ublížit.“

„Ano, mohla jste mi urazit hlavu, ale nestalo se.“

„Přála bych si, abyste se mi přestal smát, Marcusi.“

„To jsem právě před chvílí udělal. Ale zasloužila jste si to. Měla jste mi o R. L. Cootsovi a jeho úžasném úspěchu povědět sama. Měla jste mi to říct, když jsem byl za vámi poprvé ve Smardenu a prohlašoval, že si vás jistě vydržuje nějaký muž. Nejraději bych vás kvůli té vaší hrdosti zaškrtil, madam, kdybych tedy necítil stejnou hrdost já sám. Povězte mi, máte rozpracované nějaké další písně?“

„Ano,“ přiznala. „Zdá se však, že mám potíže s melodií. Slova jsou chytrá, opravdu, ale melodie vázne.“

Podíval se na ni, vzal ji za bradu a políbil. Myslel na onu šňůru perel.

„Dobrá, Marcusi, buďto půjdeme teď hned do hudebního salonku a vy se okamžitě předvedete, nebo vám na to nikdy nedám zapomenout.“

„Tedy pojďme,“ vyzval ji, zvedl do náruče a posadil na stůl. Nazul jí střevíc a zavázal stužku. „Mám tkanici na tom surovém střevíci zauzlovat, nebo už jste znovu nalezla sebeovládání?“

„Raději ji zauzlujte.“

Bylo velmi pozdě, letní déšť pleskal do oken. Seděli před krbem, ačkoli na ohništi zbyly jen žhavé uhlíky, ale nevšímali si toho, protože tvořili další píseň. Tentokrát o Napoleonovi a jeho milenkách.

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Dále!“ zavolal Marcus.

Byla to Antonia se stříbrným podnosem v rukou.

„Ale božínku,“ řekla Vévodkyně a seskočila Marcusovi z klína. „Copak to neseš?“

„Dárek od Badgera. Prý to máte oba vypít do dna. Nazval to prostředkem pro potenci, ačkoli ne přede mnou, nýbrž před Spearsem. Já to jen zaslechla. Badger vypadal velmi nesvůj.“

„Pro potenci?“ podivil se Marcus a snažil se neusmívat.

„Přesně tak. Když jsem se zeptala, co to má být, řekl, že afrodiziakum. Když jsem zeptala, co má být tohle, jen mi zahrozil prstem a doporučil mi, abych raději byla užitečná, tak jsem tu. Spears vypadal velmi rozpačitě. Myslím, že na Badgera zuřil za to, že přede mnou vyslovit ta slova. Je to zvláštní. Fanny to chtěla odnést místo mě, ale nedovolila jsem jí to, Marcusi.“

„Děkuji, Antonie.“ Otočil se k Vévodkyni. „Ještě dva roky.“

Vévodkyně převzala od dívky podnos a postavila ho na stolek. Přičichla. „Voní to jako horká čokoláda s něčím, co nepoznávám. Snad jsou to rozemleté slepičí párátky.“

„Badger říkal, že to máte vypít a pak dělat to, co obvykle. Prý už budete vědět, jak to myslel.“

„Ten lotr. Ano, Antonie, víme. Děkujeme ti, zlato. Teď už běž do postele.“

Když odešla, Marcus pozvedl šálek a podal Vévodkyni druhý. „Tak na nás, na slepičí párátky a Badgerovu snahu o zplození dědice.“

„Tak, tak,“ přitakala a napila se. „Dědic. Rozhodně se mi líbí vuk toho slova.“ Brzy tvrdě usnuli, přituleni k sobě.

31

PROBUDILO JI jasné ranní světlo. Připadalo jí však příliš silné, otevřít oči jako by bolelo. Nakonec však přece rozlepila víčka.

„Dobré jitro, Vévodkyně, už byl čas, abyste se k nám připojila. Jak vidíte, váš drahý manžel už je vzhůru, nemá radost ani ze mě ani z bolení hlavy a přirozeně by mě zabil, kdyby ovšem neměl svázané ruce a nohy. Vy nejste svázána tak pevně, nechtěl jsem, aby vás to bolelo, vás ne.“

Užasle zírala na Trevora. „Nechápu. Kde to jsme? A co tu děláte?“

„Tak pro začátek,“ ozval se Marcusův hlas, tak klidný, až jí naháněl hrůzu, „nějak se mu podařilo vhodit uspávači prostředky do té čokolády, kterou nám Antonia přinesla včera večer.“

„Ano. Říkala, že ji připravil Badger. Tomu nevěřím, Badger jistě ne.“

„Ale samozřejmě že ji připravil Badger, také do ní přidal laudanum, jak jsme si naplánovali,“ přikývl Trevor. „Ale věřte si, čemu chcete, jestli vám bude více vyhovovat nějaká romantická a čestná představa. Copak jste se ani nepodivili, když se Badger vrátil a oznámil vám, že všichni američtí Wyndhamové jsou v Londýně? Ne, vidím, že ne. To už je ovšem vaše škoda.

Zvláštní, že se vám podařilo onehdy přežít tu střelbu. Tři kulky vás zasáhly a přece žijete dál.“

„Jste mizerný střelec,“ poznamenal Marcus. Trevor se k němu velmi pomalu otočil, zvedl pistoli a tvrdě jej udeřil rukojetí do ramene.

„Přestaňte, vy proklatče!“ Vévodkyně se začala zmítat, škubala provazy kolem zápěstí a ignorovala přitom bolest. Zarazil ji až Marcusův hlas. „Ne, Vévodkyně, jsem v pořádku. Jen zůstaňte v klidu, má lásko.“

Trevor se vrátil na své místo, tedy převrácenou bednu, která mu sloužila jako židle. „Jaký statečný hrdina, Vévodkyně, co říkáte? Ano, můj bratranec se musí naučit, kdo je tu teď pánem. Dokonce i teď, když trpí silnou bolestí, nepřipustí, že nakonec prohrál. Ne, Marcus není muž zvyklý prohrávat. Ale Vévodkyně, nedívejte se na mě tak krvelačně. Poslouchejte manžela a zůstaňte v klidu. Je mi vás líto, má drahá, leč v tomhle nemám na vybranou, ani trochu.

Copak Marcus, ten ani nezasténá bolestí, Vévodkyně. Není to zvláštní? Ví, že zemře, přece se však drží toho absurdního mužského kodexu, ať už je to cokoli, který mu diktuje, aby nepodlehl a nezačal prosit o milost. Nu, na tom nesejde.

Vévodkyně, kéž byste jen nebyla Marcuse přinutila, aby si vás vzal před tím všemocným datem šestnáctého června. Pak byste oba mohli žít, nebo bych to přinejmenším mohl zvážit. Zjistil jsem, že jste získala od otce padesát tisíc liber, a chtěl jsem taky peníze. Všechny a dědictví Wyndhamů k tomu – ačkoli jsem nikdy nevěřil, že skutečně existuje – spolu s titulem hraběte z Chase. A také to teď všechno dostanu. Všechno. Nesmím zapomenout složit kompliment vaší matce, Marcusi, že tu záhadu vyřešila. Udělám to, zatímco budeme truchlit nad tragickou smrtí vás dvou.“

„Ale vždyť jste bohatý,“ namítla Vévodkyně a přitom se zoufale snažila vymanit ruce z pout, ačkoli to silně bolelo. „Sám jste to říkal.“

„Čekala byste snad, že přiznám chudobu? Mluvil jsem o tom, abych vyvrátil veškerá podezření, která byste mohli pojmout. Ne, zbývá mi jen velmi málo prostředků, ačkoli to má rodina neví, protože jsem si to nechával pro sebe. Hlavou americké větve Wyndhamů jsem já. Nyní budu navíc hlavou celého rodu Wyndhamů. Proč myslíte, že jsem se oženil s Helen? Bylo mi teprve dvaadvacet a ona byla nejbohatší dívka v Baltimoru. Její otec byl jen zatracený starý mlynář.“

„Ale velmi *bohatý* zatracený mlynář.“

„Přesně tak, má drahá, víc než bohatý, přinejmenším jsem si to v té době myslel. Zabil jsem ho a pak si namluvil Helen. Ve svém žalu byla velmi poddajná a zranitelná, nudně nevinná, ovšem vychutnal jsem si její nádherné tělo, dokud neoteklo těhotenstvím. Pak už to

bylo snadné, pád z koně díky ostruze, kterou jsem dal pod sedlo. Zůstala sama v dešti, nachladla a všechno probíhalo, jak jsem naplánoval. Začala rodit a ona i ta malá krysa příhodně zemřely a já zůstal zdrcený a sám.

Jenže její peníze časem došly. Pořád jsem byl hlavou rodiny. Tak co dělat? A najednou se od pana Wickse, Bůh žehnej jeho laskavému srdci starce, dozvím ty nečekané novinky. Ten nešťastník už zapomněl na mládí a touhu. A vy jste, Vévodkyně, toužila po Marcusovi od dětství, nemám pravdu? Zajímá vás, jak to vím? Nu, musím poděkovat své drahé tetičce Gweneth a její roztomile podrobné korespondenci s mou matkou, kterou celé roky vedla. Psala o vás a o tom, jak vás obdivuje – vaši důstojnost – jak jste výtečně vychovaná navzdory svému nešťastnému původu, podezírala vás ale, že zatnete spáry do Marcuse, protože Marka ani Charlieho byste mít nemohla, když byli vašimi nevlastními bratry.

Pan Wicks toho až tolik nenapsal, zato Gweneth ano, popisovala do nejmenších podrobností svůj únavný život, protože to byla stará panna, přežívající díky bratrově štědrosti, která neměla na práci nic jiného. Věděl jsem všechno, o zahořklosti hraběte, o jeho nenávisti k vám, Marcusi, protože jste neměl dost slušnosti utopit se s Markem a Charliem, i o vás, Vévodkyně, vzácném levobočkovi, jehož matku miloval celý svůj dospělý život. Jak jen Gweneth vaši matku nenáviděla. Bála se jejího vlivu. Nenáviděla i svou švagrovou, ta však představovala známé zlo. Zato vaše matka, co asi ta courá udělá, až nastoupí na místo mrtvé hraběnky? Samozřejmě jsme věděli, že si ten hlupák vaši matku vzal. Zřejmě zesnul zdrcený, protože zemřela před ním.

Zdrcující, že? Vskutku smutné. Ale dnes je dnes a blíží se konec. Už jsem vám řekl, že jsem chtěl Jamese nechat v Americe, protože má příliš dobré srdce a naprosto neočekává žádné zlo, stejně jako kdysi Helen? Chtěl však jet, trval na tom. Moc si přál poznat vás dva. Netuší ještě, jaký je život doopravdy a jak dokáže člověka proměnit v něco, čím by ve skutečnosti být nechtěl.

James se nic nedozví, protože ho ochráním, stejně jako Ursulu. Bude to tak pro ně nejlepší. Zemřou stejně nevinní, jako jsou v tuhle chvíli.“

Marcus si pomyslel, že nejlepší bude nechat ho mluvit a mluvit, přitom se snažil vymanit z pout na zápěstí. Myslel si, že Trevor bude fouňa, primadona, ukázalo se však, že není nic z toho. Jenže předtím se zdálo, že je to muž, muž hodný obdivu, s nímž se dá pohovořit, ani takový ale nakonec není. Je zlý a jaksi pokroucený. Marcus si uvědomil pravdu. „Bože, to vy jste ta nestvůra z básně o pokladu. Vždycky na blízku, číhající, aby mohla škodit, ubližovat a zabíjet. Takový je význam té sloky z básně. Tam, kde je život, je i zlo a člověk se před ním musí mít na pozoru. Tady jste zlo vy."

„Já že jsem nestvůra? To se mi ale vůbec nelíbí, drahý bratrance. Snad máte pravdu, přesto mi to vadí. Dělám jen to, co musím. Má matka je velmi nákladná žena, chápejte. Už jsem vám říkal, že chci, aby James s Ursulou měli jen to nejlepší, což bych jim takto jen sotva dokázal zajistit. Kdyby jen Helen bývala bohatší… Jenže nebyla, ta hloupá malá čubka. Má matka miluje francouzskou módu. Tak co mi zbývalo? A Ursula bude velmi brzy krásná, stačí tak dva roky a doroste v nádhernou ženu, po níž budou muži toužit. Musí dostat svou příležitost a je mou zodpovědností dohlédnout na to, aby ji dostala."

„Nejste hlavou rodiny, jsem jí já."

„To už dlouho nepotrvá, Marcusi, ne více než pár dalších minut."

„Zřejmě tedy nezamýšlíte pustit nás a vrátit se do Ameriky," nadhodil Marcus.

Trevor se rozesmál. „Pustím vás jedině do náruče smrti, bratrance."

Vévodkyně věděla, že potřebují víc času. Pouta na zápěstí už o něco povolila. Naštěstí ji Trevor ohleduplně, pokud se dá takový výraz použít, svázal poměrně volně. Domníval se, že žena ho nemůže ohrozit. Ani se jí nenamáhal svázat nohy. Stačí jen postarat se, aby dál mluvil.

Podívala se na něj a počkala, až se k ní otočí. Jeho pohled zjihl. Vyděsilo ji to k smrti, přesto se jí podařilo promluvit dostatečně klidně. „Takže jste tohle všechno naplánoval? Jak je to dlouho? Také jste říkal, že je Badger vaším společníkem. Jak jste se dali dohromady?"

Trevor se k ní naklonil. Ucukla, nedokázala si pomoci. Jen se zazubil. „Zjišťuji, že už jsem unavený ze všeho toho mluvení, Vévodkyně. Řekl bych, že teď oba chápete, proč tohle dělám. Opravdu vás nechci zabít, Vévodkyně, raději bych si vás bral pořád dokola, dokud byste se mi nezošklivila, břicho opuchlé děckem. Těhotné ženy by se měly držet v ústraní. Jsou odporné. Měla jste vidět Helen, celou bílou a hubenou, až na to ohromné břicho. Bylo to skutečně odpudivé. Chtěl jsem jí říkat pavouk, ale nešlo to, ne dokud tam neležela po pádu z koně. Teprve tehdy jsem jí řekl, co je doopravdy zač, a ona křičela, ne hrůzou ze mě, ale protože se dítě dralo ven a přitom ji trhalo na kusy.“

Podařilo se jí uvolnit ruce o něco více. Trevor seděl na bedně asi dva metry od ní a pistoli držel poměrně volně. Tak co teď?

„Nuže, Marcusi, povězte mi, drahý bratrance, kdo z nás je silnější? Kdo je chytřejší? Kdo vás vodil za nos? No ano, já jsem hlava rodiny a hodím se k tomu mnohem více než vy.“

Vévodkyně vyskočila a vrhla se na Trevora. Zaťala mu nehty do pravé ruky, slepě trhala, drásala a křičela.

Marcus vyskočil a vrhl se k nim, ruce však měl dosud svázané, stejně jako nohy. Trevor ho velmi snadno povalil na zem, pak se otočil a shodil i Vévodkyni. Dopadl na ni.

Díval se však na Marcuse, který už se vyškrábal na nohy a byl připraven znovu zaútočit. „Nehýbejte se, bratrance, jinak jí vypálím kulku rovnou do té roztomilé pusinky.“

Ucítila na rtech dotek tvrdého kovu. Zatlačil, až proti své vůli rozevřela ústa a ochutnala kov. Marcus se zapotácel a ucouvl.
„Posaďte se.“ Marcus poslechl.

Trevor shlédl do její bledé tváře. „Moc se mi líbilo v noci vás oblékat. Máte skutečně nádherné tělo, ženské, ale štíhlé, s krásnými křivkami. Zvláštní, že jsme si s Marcusem tolik podobní. Koneckonců jsme bratranci, tudíž to dává smysl. Velcí, tmaví, dobře rostlí, stvoření ke svádění žen. Už jsem vám říkal, jak se mě malá Helen nemohla nabažit? Jak milovala dotýkat se mě a celého mě líbat? Samozřejmě jsem ji naučil, jak a kde líbat muže. Nechal jsem ji, ať dělá, co umí, pak jsem ji na oplátku také uspokojil, než mě začala nudit, později už jsem jí dovolil, jen aby mě laskala a líbala.

„Mám vás svléknout, než vás zabiji? Ne, vidím na vás, že by se vám to zřejmě nelíbilo, nemám pravdu, Vévodkyně? Odpuzuji vás. Milujete ho, že ano? Vždycky jste ho milovala, ačkoli byl příliš hloupý, aby pochopil, jaké má štěstí. A teď už je pozdě.“

Vstal z ní a pomalu se postavil. „Nu, Vévodkyně, pokusila jste se mě vyřídit. To se mi líbí. Dokazuje to, že jste oba mé krve, žádní zbabělci. Přišel čas všechno skoncovat. Bude to rychlé, slibuji. Nejsem krutý. Stačí jen, abyste ještě něco vypili, a usnete jako minulou noc. Jenomže tentokrát už se nevzbudíte. Přivážu vás ke koním a ti bohužel spadnou z poměrně dramatického útesu na východ od Trellisianského údolí. Nechci zabít Stanleyho, to je dobrý hřebec a jako hrabě z Chase bych se na něm rád tu a tam projel, musí to ale vypadat věrohodně. Jakmile budete dole mrtví, odvážu vás a vrátím se do Londýna. Budu v kruhu své rodiny, když se k nám dostanou zprávy o vaší tragické smrti.“

„Proč jste nás budil?“ zeptal se Marcus. „Mohl jste nám dát silnější dávku a zabít nás bez téhle okouzlující scénky. Ale v tom to právě vězí, že, Trevore? Chtěl jste, abychom před smrtí věděli, že jste to byl celou tu dobu vy. Chtěl jste se trochu chvástat a vychloubat.“

Trevor vstal, tváře zrudlé, nakonec se však ovládl. Znovu se posadil na bednu. „Myslete si, co chcete,“ pokrčil rameny. „Nezáleží na tom, výsledek bude stejný. Vy zemřete a já budu hrabětem z Chase.“

Podíval se z jednoho na druhého. „Život je tak hrozně nejistý, není-liž pravda?“

Vévodkyně se náhle rozesmála. Smích z ní vytryskl, z očí jí začaly téci slzy, málem nemohla popadnout dech, jak se smála.

Trevor vyskočil a mávl pistolí. „Zmlkněte, zatraceně!“

„Ale když je to k popukání,“ vypravila ze sebe a znovu se začala smát, až se Marcus bál, aby se nezadusila. Co to vyvádí?

„Co je tu kčertu tak zábavné? Zmlkněte!“

„Vy, Trevore. Jste tolik směšný. Vlastně spíš patetický. Vy a příští hrabě z Chase? Vy jste šílenec, nic jiného, bezvýznamný, ani trochu muž, jen jeho stín, ano, zkrátka šílenec. Jste chvástavý kohout,

osel, který si hraje na skutečného muže. Nejste nic, jen chabá náhražka muže.“

A smála se a smála, dokud Trevor, obličej rudý jako krocan, zuřivě nevyskočil, nezvedl pistoli a nepostavil se nad ni. Chtěl ji udeřit, tvrdě a několikrát, viděla mu to na očích, které kdysi považovala za milé a plné inteligence a humoru. Teď se v nich zrcadlila jen smrt a ztráta sebeovládání.

Právě když se nad ni nakláněl, přitáhla nohy k hrudi a vykopla. Zasáhla ho do podbřišku tak tvrdě, že tam nekonečně dlouhou dobu jen stál, s pistolí napřaženou, aby ji udeřil, a nemohl nic, ani dýchat, jen na ni nevěřícně zíral. Pak začal křičet a křičel, upadl na záda a svíral si přitom podbřišek, plakal, kvílel, bolest ho rozdírala.

„Výborně, Vévodkyně,“ Viděla, jak se Marcus překulil na Trevora, sebral mu zbraň a hodil jí ji, protože měl ruce svázané za zády. Zachytila zbraň a držela ji před sebou. „Dolů z něj, Marcusi. Necháme ho trpět, pak se uvidí.“

Skulil se a vstal. Pomalu k ní dokulhai a posadil se vedle ní. „Rozvažte mě, jestli to dokážete,“ požádal ji.

Uvolnila mu zápěstí právě ve chvíli, kdy se Trevorovi podařilo překonat nejhorší nevolnost a bolest. Když se posadil, zjistil, že se dívá do hlavně pistole, kterou na něj míří Marcus.

Tiše zaklel.

Vévodkyně už se nesmála, mluvila však klidným hlasem. „Zápěstí už mám téměř volná, Marcusi. Nedělejte si se mnou starosti, jen na něj dál mířte. Ještě chvilku. Už je to. Vydržte, rozvážu vám nohy.“

Když byli oba volní, Marcus se pomalu zvedl, aniž by přestal byť na vteřinu mířit Trevorovi na hlavu. „Kde to jsme?“ zeptal se.

Trevor, který ještě stále překonával bodavou bolest v podbřišku, chvíli mlčel, pak pokrčil rameny. „Nečekal jsem, že se mě na to zeptáte.“

„Proč kčertu ne? Na co jiného bych se měl ptát? Mlel jste tu o tom, jak jste chytrý, jak jste hlava rodiny, jak máte právo zabíjet všechny jen kvůli své zatracené povinnosti vůči matce a sourozencům. Dobrá, teď mi tedy povězte, bratrance, skutečně netuší, co jste udělal?“

„Snad. Matka vás oba přirozeně nenávidí. Ví to? A Ursula se zdá být tak milá, nemám pravdu? Jamese jste poznali jako čestného mladíka, že? Zbožňuje mě. Nikdy si nebudete moci být jisti, viďte, Marcusi?“

„Jste šílený, bratrance. Ještě horší je, že i ve svém šílenství jste příčetný. Teď mi povězte, kde jsme.“

„To se raději uvidíme v pekle.“

„Víte co, bratrance? Na tom vlastně nezáleží, protože vy se do pekla dostanete dlouho přede mnou.“

Pozvedl pistoli, pohlédl do výrazného obličeje, který tolik připomínal jeho vlastní, a na krátký okamžik ho napadlo *dobrý boze, je to máj bratranec, má krev*. Zaváhal. Víc Trevor nepotřeboval. Vykopl, zasáhl Marcuse do stehna a vrhl se po zbrani. Marcus nebyl dost rychlý. Vzápětí se mu kolem zápěstí sevřely Trevorovy ruce. Zbraň však nepouštěl.

Jejich souboj probíhal mlčky, provázený jen funěním a těžkým oddechováním. Vévodkyně už byla na nohou a hledala nějakou příhodnou zbraň. O sebe se nebála, zato umírala úzkostí kvůli Marcusovi. Usoudila, že strach je třeba přiživit, pustit ho z otěží. To také udělala.

Oba bratranci se rvali na podlaze poseté slámou. V tu chvíli spatřila vidle, zrezavělé věkem, opřené o vzdálenější stěnu stájí. Popadla je a rozběhla se k nim.

Jenže oni se neustále zmítali, chvíli byl nahoře jeden, chvíli druhý, síly byly vyrovnané. Vévodkyně zjistila, že Marcus pistoli doposud nepustil, ovšem drží ji i Trevor. Děsilo ji, že by mohla zasáhnout Marcuse. Obcházela je a čekala.

Najednou se dveře stájí rozlétly dokořán a dovnitř vpadlo

sluneční světlo.

Trevora, který byl právě v tom okamžiku nahoře, to oslepilo. Ucukl. Marcus víc nepotřeboval. Skopl ho a odkulil se pryč, zvedl se na kolena a namířil pistoli.

Vévodkyně však byla rychlejší. Zvedla vidle nad hlavu a vší silou udeřila Trevora naplocho do temene hlavy. Rozplácl se na zemi. Trhl sebou a pak se přestal hýbat. Netušila, jestli ho zabila nebo ne, a bylo jí to jedno.

„Marcusi!“ V mžiku byla u něj a ani si neuvědomila, že do stájí právě vběhli North s Badgerem a Spearsem.

32

BADGER JI HLADIL po zádech a chlácholil jako matka kvočna. Cítil se pošetile pro ten otevřený projev citů, zároveň se však po přestálém strachu nedokázal ovládnout.

„Čokoláda!“ zamumlal jí do vlasů rozhořčeně. „Dobrý bože, tomu mizernému bídákovi se nějak podařilo dostat laudanum do čokolády, kterou jsem vám a jeho lordstvu poslal. A já to jako blázen nechal odnést Antonií, nikdy mě ani nenapadlo, že –“

„Jak se mu to ale povedlo?“ chtěl vědět Marcus, zatímco mu Spears prohlížel zakrvácené klouby a pohmožděniny v obličeji. Zalétl pohledem ke svému bratranci, vedle něhož byl sehnutý North.

„Mluvil jsem čirou náhodou s Antonií. Kristepane, nedovedeš si představit, jak mě vyděsilo, když jsme ani jednoho z vás nenašli v posteli, kde jste měli být. Byla prázdná a mohu vám říci, že mi šla strachy pěna od úst, jak mi jistě pan Spears potvrdí. Ukázalo se, že se Antonia po cestě za vámi na chvíli zdržela, aby promluvila s Fanny, a obě dívky zašly na chvíli do své ložnice.“

Neřekl jim, že Antonie byla velmi rozhořčená, protože Fanny, ta nenapravitelná koketa, která chtěla Marcuse pro sebe, se dožadovala, aby mohla čokoládu odnést ona. Hádaly se, až nakonec vzaly jeden sovereign a hodily si.

„Očividně se tam pohádaly. A zatímco probíhala hádka, Trevor mohl docela snadno dostat laudanum do čokolády, kterou pošetile nechaly na chodbě.“

„Zatraceně,“ ulevil si Marcus. „Co kdyby se nebyly pohádaly? Co kdyby tu čokoládu odnesla Antonia rovnou? Myslím, že by jí Trevor ublížil, třeba i oběma dvěma, kdyby to bylo nutné, klidně by je zabil. Co by pro něj koneckonců znamenaly dvě patnáctileté sestřenice? Jak se vůbec mohl dostat dp domu?“

Nebylo to tak těžké, proto nikdo nic neřekl. Všem to dosud nahánělo hrůzu, Badgerovi při té představě docela vyschlo v ústech.

Bylo to příliš těsné, ještě teď mu bušilo srdce. Znovu pohladil Vévodkyni po zádech a vrkal přitom jako nějaký zatracený holub. Konečně se vzchopila a poodstoupila.

„Chtěl, abychom si mysleli, že jste v tom byl s ním.“

„Prosím?“

Vévodkyně se zasmála nad zlostí ve Spearsově hlase. „My s Marcusem jsme věděli, že by to Badger nikdy neudělal, Spearsi. Ani na vteřinu jsme o vás nezapochybovali, Badgere. Trevorovi zkrátka dělalo dobře týrat nás.“

„Doufám tedy, že o mně nebudete ani na vteřinu pochybovat i v budoucnu.“

„Ano. To by vás bylo velmi nehodné. Pan Badger je muž nad jiné,“ pravil Spears.

„Amen,“ řekl na to Marcus. Otočil se k Northovi, který se přede dvěma dny vrátil z návštěvy u přítele v Castlefordu. „Bude žít, Northe?“

„Ano, myslím, že ano. Vévodkyně mu dala pořádnou ránu, ale puls má výrazný. Pokud bys chtěl, Marcusi, vezmu ho do Darlingtonu a dohlédnu, aby ho strčili do vězení. Dokonce najmu stráže, které na něj budou dohlížet.“

„Pojedu s tebou. Nerad bych ho znovu spustil z dohledu, dokud si nebudu jistý, že sedí za pevnými mřížemi se zámkem. Ano, stráže jsou vynikající nápad.“

„Co se stalo, můj pane?“ zeptal se Spears. „Tedy chci říci, proč je pan Trevor ještě naživu?“

„Měl jsem pistoli a chtěl ho zabít. Pak jsem si ale uvědomil, kdo to je – Wyndham, můj bratranec, má krev. Nedokázal jsem ho zastřelit. To zaváhání mu stačilo, skočil po mně.“

„Udělals dobře, Marcusi,“ pochválil ho North. „Nic si nevyčítej. Je jen správné, že nemáš na rukou jeho krev, ty ani tvá paní. Necháme ho deponovat do Botany Bay. jak jsem slyšel, je to naprosto ideální místo pro takové, jako je on. Ať tam stráví zbytek života. Vy budete v bezpečí.“

„Ano,“ přitakal Marcus pomalu. „Botany Bay. To by se asi dalo celkem snadno zařídit. Není důvod ztropit velký skandál, pokud se mu dá vyhnout. Ačkoli by si to teta Wilhelmina jen zasloužila, Ursula s Jamesem ne. Nechci, aby jim to ublížilo víc, než beztak ublíží.“

„Souhlasím,“ připojil se Badger. I Vévodkyně přikývla, po ní lord Chilton. „Můj pane, souhlasíme všichni. Och, málem bych zapomněl dodat, že Maggie byla docela bez sebe, křičela na mě, na pana Spearse i na ubohého lorda Chiltona, který jistě za nic nemohl, a proklínala nás, že ji nechceme vzít s sebou.“

„Dovedu si to docela dobře představit, Badgere,“ přikývl Marcus.

Vévodkyně se zmohla na chatrný úsměv. „Už se ho nemusíme víc bát. Díky bohu, Marcusi, že jste v pořádku. Pro nás všechny jste to nejdůležitější na světě, nebo přinejmenším pro mě. Ach můj milý, měla jsem tak hrozný strach, že vás zabije. Už nikdy nic takového nedělejte.“

Vymanila se z Badgerovy konejšivé náruče a došla k manželovi. Přitiskl ji k sobě a chvíli se jen tak mlčky objímali. Nakonec Marcus zvedl hlavu. „Jak jste nás našli?“

Odpověděl mu Badger. „Šli jsme s panem Spearsem do stájí, když jsme zjistili, že jste zmizeli. Chápejte, nevěděli jsme, jestli je za tím pan Trevor, ale byla to falešná hra a samozřejmě jsme zjistili, že Stanley s Birdií jsou pryč. Lambkin z toho byl nešťastný. Pak jsem vás vystopoval sem,“ dodal, jako by to bylo něco zcela běžného.

Marcus užasl. „Vy jste nás vystopoval, Badgere? Jste komorník Vévodkyně. Náš kuchař. Vyznáte se v léčení. A teď ještě slyším, že jste dokázal stopovat koně až sem?“

„Nuže, můj pane, nebylo to až tak těžké, abych pravdu řekl. Chápejte, Stanley má zvláštní podkovu, kterou mu nechal před třemi lety nasadit otec Vévodkyně, podkovu ve tvaru hvězdy. Mohl byste se ptát proč. Nemám tušení. Proto nebylo složité, jak už jsem řekl, sledovat jeho stopy a najít vás zde, ve stájích starého MacGuildyho. Chudák, je už dávno mrtvý a o jeho stáje se nikdo nestará. Proto vás Trevor vzal sem. Jak si vzpomínám, jezdíval po pozemcích celé hodiny.“

North zavrtěl hlavou. „Mně stačilo poslouchat rozkazy, Marcusi. Tihle dva měli všechno pevně v rukou. Je mi líto, že jsem odjel. Zatraceně, měl jsem tušit, že ještě zdaleka není po všem.“

„Northe, máš jenom vztek, žes s námi nenašel poklad,“ popíchl ho Marcus a šťouchl přítele do ramene.

„Pravda, obávám se, že i to v tom trochu bude.“

„Přesto, můj pane, vaše přítomnost nám dodala potřebnou jistotu. Ten váš temný výhrůžný pohled by zastrašil i samotného ďábla.“

Ze dveří do stájí se ozval hlasitý výkřik.

„Ohó! Věděla jsem, že vás najdeme! K čertu s vámi, pane Spearsi, a s vámi ještě víc, pane Badgere! Och, a s vámi, lorde Chiltone, zrovna tak! Zatraceně, už je po všem! To je nespravedlivé, že jsem u toho nebyla.“

Vévodkyně se otočila na Maggii, která za sebou táhla rudolícího Sampsona. Musela se zasmát. „Jak jste si mohli myslet, že by se Maggie nechala připravit o tu zábavu?“

„Ohó! Co je tohle? Dobrý bože, to je pan Trevor, velmi nevzhledně rozpláclý na podlaze. Co se tu stalo?“

Epilog

BYL POZDNÍ VEČER a Marcus s Vévodkyní a všemi přáteli, kteří jen náhodou byli zároveň jejich sloužícími, seděli v jídelně. Hrabě trval na poslední společné večeři navzdory Spearsovu vehementnímu a hlasitému nesouhlasu.

Marcusova matka, Bůh jí žehnej, odvedla Gweneth s dvojčaty do vlastního společenského salonu s tím, že jde o soukromou večeři a protože je hrabě hlavou rodiny, musejí všichni jejich přání respektovat. Zamračila se na Fanny, která měla tu drzost poukázat, že lord Chilton není sluha a přece se smí večeře účastnit.

Když jim přinesli láhev chlazeného šampaňského, Sampson, posledních patnáct let majordomus Chase Parku, muž přesného úsudku a rezervovaného chování, vstal a odkašlal si. „Mí páni, má paní, pane Badgere a pane Spearsi, velmi rád bych učinil prohlášení. Slečna Maggie zůstane zde s Vévodkyní jako její osobní služebná. I já setrvám v Chase Parku ve funkci majordoma."

Odmlčel se a Marcus se zamračil. „V to jsem také doufal, tedy pokud byste neměl pocit, že se zde odehrálo až příliš mnoho nevhodného pro domácnost šlechtice."

Sampson si znovu odkašlal. „To jsem tak docela neměl na mysli, můj pane. Vlastně jsem chtěl říci a řeknu to nyní, že slečna Maggie souhlasila a stane se paní Glenroyale Sampsonovou. To je, můj pane, ehm, mé celé jméno."

„Ale božínku," vydechla Vévodkyně. Vstala, došla k Maggii a objala ji. „Blahopřeji, má milá. To je báječné. Sampson je velmi dobrý muž. A ten smaragdový náhrdelník ti ohromně sluší."

Maggie se smíchem zamávala na hraběte dlouhými řasami a řekla Vévodkyni: „Nu, je to muž velké stability, aniž by se zajímal o ten hrozný mlýn, kde se odehrávají rvačky, nebo příliš mnoho pil v té otřesné hospodě v Bramberly, nebo prohrával všechny své peníze v tom hadím doupěti v Eglingtonu. Ano, rozhodla jsem se, že je lepší nastálo se usadit se stálým mužem, který myslí také hlavou a nejen svým – nu, na tom nesejde. V každém případě se už na londýnské jeviště nevrátím."

„Je stálý," přitakal Badger. „Myslí hlavou. Bude věrný. Postará se o Maggii. Bude tolerantní k jejím občasným koketnickým pochybením. Pan Spears mě ujišťuje, že je pan Sampson přesně tím pravým."

„Já, například," ozval se North, „rozhodně obdivuji jeho *sangfroid.* Byl jsem svědkem jeho včerejšího jednání s jistým impertinentním obchodníkem, Marcusi. Ten muž se nakonec omluvil, připraven před odchodem políbit naleštěné boty pana Sampsona."

„Dobrý bože, Vévodkyně, co si o tom myslíte?" zeptal se Marcus.

„Myslím, že Sampson je rozhodně nejšťastnějším mužem na světě."

„Je od vás velmi laskavé, že to říkáte, Vévodkyně," děl na to Sampson, „leč prosím, zvažte, že zde Maggie je také velmi šťastná dáma. Zachránila život panu Badgerovi a podívejte se, jakých úžasných věcí se dočkala odměnou. Bude mít mne za manžela a pana Spearse a pana Badgera jako věrné přátele. Takové potřebuje každý."

„Mít manžela také není k zahození," podotkla Vévodkyně.

„Slyšte, slyšte," zvolala Maggie a mrkla na hraběte. „Zde jeho lordstvo se nám poměrně pěkně vybarvilo, nemyslíte, pane Spearsi?"

„To vskutku, Maggie."

Hrabě zvedl paže a křikl, aby přinesli další šampaňské. Otočil se k lordu Chiltonovi, který si právě pochutnával na Badgerově sladkém kynutém pečivu. „Nu, Northe, nerostálo v tomhle požehnaném předsvatebním reji tvé srdce hříšníka". Nechceš také zvážit nějaké změny?"

North chvíli přežvykoval. Pak se usmál na Vévodkyni. „Vlastně, Marcusi, všechna tahle euforie ve mně vzbuzuje touhu ztratit se do toho hrozného mlýna, o němž se zmiňovala Maggie. Zřejmě zítra. V poledne už odsud budu hodně daleko. Návštěv bylo dost, dostal jsem svůj díl všeho toho vzrušení, veselí a rodinné blízkosti. Teď chci k sobě domů do Cornwallu, kde budu moci o samotě dumat. Zkrátka zůstanu takový, jaký jsem, osamělý a poměrně šťastný ve své zachmuřenosti a odloučení."

„Však uvidíme, Northe," řekl na to Marcus a pozvedl sklenku k přípitku. „Na odloučení jeho lordstva," pronesl. „Ať v ne příliš vzdálené budoucnosti vezme za své."

„Na zítřejší odjezd tohoto zkaženého a poměrně pohledného starého mládence," připojila se Maggie.

„Na Northa," pronesla Vévodkyně.

„Vaše matka si dělá velké starosti, můj pane," ozval se Spears. „Prosím o prominutí, Vévodkyně, leč musím přejít k jiným záležitostem. Přečetl jsem si o Botany Bay vše, na co jsem přišel, a došel jsem k závěru, že jsme učinili správné rozhodnutí. Je to naprosto ohavné místo. Nikdo odtamtud neuteče. Pověděl jsem to vaší matce, můj pane. Teprve potom se přestala strachovat pana Trevora. Řekl jsem jí, že je to na konci světa a že tam je plno jedovatých zmijí. Dosti se jí ulevilo."

Maggie cinkla vidličkou o sklenku se šampaňským. „Mně osobně by rozhodně nestačilo jen poslat ho tam a ještě potají. Ubohá Vévodkyně, zasáhla ho jen do hlavy. Mužům se nic nestane, když obdrží ránu do hlavy. Ne, měla vzít vidle a pustit se do něj hned na místě. Já bych si s ním poradila,"

„Botany Bay není vůbec hezké místo," řekl Badger. „Souhlasím s panem Spearsem. Trevor odtamtud žádné výlety podnikat nebude."

„Přesto, byli jste k němu všichni až příliš laskaví. Co na tom sejde, že je příbuzný? Ztratil veškeré nároky, když páchal takové zlo. Pokusil se zabít Vévodkyni, vás oba a také by se mu to bylo málem podařilo. On by slabost necítil, nezastavil by se, jednoduše by to s vámi skoncoval."

„To už by stačilo, má milá," pravil Sampson vlídně, leč s jistou dávkou neochvějnosti, díky níž si ho Vévodkyně musela pozorně

prohlédnout. „Jistě už jsme toto téma probrali dostatečně. Pan Trevor z toho místa neuteče, takže jsou všichni v bezpečí. Vy byste teď měla myslet na jiné věci, než se zabývat tím člověkem, kterého brzy odvezou ze země.“

Vévodkyně se musela usmát Maggiinu užaslému výrazu. „Jste to skutečně vy, pane Sampsone? Tohle jste řekl mně?**“**

„Vskutku tak, nejdražší.“

„Nu prosím, ten muž mě dokáže překvapit. Mě! To se mi docela zamlouvá, pane Sampsone. Ovšem jen jednou za čas. Dejme tomu dvakrát do týdne.“

„Na to si připijeme,“ zvolala Vévodkyně a podívala se na manžela. Přitom si prsty pohrávala s nádhernými perlami, které měla kolem krku, a významně se usmívala.

„Dvakrát do týdne?“ řekl na to Marcus. „Ne, jistě častěji než dvakrát do týdne.“

„Jeho lordstvo se nedrží kodexu gentlemana, jak se mi zdá,“ poznamenala Maggie. „Ne jako pan Samp, zde můj nejdražší Glenroyale.“

„Překvapení jsou docela milá, že?“ pravila Vévodkyně s pohledem upřeným na manžela.